

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-0610-47-24

Druk nr 553
Warszawa, 19 lipca 2024 r.

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam
Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie ustawy o ubezpieczeniach
obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu
Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli
Komunikacyjnych oraz ustawy o działalności
ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.**

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych
został upoważniony Minister Finansów.

Z poważaniem

Donald Tusk

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 2500) wprowadza się następujące zmiany:

1) odnośnik nr 1 do tytułu ustawy otrzymuje brzmienie:

„¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności (Dz. Urz. UE L 263 z 07.10.2009, str. 11 oraz Dz. Urz. UE L 430 z 02.12.2021, str. 1).”;

2) w art. 2 w ust. 1:

a) po pkt 12a dodaje się pkt 12b w brzmieniu:

„12b) ruch pojazdu – każde użycie pojazdu mechanicznego, które w czasie zdarzenia jest zgodne z funkcją tego pojazdu jako środka transportu, niezależnie od jego cech i terenu, na którym jest używany, oraz niezależnie od tego, czy jest on nieruchomy, czy też znajduje się w ruchu;”;

b) pkt 14a otrzymuje brzmienie:

„14a) wprowadzenie pojazdu do ruchu – każde użycie pojazdu mechanicznego zgodne z funkcją tego pojazdu jako środka transportu, niezależnie od jego cech i terenu, na którym jest używany, oraz niezależnie od tego, czy jest on nieruchomy, czy też znajduje się w ruchu;”;

3) w art. 8 po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

¹⁾ Niniejsza ustawa wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2118 z dnia 24 listopada 2021 r. zmieniającą dyrektywę 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności (Dz. Urz. UE L 430 z 02.12.2021, str. 1).

„3a. Przy ustalaniu wysokości składki ubezpieczeniowej za ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, w przypadku gdy uwzględnia się zaświadczenia o przebiegu ubezpieczenia, zakazuje się dyskryminacji ze względu na narodowość posiadacza pojazdu mechanicznego, jego poprzednie państwo miejsca zamieszkania lub siedziby.

3b. Zakłady ubezpieczeń udostępniają na swoich stronach internetowych ogólny zarys polityki w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia przy wyliczaniu wysokości składek za ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.”;

4) w art. 19:

- a) w ust. 2 wyrazy „art. 98 ust. 1, 1a i 2” zastępuje się wyrazami „art. 98 ust. 1–2a”,
- b) w ust. 3 wyrazy „w art. 123” zastępuje się wyrazami „w art. 83e i art. 123”,
- c) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny oraz Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych udostępniają na swoich stronach internetowych informację o możliwych sposobach dochodzenia roszczeń w ramach wykonywania ich ustawowych zadań, w tym o możliwości dochodzenia roszczeń na drodze sądowej.”;

5) w art. 23 dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Przepisów dotyczących obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych nie stosuje się do ruchu pojazdu w ramach działań związanych ze sportem motorowym, w tym wyścigów, zawodów, szkoleń, testów i pokazów, organizowanych w wyznaczonych strefach ograniczonego dostępu, jeżeli organizator, uczestnik lub inna strona zawarli umowę innego ubezpieczenia lub umowę gwarancji ubezpieczeniowej obejmującą szkody wyrządzone osobom trzecim, w tym widzom i innym osobom postronnym, która może nie pokrywać szkód poniesionych przez kierujących pojazdami uczestniczącymi w tych działaniach i szkód w ich pojazdach.

4. Suma gwarancyjna określona w umowie innego ubezpieczenia lub umowie gwarancji ubezpieczeniowej, o których mowa w ust. 3, nie może być niższa niż suma gwarancyjna, o której mowa w art. 36 ust. 1, a zakres ochrony ubezpieczeniowej wynikający z umowy innego ubezpieczenia lub umowy gwarancji ubezpieczeniowej powinien odpowiadać zakresowi ochrony ubezpieczeniowej właściwemu dla umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.”;

- 6) w art. 36 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, do ustalonej w umowie ubezpieczenia wysokości sumy gwarancyjnej. Suma gwarancyjna nie może być niższa niż:

- 1) 29 876 400 złotych w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych – w przypadku szkód na osobie;
- 2) 6 021 600 złotych w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych – w przypadku szkód w mieniu.”;

- 7) w art. 37 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Zakład ubezpieczeń posiadacza przyczepy informuje niezwłocznie poszkodowanego lub uprawnionego do odszkodowania, na jego wniosek, o danych zakładu ubezpieczeń pojazdu mechanicznego ciągnącego, o których mowa w art. 102 ust. 2 pkt 1, lub o możliwości dochodzenia roszczenia od Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, w przypadku gdy nie można tych danych ustalić.”;

- 8) w art. 43 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „art. 98 ust. 2 pkt 1” zastępuje się wyrazami „art. 98 ust. 2a”;

- 9) art. 52 otrzymuje brzmienie:

„Art. 52. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej osoby odpowiedzialnej, do ustalonej w umowie ubezpieczenia wysokości sumy gwarancyjnej. Suma gwarancyjna nie może być niższa niż:

- 1) 29 876 400 złotych w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych – w przypadku szkód na osobie;
- 2) 6 021 600 złotych w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych – w przypadku szkód w mieniu.”;

- 10) po art. 83d dodaje się art. 83e–83h w brzmieniu:

„Art. 83e. Poszkodowany lub uprawniony do odszkodowania, mający miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, może zgłosić do Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych roszczenie z tytułu obowiązkowego

ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, wynikłe ze zdarzenia, które zaistniało na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo państwa trzeciego i było spowodowane ruchem pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych z zakładem ubezpieczeń mającym siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne.

Art. 83f. 1. W przypadku skutecznego złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, sąd lub organ nadzoru niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 7 dni od dnia jego złożenia, informuje Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

2. O wszczęciu postępowania upadłościowego zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych sąd niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 7 dni od dnia wydania postanowienia o ogłoszeniu upadłości, informuje Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych udostępnia na swojej stronie internetowej informację o objęciu krajowego zakładu ubezpieczeń postępowaniem upadłościowym.

3. O wszczęciu postępowania likwidacyjnego zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych sąd lub organ nadzoru niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 7 dni od dnia otwarcia likwidacji, informuje Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych udostępnia na swojej stronie internetowej informację o objęciu krajowego zakładu ubezpieczeń postępowaniem likwidacyjnym.

4. Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych niezwłocznie informuje o wszczęciu postępowania, o którym mowa w ust. 2 lub 3, w stosunku do krajowego zakładu ubezpieczeń, równoważne organy państw członkowskich Unii Europejskiej, wyznaczone do realizacji równoważnych zadań, o których mowa w art. 83e.

5. W przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 83e, Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych informuje o tym roszczeniu równoważny organ w państwie członkowskim Unii Europejskiej siedziby zakładu ubezpieczeń posiadacza pojazdu mechanicznego, którym spowodowano szkodę oraz ten zakład ubezpieczeń,

wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne, jego syndyka albo likwidatora, a także równoważny organ w państwie miejsca zdarzenia.

6. Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych może żądać od zakładu ubezpieczeń, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne, jego syndyka albo likwidatora niezwłocznego informowania o wypłacie lub odmowie wypłaty odszkodowania lub świadczenia, względem roszczenia, które zostało zgłoszone również do Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz niezwłocznego udostępnienia w postaci elektronicznej dokumentów zgromadzonych w związku z badaniem tego roszczenia.

Art. 83g. 1. W przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 83e, Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych podejmuje czynności niezbędne do ustalenia zakresu swojej odpowiedzialności.

2. Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych składa poszkodowanemu lub uprawnionemu do odszkodowania oświadczenie o wysokości uznanego odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem, jeżeli wskutek czynności, o których mowa w ust. 1, stwierdzi, że jest zobowiązane do wypłaty odszkodowania lub świadczenia wynikającego ze zgłoszonego roszczenia, o którym mowa w art. 83e, roszczenie nie zostało zakwestionowane, a szkoda została w części lub w całości ustalona.

3. Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych udziela poszkodowanemu lub uprawnionemu do odszkodowania odpowiedzi z uzasadnieniem, jeżeli wskutek czynności, o których mowa w ust. 1, stwierdzi, że:

- 1) nie jest zobowiązane do wypłaty odszkodowania lub świadczenia wynikającego ze zgłoszonego roszczenia, o którym mowa w art. 83e, albo
- 2) roszczenie zostało już zaspokojone, albo
- 3) odpowiedzialność została zakwestionowana lub nie została stwierdzona, albo
- 4) szkoda nie została ustalona w całości – w zakresie, w jakim nie została ustalona.

4. Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych odmawia wypłaty odszkodowania lub świadczenia, jeżeli w trakcie likwidacji dobrowolnej zakładu ubezpieczeń doszło do przeniesienia portfela ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1.

5. W przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 83e, przez poszkodowanego lub uprawnionego do odszkodowania, Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych nie może uzależnić wypłaty odszkodowania lub świadczenia od

wykazania przez poszkodowanego lub uprawnionego do odszkodowania, że sprawca szkody lub odpowiedzialny zakład ubezpieczeń jest niezdolny do wypłaty odszkodowania lub świadczenia lub odmawia jego wypłaty.

Art. 83h. 1. Na wezwanie Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, poszkodowany lub uprawniony do odszkodowania udziela wszelkich informacji związanych ze zgłoszonym roszczeniem, o którym mowa w art. 83e. Przepis art. 16 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

2. Na wezwanie Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych:

- 1) zakład ubezpieczeń, jego syndyk albo likwidator,
 - 2) podmiot pełniący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej funkcję reprezentanta do spraw roszczeń zakładu ubezpieczeń oraz podmiot, który zakończył pełnienie tej funkcji przed wszczęciem postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego
- zobowiązani są do niezwłocznego i nieodpłatnego przekazania, w uzgodnionej z Polskim Biurem Ubezpieczycieli Komunikacyjnych formie, posiadanych informacji i dokumentów dotyczących zgłoszonego roszczenia, o którym mowa w art. 83e, w tym akt ubezpieczeniowych lub akt szkodowych.”;

11) w art. 98:

a) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) umów ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 2 i 3, za szkody powstałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w granicach określonych na podstawie przepisów rozdziałów 3 i 4;”;

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Do zadań Funduszu należy także, w granicach określonych na podstawie przepisów rozdziału 2, zaspokajanie roszczeń poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z tytułu umów obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, wynikających ze zdarzeń, które zaistniały na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i powstały w związku z ruchem pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych z zakładem ubezpieczeń mającym siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne.”;

12) w art. 98b wyrazy „art. 98 ust. 1–2” zastępuje się wyrazami „art. 98 ust. 1–2a”;

- 13) w art. 98c w pkt 2 wyrazy „art. 98 ust. 1–2” zastępuje się wyrazami „art. 98 ust. 1–2a”;
- 14) po art. 98d dodaje się art. 98e w brzmieniu:

„Art. 98e. 1. W celu wykonywania zadania, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, Fundusz współpracuje z równoważnymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej.

2. Fundusz jest uprawniony do negocjowania i zawarcia porozumienia o współpracy w zakresie wymiany informacji oraz wzajemnego spełniania roszczeń z organami, o których mowa w ust. 1.”;

- 15) w art. 104:

- a) w ust. 1 w pkt 15 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 16 w brzmieniu:

„16) ośrodkom informacji w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w przypadku wyrządzenia szkody w związku z ruchem pojazdu mechanicznego, jeżeli zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 28 lit. c ustawy o działalności ubezpieczeniowej państwem członkowskim umiejscowienia ryzyka jest Rzeczpospolita Polska.”,

- b) ust. 7a otrzymuje brzmienie:

„7a. Podmiotowi, o którym mowa w ust. 1 pkt 1a, dane udostępnia się w terminie 15 dni od dnia otrzymania przez Fundusz wystąpienia o udostępnienie danych, w formie elektronicznej na formularzu zaświadczenia o przebiegu ubezpieczenia, którego wzór określają przepisy aktu wykonawczego Komisji Europejskiej wydanego na podstawie art. 16 akapit 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności (Dz. Urz. UE L 263 z 07.10.2009, str. 11, z późn. zm.²⁾).”;

- 16) w art. 107 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Wypłaty z Funduszu na rzecz poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania, niemających miejsca zamieszkania lub siedziby na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, z tytułu umów obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, wynikających ze zdarzeń, które zaistniały na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i powstały w związku z ruchem pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy

²⁾ Zmiany wymienionej dyrektywy zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 430 z 02.12.2021, str. 1.

pojazdów mechanicznych z zakładem ubezpieczeń mającym siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne, są dokonywane na zasadzie wzajemności.”;

17) po art. 108 dodaje się art. 108a i art. 108b w brzmieniu:

„Art. 108a. 1. Poszkodowany lub uprawniony do odszkodowania zgłasza roszczenie, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, przez którykolwiek zakład ubezpieczeń wykonujący działalność ubezpieczeniową w grupie obejmującej ubezpieczenie obowiązkowe, o którym mowa w art. 4 pkt 1. Zakład ubezpieczeń nie może odmówić przyjęcia zgłoszenia roszczenia.

2. Zakład ubezpieczeń, po otrzymaniu zgłoszenia roszczenia, przeprowadza postępowanie w zakresie ustalenia zasadności i wysokości dochodzonych roszczeń i niezwłocznie przesyła zebraną dokumentację do Funduszu, powiadamiając o tym poszkodowanego lub uprawnionego do odszkodowania.

3. Fundusz składa poszkodowanemu lub uprawnionemu do odszkodowania oświadczenie o wysokości uznanego odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem, jeżeli wskutek czynności, o których mowa w ust. 2, stwierdzi, że jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania lub świadczenia wynikającego ze zgłoszonego roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, roszczenie nie zostało zakwestionowane, a szkoda została w części lub w całości ustalona.

4. Fundusz udziela poszkodowanemu lub uprawnionemu do odszkodowania odpowiedzi wraz z uzasadnieniem, jeżeli wskutek czynności, o których mowa w ust. 2, stwierdzi, że:

- 1) nie jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania lub świadczenia wynikającego ze zgłoszonego roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, albo
- 2) roszczenie zostało już zaspokojone, albo
- 3) odpowiedzialność została zakwestionowana lub nie została stwierdzona, albo
- 4) szkoda nie została ustalona w całości – w zakresie, w jakim nie została ustalona.

5. Fundusz odmawia wypłaty odszkodowania lub świadczenia, jeżeli w trakcie likwidacji dobrowolnej zakładu ubezpieczeń doszło do przeniesienia portfela ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1.

6. W przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, przez poszkodowanego lub uprawnionego do odszkodowania, Fundusz nie może uzależnić wypłaty odszkodowania lub świadczenia od wykazania przez poszkodowanego lub

uprawnionego do odszkodowania, że sprawca szkody lub odpowiedzialny zakład ubezpieczeń jest niezdolny do wypłaty odszkodowania lub świadczenia lub odmawia jego wypłaty.

Art. 108b. 1. Na wezwanie Funduszu, poszkodowany lub uprawniony do odszkodowania udziela wszelkich informacji związanych ze zgłoszonym roszczeniem, o którym mowa w art. 98 ust. 2a. Przepis art. 16 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

2. Na wezwanie Funduszu:

- 1) zakład ubezpieczeń, jego syndyk albo likwidator,
- 2) podmiot pełniący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej funkcję reprezentanta do spraw roszczeń zakładu ubezpieczeń oraz podmiot, który zakończył pełnienie tej funkcji przed wszczęciem postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego – zobowiązani są do niezwłocznego i nieodpłatnego przekazania, w uzgodnionej z Funduszem formie, posiadanych informacji i dokumentów dotyczących zgłoszonego roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, w tym akt ubezpieczeniowych lub akt szkodowych.”;

- 18) w art. 109 po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1c w brzmieniu:

„1a. Fundusz, w przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, jest obowiązany złożyć oświadczenie o wysokości uznanego odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem, o którym mowa w art. 108a ust. 3, albo udzielić odpowiedzi z uzasadnieniem, o której mowa w art. 108a ust. 4, w terminie 3 miesięcy od dnia zgłoszenia roszczenia do zakładu ubezpieczeń, zgodnie z art. 108a ust. 1.

1b. W przypadku przyjęcia oświadczenia o wysokości uznanego odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem, o którym mowa w ust. 1a, Fundusz wypłaca odszkodowanie lub świadczenie niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia przyjęcia tego oświadczenia.

1c. Jeżeli szkoda została ustalona w części, przepisy ust. 1a i 1b stosuje się odpowiednio.”;

- 19) po art. 110 dodaje się art. 110a w brzmieniu:

„Art. 110a. 1. Fundusz, po wypłacie odszkodowania lub świadczenia, gdy zakład ubezpieczeń w upadłości albo w likwidacji miał siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, występuje o zwrot wypłaconego odszkodowania lub świadczenia oraz uzgodnionych kosztów do organu równoważnego w państwie członkowskim Unii Europejskiej siedziby tego zakładu ubezpieczeń.

2. W przypadku gdy równoważny organ w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej wypłacił odszkodowanie lub świadczenie w związku z wszczęciem postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego wobec krajowego zakładu ubezpieczeń, Fundusz jest obowiązany zwrócić temu organowi, na jego żądanie, wypłacone odszkodowanie lub świadczenie oraz uzgodnione koszty obsługi roszczeń, w terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy od dnia otrzymania roszczenia o zwrot, chyba że organy uzgodnią inny termin.

3. Fundusz, po wypłacie odszkodowania lub świadczenia wynikającego ze zgłoszonego roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, występuje z roszczeniem o zwrot wypłaconego odszkodowania lub świadczenia oraz poniesionych kosztów do zakładu ubezpieczeń, względem którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne lub do masy upadłościowej tego zakładu ubezpieczeń lub do zakładu ubezpieczeń, który przejął portfel ubezpieczeń zakładu ubezpieczeń, względem którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne.”;

20) w art. 111:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń wykonującego działalność ubezpieczeniową w grupach obejmujących obowiązkowe ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i ubezpieczenia OC rolników, syndyk jest obowiązany przekazać do Funduszu wszystkie akta szkodowe, w odniesieniu do których mogą być zgłoszone roszczenia poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania. Fundusz wypłaca poszkodowanym i uprawnionym do odszkodowania świadczenia z umów ubezpieczeń obowiązkowych OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i OC rolników, po ustaleniu odpowiedzialności i wysokości świadczenia.

2. W sprawach, w których szkody nie zostały zgłoszone do zakładu ubezpieczeń przed ogłoszeniem jego upadłości, Fundusz przyjmuje zgłoszenie szkody oraz wypłaca poszkodowanym i uprawnionym do odszkodowania świadczenia po ustaleniu odpowiedzialności i wysokości świadczenia. Poszkodowany lub uprawniony do odszkodowania zgłasza swoje roszczenie do Funduszu przez którykolwiek zakład ubezpieczeń wykonujący działalność ubezpieczeniową w grupach obejmujących ubezpieczenia obowiązkowe, o których

mowa w art. 4 pkt 1 i 2. Zakład ubezpieczeń nie może odmówić przyjęcia zgłoszenia szkody.”,

b) w ust. 3 wyrazy „art. 98 ust. 2” zastępuje się wyrazami „art. 98 ust. 2 i 2a”;

21) po art. 111 dodaje się art. 111a w brzmieniu:

„Art. 111a. 1. W przypadku skutecznego złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, sąd lub organ nadzoru niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 7 dni od dnia jego złożenia, informuje Fundusz.

2. O wszczęciu postępowania upadłościowego zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych sąd niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 7 dni od dnia wydania postanowienia o ogłoszeniu upadłości, informuje Fundusz. Fundusz udostępnia na swojej stronie internetowej informację o objęciu krajowego zakładu ubezpieczeń postępowaniem upadłościowym.

3. O wszczęciu postępowania likwidacyjnego zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych sąd lub organ nadzoru niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 7 dni od dnia otwarcia likwidacji, informuje Fundusz. Fundusz udostępnia na swojej stronie internetowej informację o objęciu krajowego zakładu ubezpieczeń postępowaniem likwidacyjnym.

4. Fundusz niezwłocznie informuje o wszczęciu postępowania, o którym mowa w ust. 2 lub 3, w stosunku do krajowego zakładu ubezpieczeń, równoważne organy państw członkowskich Unii Europejskiej, wyznaczone do realizacji równoważnych zadań, o których mowa w art. 98 ust. 2a.

5. W przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, Fundusz informuje o tym roszczeniu równoważny organ w państwie członkowskim Unii Europejskiej siedziby zakładu ubezpieczeń posiadacza pojazdu mechanicznego, którym spowodowano szkodę oraz ten zakład ubezpieczeń, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne, jego syndyka albo likwidatora, a w przypadku roszczenia wynikłego z wypadku, o którym mowa w art. 123 ust. 1 pkt 1, również Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

6. Zakład ubezpieczeń, wobec którego wszczęto postępowanie likwidacyjne albo upadłościowe, jego syndyk albo likwidator niezwłocznie, nie później niż w terminie 60 dni od dnia otrzymania informacji o roszczeniu od Funduszu, informują Fundusz o wypłacie lub odmowie wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, względem roszczenia, które zostało zgłoszone również do Funduszu.”;

22) w art. 117:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. W ramach Funduszu wyodrębnia się fundusz do spraw niewypłacalności, będący rachunkiem obejmującym dochody i koszty oraz aktywa i zobowiązania związane z realizacją zadania, o którym mowa w art. 98 ust. 2a.

1b. Środki funduszu do spraw niewypłacalności gromadzone są na wyodrębnionym rachunku bankowym Funduszu.”,

b) w ust. 2 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) wpłat uzyskanych ze zwrotów kwot wypłaconych z tytułu upadłości zakładu ubezpieczeń;”,

c) po ust. 2b dodaje się ust. 2c w brzmieniu:

„2c. Nadwyżka bilansowa Funduszu, w części nieprzekraczającej 75% jej wysokości, może zostać przekazana na fundusz do spraw niewypłacalności.”,

d) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. Krajowe zakłady ubezpieczeń posiadające zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, są obowiązane wnieść składkę na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności, w celu zapewnienia środków na finansowanie zadania, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, w wysokości nie większej niż 0,1% składki przypisanej brutto w ubezpieczeniu obowiązkowym, o którym mowa w art. 4 pkt 1.

3b. W przypadku wszczęcia postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego względem zakładu ubezpieczeń wykonującego działalność ubezpieczeniową w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli środki zgromadzone w funduszu do spraw niewypłacalności okażą się niewystarczające na potrzeby realizacji zadań wynikających z art. 98 ust. 2a w danym roku kalendarzowym, pozostałe krajowe zakłady ubezpieczeń wykonujące działalność ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia, o którym mowa w art. 4 pkt 1, są obowiązane wnieść składkę dodatkową na rzecz funduszu do spraw

niewypłacalności, na pokrycie szacowanych wypłat odszkodowań i świadczeń, wynikających z art. 98 ust. 2a, w okresie kolejnych 12 miesięcy.”,

e) po ust. 5 dodaje się ust. 5a i 5b w brzmieniu:

„5a. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Funduszu i organu nadzoru, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość procentu składki, o której mowa w ust. 3a, oraz termin uiszczania tej składki, uwzględniając w szczególności zagwarantowanie płynności finansowej funduszu do spraw niewypłacalności.

5b. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Funduszu i organu nadzoru, może określić, w drodze rozporządzenia, wysokość procentu składki, o której mowa w ust. 3b, oraz termin uiszczania tej składki, uwzględniając w szczególności zakres zobowiązań wynikających z umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.”,

f) w ust. 6 wyrazy „składki wnoszonej przez zakład ubezpieczeń na rzecz Funduszu” zastępuje się wyrazami „składki, o której mowa w ust. 3.”,

g) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Wysokość składki, o której mowa w ust. 3b, jest wyliczana od składki przypisanej brutto w ubezpieczeniu obowiązkowym, o którym mowa w art. 4 pkt 1.”;

23) w art. 122 w ust. 1 w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 9 w brzmieniu:

„9) zaspokajanie roszczeń, o których mowa w art. 83e, w granicach określonych na podstawie przepisów rozdziału 2.”;

24) art. 123 otrzymuje brzmienie:

„Art. 123. 1. Biuro odpowiada za szkody będące następstwem wypadków, które miały miejsce na terytorium:

- 1) Rzeczypospolitej Polskiej i powstały w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zarejestrowanych w państwach, których biura narodowe są sygnatariuszami Porozumienia Wielostronnego;
- 2) Rzeczypospolitej Polskiej i powstały w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zarejestrowanych w państwach, których biura narodowe podpisały z Biurem umowy o wzajemnym uznawaniu dokumentów ubezpieczeniowych i zaspokajaniu roszczeń, pod warunkiem istnienia ważnej Zielonej Karty wystawionej przez zagraniczne biuro narodowe.

2. W przypadku zgłoszenia roszczenia, wynikającego ze szkody, o której mowa w ust. 1 pkt 1, spowodowanej ruchem pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych z zakładem ubezpieczeń mającym siedzibę za granicą, w państwie członkowskim Unii Europejskiej, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne, Biuro informuje o tym roszczeniu Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.”;

25) po art. 125 dodaje się art. 125a w brzmieniu:

„Art. 125a. 1. Biuro, w przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 83e, jest obowiązane złożyć oświadczenie o wysokości uznanego odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem, o którym mowa w art. 83g ust. 2, albo udzielić odpowiedzi z uzasadnieniem, o której mowa w art. 83g ust. 3, w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania zgłoszenia tego roszczenia.

2. W przypadku przyjęcia oświadczenia o wysokości uznanego odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem, o którym mowa w ust. 1, Biuro wypłaca odszkodowanie lub świadczenie niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia przyjęcia tego oświadczenia.

3. Jeżeli szkoda została ustalona w części, przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.”;

26) w art. 129 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) w art. 83e – do równoważnego organu w państwie członkowskim Unii Europejskiej siedziby zakładu ubezpieczeń.”;

27) po art. 130 dodaje się art. 130a w brzmieniu:

„Art. 130a. 1. W przypadku gdy równoważny organ w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej wypłacił odszkodowanie lub świadczenie w związku z wszczęciem postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego wobec krajowego zakładu ubezpieczeń, Biuro jest obowiązane zwrócić temu organowi, na jego żądanie, wypłacone odszkodowanie lub świadczenie oraz uzgodnione koszty obsługi roszczeń, w terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy od dnia otrzymania roszczenia o zwrot, chyba że organy uzgodnią inny termin.

2. Biuro, po wypłacie odszkodowania lub świadczenia zgodnie z art. 83e, wstępuje w prawa poszkodowanego lub uprawnionego do odszkodowania względem osoby, która spowodowała wypadek w zakresie, w jakim odpowiedzialność ta nie była objęta umową

ubezpieczenia, zawartą z zakładem ubezpieczeń, względem którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne.”;

- 28) art. 136a otrzymuje brzmienie:

„Art. 136a. Biuro przetwarza dane osobowe dotyczące zdrowia w zakresie niezbędnym do realizacji zadań, o których mowa w art. 122 ust. 1 pkt 3, 4 i 9, art. 123 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz art. 124.”;

- 29) w art. 136b po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) zaspokajania roszczeń, o których mowa w art. 83e;”;

- 30) w art. 136c wyrazy „w art. 122 ust. 1 pkt 3 i 4” zastępuje się wyrazami „w art. 122 ust. 1 pkt 3, 4 i 9”;

- 31) po art. 136d dodaje się art. 136e w brzmieniu:

„Art. 136e. 1. W celu wykonywania zadania, o którym mowa w art. 122 ust. 1 pkt 9, Biuro współpracuje z równoważnymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej, wyznaczonymi do realizacji zadań, o których mowa w art. 98 ust. 2a lub art. 122 ust. 1 pkt 9.

2. Biuro jest uprawnione do negocjowania i zawarcia porozumienia o współpracy w zakresie wymiany informacji oraz wzajemnego spełniania roszczeń z organami, o których mowa w ust. 1.”;

- 32) po art. 138 dodaje się art. 138a w brzmieniu:

„Art. 138a. 1. Krajowe zakłady ubezpieczeń posiadające zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie obowiązkowe OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, są obowiązane wnieść składkę na rzecz Biura, w celu zapewnienia środków na finansowanie zadań, o których mowa w art. 122 ust. 1 pkt 9 i art. 130a ust. 1.

2. Zasady wyliczania wysokości wnoszonej składki, o której mowa w ust. 1, oraz terminy uiszczenia tej składki, są ustalane przez Walne Zgromadzenie Członków w oparciu o postanowienia statutu Biura.”;

- 33) tytuł rozdziału 10 otrzymuje brzmienie:

„Przepisy epizodyczne, przejściowe i końcowe”;

- 34) po art. 158 dodaje się art. 158a w brzmieniu:

„Art. 158a. 1. Do zadań Funduszu należy zaspokajanie roszczeń poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania, w przypadku wyczerpania sumy gwarancyjnej,

ustalanej w umowach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i umowach ubezpieczenia OC rolników, zawartych przed dniem 11 grudnia 2009 r. i obowiązujących w tym dniu, jeżeli zdarzenie, z którego wynikła szkoda, miało miejsce w okresie od dnia 11 grudnia 2009 r. do dnia 10 czerwca 2012 r., w zakresie różnicy pomiędzy sumą gwarancyjną, która została określona w tych umowach ubezpieczenia i równowartością w złotych odpowiednio następujących sum gwarancyjnych:

- 1) 2 500 000 euro w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych – w przypadku szkód na osobie;
- 2) 500 000 euro w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych – w przypadku szkód w mieniu.

2. Wysokość równowartości w złotych sum gwarancyjnych określonych w ust. 1 pkt 1 i 2 ustala się przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu wyrządzenia szkody.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2024 r. poz. 838) w art. 3 w ust. 1 w pkt 28 lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) pojazd mechaniczny jest zarejestrowany albo pojazd mechaniczny ma być zarejestrowany, według wyboru posiadacza pojazdu, w przypadku gdy pojazd mechaniczny został nabyty w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż to, w którym ma być zarejestrowany, ale nie dłużej niż przez okres 30 dni od dnia objęcia pojazdu mechanicznego w posiadanie przez jego nabywcę.”.

Art. 3. 1. Do umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów i umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego, zawartych przed dniem 23 grudnia 2023 r. i obowiązujących na ten dzień, jeżeli zdarzenie zaistniało przed tym dniem, stosuje się odpowiednio przepisy art. 36 ust. 1 i art. 52 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

2. Do umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, zawartych przed dniem 23 grudnia 2023 r. i obowiązujących na ten dzień, jeżeli zdarzenie zaistniało od tego

dnia, stosuje się przepisy art. 36 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

3. Do umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego, zawartych przed dniem 23 grudnia 2023 r. i obowiązujących na ten dzień, jeżeli zdarzenie zaistniało od tego dnia, stosuje się przepisy art. 52 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

4. Do umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, zawartych od dnia 23 grudnia 2023 r., stosuje się sumy gwarancyjne, o których mowa w art. 36 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

5. Do umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego, zawartych od dnia 23 grudnia 2023 r., stosuje się sumy gwarancyjne, o których mowa w art. 52 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 4. 1. Do roszczeń poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania, w przypadku postępowań upadłościowych i likwidacyjnych wszczętych i niezakończonych przed dniem 23 grudnia 2023 r., stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do roszczeń poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania, w przypadku postępowań upadłościowych i likwidacyjnych wszczętych po dniu 22 grudnia 2023 r., stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 5. Przepisy art. 8 ust. 3a i 3b oraz art. 104 ust. 7a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się od dnia rozpoczęcia stosowania aktu wykonawczego Komisji Europejskiej określającego wzór zaświadczenia o przebiegu ubezpieczenia wydanego na podstawie art. 16 akapit 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności (Dz. Urz. UE L 263 z 07.10.2009, str. 11, z późn. zm.³⁾).

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

³⁾ Zmiany wymienionej dyrektywy zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 430 z 02.12.2021, str. 1.

UZASADNIENIE

I. Potrzeba i cel uchwalenia projektowanej regulacji

1. Implementacja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2118 z dnia 24 listopada 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności.

Nowelizacje ustaw:

- 1) ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2023 poz. 2500), dalej jako „ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych”,
- 2) ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2024 r. poz. 838), dalej jako „ustawa o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej”

dokonyują transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2118 z dnia 24 listopada 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności (Dz. U. UE L 430 z 02.12 2021, str. 1, dalej jako „dyrektywa”). W 2017 r. Komisja Europejska przeprowadziła ocenę funkcjonowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE, w wyniku której wskazano cztery obszary, w odniesieniu do których należałoby wprowadzić ukierunkowane zmiany:

- zapewnienie wypłaty odszkodowania poszkodowanym w wyniku wypadku w przypadku niewypłacalności zakładu ubezpieczeń,
- ujednolicenie minimalnych obowiązkowych sum gwarancyjnych,
- kontrola ubezpieczenia pojazdów przez państwa członkowskie oraz
- korzystanie przez nowy zakład ubezpieczeń z przedkładanych przez ubezpieczających zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia, szczególnie w kontekście transgranicznym.

Oprócz tych czterech zagadnień dyrektywa wprowadza regulacje w zakresie: pojazdów wysyłanych z jednego państwa członkowskiego do drugiego, zdarzeń z udziałem przyczepy ciągniętej przez pojazd, niezależnego narzędzia porównywania cen ubezpieczeń

komunikacyjnych oraz dostarczania centrom informacyjnym danych i informacji dla osób poszkodowanych.

2. Zobowiązania legislacyjne wynikające z orzeczenia prejudycjalnego TSUE w trybie art. 267 TFUE w sprawie C-428/20 Skarb Państwa (ubezpieczenie OC za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych; minimalne sumy gwarancyjne; okresy przejściowe).

Konieczność nowelizacji ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych zaistniała także w związku z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) z 21.12.2021 r. w sprawie C-428/20. TSUE orzekł, że *artykuł 1 ust. 2 drugiej dyrektywy 84/5/EWG Rady z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych [mechanicznych], zmienionej dyrektywą 2005/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r., i art. 9 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie, które skorzystały z przewidzianej w tych przepisach możliwości ustanowienia okresu przejściowego, były zobowiązane wymagać, aby od dnia 11 grudnia 2009 r. minimalne sumy gwarancyjne przewidziane w umowach ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych zawartych przed tą datą, lecz obowiązujących jeszcze w tym dniu, były zgodne z zasadą ustanowioną w akapicie czwartym tych przepisów.*

Krajowe regulacje, korzystające z okresu przejściowego, wprowadzone ustawą z dnia 24 maja 2007 r. o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. poz. 691), przewidywały stopniowe podwyższanie sumy gwarancyjnej. Zgodnie z art. 5 tej ustawy, w przypadku umów ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych wysokość minimalnej sumy gwarancyjnej wynosiła równowartość w złotych:

- w odniesieniu do umów zawieranych w okresie do dnia 10 grudnia 2009 r. w przypadku szkód na osobie – 1 500 000 euro w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych,

- w odniesieniu do umów zawieranych w okresie od dnia 11 grudnia 2009 r. do dnia 10 czerwca 2012 r. w przypadku szkód na osobie – 2 500 000 euro w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych.

Zgodnie z zapadłym wyrokiem państwo członkowskie, które ustanowiło okres przejściowy na dostosowanie minimalnych sum gwarancyjnych, miało obowiązek podnieść sumy gwarancyjne do co najmniej połowy kwot określonych w zmienionym artykule 1 ustęp 2 dyrektywy 84/5/EWG w ciągu 30 miesięcy od upływu terminu do wykonania dyrektywy w odniesieniu do wszystkich umów ubezpieczenia komunikacyjnego obowiązujących po upływie wskazanych 30 miesięcy, w tym także umów zawartych przed dniem 11 grudnia 2009 roku, ale obowiązujących nadal po tej dacie – w odniesieniu do zdarzeń szkodowych zaistniałych po dniu 11 grudnia 2009 r., tj. do kwot:

- w przypadku szkód na osobie – równowartości 2 500 000 euro w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych,
- w przypadku szkód na mieniu – równowartości 500 000 euro w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych.

Wyrok TSUE ma zastosowanie do umów ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawieranych przed dniem 11 grudnia 2009 r. i obowiązujących po tej dacie.

II. Zakres projektowanej regulacji

Projekt ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej obejmuje takie zagadnienia, jak:

- a) dostosowanie określeń użytych w ustawie do definicji „ruchu pojazdu” zawartej w ww. dyrektywie,
- b) zapewnienie ochrony poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania w razie niewypłacalności zakładu ubezpieczeń, w odniesieniu do szkód wynikających z wypadków drogowych w państwie członkowskim ich miejsca zamieszkania oraz w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie ich miejsca zamieszkania – obecnie istnieją już częściowe regulacje krajowe przyznające kompetencję Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu (dalej jako „Fundusz” lub „UFG”) w zakresie upadłości zakładu,
- c) dostosowanie wysokości minimalnych sum gwarancyjnych w obowiązkowym ubezpieczeniu OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz OC rolników – dyrektywa określa minimalne wysokości sumy gwarancyjnej na poziomie:

- 6 450 000 EUR w odniesieniu do jednego wypadku bez względu na liczbę osób poszkodowanych lub 1 300 000 EUR w odniesieniu do jednej osoby poszkodowanej – w przypadku szkód na osobie,
 - 1 300 000 EUR w odniesieniu do jednego wypadku bez względu na liczbę osób poszkodowanych – w przypadku szkody majątkowej,
- d) uregulowanie wydawania i wykorzystywania zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia,
- e) określenie państwa członkowskiego Unii Europejskiej umiejscowienia ryzyka w przypadku pojazdów wysyłanych z jednego państwa członkowskiego do drugiego,
- f) wprowadzenie regulacji w zakresie zdarzeń z udziałem przyczepy ciągniętej przez pojazd,
- g) zmiana przepisów w związku z wyrokiem TSUE w sprawie C-428/20 – wprowadzenie regulacji, która w przypadku wyczerpania sumy gwarancyjnej pozwoli na zaspokojenie roszczeń poszkodowanych przez Fundusz w odniesieniu do zdarzeń szkodowych, mających miejsce w okresie od dnia 11 grudnia 2009 r. do dnia 10 czerwca 2012 r., do wysokości:
- 1) w przypadku szkód na osobie – 2 500 000 euro w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych,
 - 2) w przypadku szkód w mieniu – 500 000 euro w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych
- ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu wyrządzenia szkody,
- h) przepisy epizodyczne, przejściowe i końcowe,
- i) przepisy o wejściu w życie ustawy.

III. Opis proponowanych rozwiązań

1. Zaktualizowanie odnośnika nr 1 do tytułu ustawy

Obowiązująca ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych nie wskazuje obecnie w odnośniku nr 1 do jej tytułu na wdrożenie w niej tzw. dyrektywy-matki, tj. zmienianej ww. dyrektywą dyrektywy *Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności*. W związku z tym proponuje się stosowne zaktualizowanie odnośnika nr 1 do tytułu ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (wskazującego obecnie na wdrożenie uchylonych już dyrektyw 92/49/EWG oraz 2000/26/WE).

2. Definicja „ruchu pojazdu” W wydanych w ostatnim czasie rozstrzygnięciach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, (sprawy: *Vnuk, Rodrigues de Andrade i Torreiro*), Trybunał Sprawiedliwości doprecyzował znaczenie pojęcia „ruch pojazdów”. W szczególności Trybunał Sprawiedliwości wyjaśnił, że pojazdy mechaniczne mają z zasady służyć jako środki transportu, niezależnie od swych cech, oraz że ruch takich pojazdów obejmuje każde użytkowanie pojazdu, które jest zgodne z normalną funkcją tego pojazdu w charakterze środka transportu, niezależnie od terenu, na którym pojazd mechaniczny jest używany, oraz niezależnie od tego, czy pojazd jest nieruchomy, czy też znajduje się w ruchu. Dyrektywa 2009/103/WE nie ma zastosowania, jeżeli w czasie wypadku normalną funkcją takiego pojazdu jest „użytkowanie inne niż jako środek transportu”. Może tak być w przypadku, gdy normalną funkcją pojazdu jest przykładowo „użytkowanie jako przemysłowe lub rolnicze źródło energii”. Wprowadzenie definicji „ruchu pojazdu” uwzględnia to orzecznictwo w dyrektywie 2009/103/WE, i odpowiednio także na poziomie krajowym.

Na gruncie obecnych regulacji krajowych, nie ma definicji ruchu pojazdu. Dotychczasowe orzecznictwo w tym temacie przyjmuje szerszy zakres niż wynikający z dyrektywy. Niemniej jednak pojęcie to pojawia się w treści ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (np. w art. 34 ust. 1). Mając na uwadze powyższe oraz konieczność zapewnienia jednolitego stosowania przepisów i zapewnienia spójnej wykładni przepisów implementujących dyrektywę proponuje się ustawową regulację pojęcia „ruchu pojazdu” (dodany pkt 12b w art. 2 ust. 1).

Projekt ustawy wprowadza także zmiany do art. 2 ust. 1 pkt 14a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w zakresie definicji „wprowadzenia pojazdu do ruchu”. Definicja ta jest pochodną wprowadzonej do projektu ustawy nowej definicji „ruch pojazdu”, która wynika z przepisów implementowanej dyrektywy.

Ponadto, ze stosowania przepisów dyrektywy wyłączone ruch pojazdów w ramach działań związanych ze sportem motorowym, w tym wyścigów, zawodów, szkoleń, testów i pokazów, dozwolonych zgodnie z prawem krajowym państw członkowskich. W związku z tym proponuje się dodać ust. 3 i 4 do art. 23 w celu wyłączenia z obowiązku ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w odniesieniu do wydarzeń związanych ze sportem motorowym, w wyznaczonej strefie ograniczonego dostępu, o ile organizator, uczestnik lub inna strona zapewni alternatywne zabezpieczenie finansowe (umowę innego ubezpieczenia lub umowę gwarancji ubezpieczeniowej). Co do zasady chodzi tu o dobrowolne umowy ubezpieczenia, czyli takie które będą zawierane przez organizatora lub uczestników imprezy sportowej i które

będą obejmowały szkody wyrządzone osobom trzecim porównywalne swym zakresem i sumą gwarancyjną do obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

3. Dostosowanie wysokości minimalnych sum gwarancyjnych w obowiązkowym ubezpieczeniu OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz OC rolników

Dyrektywa podwyższa minimalne wysokości sum gwarancyjnych do poziomu:

- a) w przypadku szkód na osobie: 6 450 000 EUR w odniesieniu do jednego wypadku bez względu na liczbę osób poszkodowanych lub 1 300 000 EUR w odniesieniu do jednej osoby poszkodowanej;
- b) w przypadku szkody majątkowej: 1 300 000 EUR w odniesieniu do jednego wypadku bez względu na liczbę osób poszkodowanych.

W związku z tym, że ubezpieczenie OC rolników obejmuje również szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów wolnobieżnych, będących w posiadaniu rolników posiadających gospodarstwo rolne i użytkowanych w związku z posiadaniem tego gospodarstwa, konieczne jest także podwyższenie wysokości minimalnych sum gwarancyjnych w tym ubezpieczeniu, tak jak w przypadku ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Dyrektywa wskazuje minimalne kwoty sum gwarancyjnych w euro, określając je na wyższym, wspólnym dla wszystkich państw członkowskich poziomie. Dotychczas, dzięki zastosowaniu okresów przejściowych, i różnych momentów, od których dokonywano okresowego przeglądu zgodnie ze zharmonizowanym wskaźnikiem cen konsumpcyjnych (HICP), w poszczególnych państwach członkowskich minimalne kwoty sum gwarancyjnych różniły się.

Nowością jest także wskazanie, że w odniesieniu do państw, które nie przyjęły euro, kwoty minimalne przelicza się na ich walutę krajową, stosując kurs wymiany obowiązujący na dzień 22 grudnia 2021 r., opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Przyjęte w ramach proponowanego brzmienia art. 36 ust. 1 oraz art. 52 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych wyliczenia oparto na kursie wymiany euro na dzień 22 grudnia 2021 r., które wynosi 4,6320 złote (Dz.U.U.E.C.2021.520.5). Z tego powodu w projekcie minimalne sumy gwarancyjne zostały określone w złotych, przeliczone po kursie wskazanym w nowym brzmieniu art. 9 ust. 1 akapit 2 dyrektywy 2009/103/WE.

4. Ochrona poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania na wypadek niewypłacalności ubezpieczyciela

W celu implementacji rozwiązań przyjętych w dyrektywie proponuje się wprowadzenie regulacji umożliwiających poszkodowanym lub uprawnionym do odszkodowania dochodzenie odszkodowania z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w miejscu ich zamieszkania lub siedziby, niezależnie od wypłacalności ubezpieczyciela. W przypadku niewypłacalności zakładu ubezpieczeń, ochrona osób poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania w wyniku zdarzeń drogowych przewidziana w dyrektywie jest uregulowana oddzielnie w odniesieniu do wypadków zaistniałych w państwie członkowskim ich miejsca zamieszkania lub siedziby (art. 10a dyrektywy 2009/103/WE) oraz w państwie innym niż państwo członkowskie ich miejsca zamieszkania (art. 25a dyrektywy 2009/103/WE). Projekt ustawy implementującej uwzględnia to rozróżnienie. Ustawodawca unijny zawęży ochronę na wypadek niewypłacalności ubezpieczyciela, jedynie do poszkodowanych. Jednakże mając na uwadze minimalną harmonizację dyrektywy proponuje się, aby w ustawie rozszerzyć tę ochronę także na osoby uprawnione do odszkodowania.

Mając na uwadze systematykę dyrektywy oraz dotychczasowe regulacje krajowe w zakresie ochrony na wypadek upadłości zakładu ubezpieczeń proponuje się, aby zadania organu, o którym mowa w art. 10a ust. 1 dyrektywy, zostały przypisane Funduszowi (dodanie ust. 2a w art. 98 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych). Z kolei zadanie, o którym mowa w art. 25a ust. 1 dyrektywy, zostanie przypisane Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (PBUK). Proponuje się, aby zasadnicza część regulacji dotyczącej ochrony poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania w odniesieniu do szkód wynikających z wypadków drogowych w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie ich miejsca zamieszkania w razie niewypłacalności ubezpieczyciela była umiejscowiona w rozdziale 5 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych „Dochodzenie roszczeń z tytułu zdarzeń powstałych za granicą”, a częściowo w rozdziale 8 „Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych”. Nowe zadanie, o którym mowa w projektowanym art. 122 ust. 1 pkt 9, wymaga wprowadzenia odpowiednich zmian w art. 136a–136c ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych.

Ochrona na wypadek niewypłacalności zakładu ubezpieczeń przewidziana w art. 10a (i odpowiednio art. 25a) dyrektywy jest przewidziana już od momentu objęcia ubezpieczyciela postępowaniem upadłościowym lub likwidacyjnym (niezależnie od tego, czy jest ono dobrowolne czy przymusowe zgodnie z art. 268 ust. 1 lit. d dyrektywy 2009/138/WE). Proponuje się więc wyłączenie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów

mechanicznych z ochrony przewidzianej w art. 98 ust. 2 i dostosowanie regulacji zadań UFG do wymogów nowo dodanego art. 10a dyrektywy.

Ponadto, proponuje się zmianę w art. 107 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych i dodanie nowego ustępu w tym przepisie. Proponowana zmiana wynika ze wskazanej powyżej zmiany w zakresie art. 98 ust. 2 pkt 1 tej ustawy. Z zakresu tego przepisu wyłącza się odpowiedzialność Funduszu w przypadkach szeroko rozumianej niewypłacalności zakładu ubezpieczeń za szkody z umów ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, a odpowiedzialność tę zastępuje się wprowadzaną w ust. 2a tego przepisu odpowiedzialnością względem podmiotów mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium RP, zgodnie z implementacją art. 10a dyrektywy. Ze względu na powyższą zmianę osoby niemające miejsca zamieszkania ani siedziby na terytorium RP, które w aktualnym stanie prawnym mogłyby korzystać z zasady wzajemności, po uchwaleniu projektowanej nowelizacji w obecnym kształcie zostaną pozbawione takiej możliwości.

Jednocześnie, ze względu na to, że zawarte w aktualnym przepisie art. 107 ustawy sformułowanie „podmiotów polskich” nie jest pojęciem zdefiniowanym ustawą, trudno jednoznacznie określić jego zakres i wskazać relację względem użytego w art. 98 ust. 2a ustawy pojęcia „poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium RP” na potrzeby przyszłego stosowania znowelizowanych przepisów. Z tego powodu proponuje się wyodrębnienie oddzielnego ustępu na potrzeby art. 98 ust. 2a ustawy, zamiast dodania „i ust. 2a” do wyliczenia zawartego w obecnym art. 107 ustawy.

W celu implementowania art. 10a i art. 25a dyrektywy, przy jednoczesnym dostosowaniu projektowanych przepisów do obowiązujących regulacji krajowych w zakresie postępowania upadłościowego i likwidacyjnego proponuje się, aby wszczęcie postępowania upadłościowego rozumiane było jako moment wydania przez sąd postanowienia o ogłoszeniu upadłości (które zgodnie z polskim prawem upadłościowym jest początkowym etapem postępowania i jednocześnie zainicjowaniem całego procesu upadłościowego), a wszczęcie postępowania likwidacyjnego – jako moment otwarcia likwidacji zakładu ubezpieczeń. Projekt ustawy przewiduje, że w przypadku wydania postanowienia o ogłoszeniu upadłości lub otwarcia likwidacji zakładu ubezpieczeń, sąd lub organ nadzoru będzie informował zarówno Fundusz, jak i Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych o wszczęciu postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego (dodanie ust. 2 i 3 w art. 83f oraz ust. 2 i 3 w art. 111a). W przypadku postępowania upadłościowego proponuje się ponadto, aby już w momencie

złożenia skutecznego wniosku o ogłoszenie upadłości, Fundusz oraz Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych były informowane o tym fakcie przez sąd lub organ nadzoru (dodanie ust. 1 w art. 83f oraz ust. 1 w art. 111a).

Finansowanie zadań UFG i PBUK

Projekt przewiduje, że w celu realizacji zadania wynikającego z art. 98 ust. 2a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, w ramach Funduszu wyodrębniony zostanie fundusz do spraw niewypłacalności, będący rachunkiem obejmującym dochody i koszty, aktywa i zobowiązania związane z realizacją ww. zadania, a środki funduszu do spraw niewypłacalności gromadzone będą na wyodrębnionym rachunku bankowym Funduszu (dodanie ust. 1a i 1b w art. 117).

Potencjalna upadłość zakładu ubezpieczeń może spowodować bardzo duże obciążenie finansowe funduszu do spraw niewypłacalności. W związku z tym istnieje konieczność zapewnienia odpowiedniego poziomu środków w tym funduszu, aby w sposób efektywny i niezwłoczny realizować zadania związane z upadłością zakładu ubezpieczeń lub jego likwidacją, na zasadach określonych w art. 98 ust. 2a. Aby nie obciążać nadmiernie zakładów ubezpieczeń, proponuje się wprowadzenie możliwości przekazywania nadwyżki bilansowej UFG, w części nieprzekraczającej 75% jej wysokości na fundusz do spraw niewypłacalności. Tym sposobem, w przypadku osiągnięcia przez UFG dodatnich wyników finansowych, znaczna część nadwyżki bilansowej mogłaby zasilać fundusz do spraw niewypłacalności, aby w możliwie krótkim czasie zgromadzić niezbędne środki finansowe (dodanie ust. 2c w art. 117).

Dodatkowo, w celu zapewnienia środków na finansowanie zadania, o którym mowa w art. 98 ust. 2a projekt przewiduje nałożenie na krajowe zakłady ubezpieczeń, posiadające zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, obowiązku wniesienia składki na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności, nie większej niż 0,1% składki przypisanej brutto w ubezpieczeniu obowiązkowym posiadaczy pojazdów mechanicznych (dodanie ust. 3a w art. 117). Maksymalna procentowa wysokość składki została wyznaczona w oparciu o przyjęte w trakcie uzgodnień ustalenia. Jednocześnie do projektu został wprowadzony przepis zawierający upoważnienie dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do wydania stosownego aktu wykonawczego określającego wysokość tej składki oraz termin uiszczania (dodanie ust. 5a w art. 117).

Proponuje się również przyjęcie mechanizmu składki dodatkowej. Składka dodatkowa byłaby uiszczana przez zakłady ubezpieczeń wyłącznie w przypadku wszczęcia postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego względem krajowego zakładu ubezpieczeń, prowadzącego działalność w zakresie ubezpieczeń, o których mowa w art. 4 ust. 1, jeśli środki zgromadzone w funduszu do spraw niewypłacalności okazałyby się niewystarczające na potrzeby realizacji zadań wynikających z art. 98 ust. 2a. Składka ta nie miałaby zatem charakteru stałego, ani cyklicznego. Byłaby uiszczana wyłącznie w sytuacjach nadzwyczajnych, tj. konieczności realizowania przez Fundusz wypłat i jednoczesnego braku środków w funduszu do spraw niewypłacalności. Projekt przewiduje także, aby ewentualna składka dodatkowa wnoszona była corocznie na pokrycie szacowanych wypłat odszkodowań i świadczeń, wynikających z art. 98 ust. 2a, w okresie kolejnych 12 miesięcy, a nie jednorazowo. Mechanizm corocznej składki dodatkowej stanowiłby mniejsze obciążenie finansowe dla zakładów ubezpieczeń, niż wpłata składki jednorazowej oszacowanej na podstawie wszystkich zobowiązań upadłego lub likwidowanego zakładu ubezpieczeń. Jednocześnie, szacuje się, że składka coroczna byłaby sumarycznie znacznie niższa niż składka jednorazowa, nie tylko z powodu szacowania zobowiązań Funduszu w skali roku, ale również ze względu na to, że każdego roku Fundusz będzie zasilany nowymi środkami ze składki, o której mowa w ust. 3a oraz z ewentualnej nadwyżki bilansowej, o której mowa w proponowanym ust. 2c, jak również Fundusz na bieżąco może dochodzić zwrotu wypłaconych należności. Wszystkie te czynniki wpływałyby na obniżenie potencjalnej corocznej składki dodatkowej (dodanie ust. 3b w art. 117). Na obecnym etapie prac nie ma możliwości skalkulowania konkretnej wysokości takiej składki, ponieważ wysokość potrzebnych środków finansowych zależeć będzie od wielu czynników, m.in. wielkości skali upadłości czy też wielkości podmiotu objętego postępowaniem upadłościowym lub likwidacyjnym. W związku z tym, nie ma również możliwości wyznaczenia maksymalnej wysokości takiej składki. Z uwagi na szczególny charakter składki dodatkowej przewiduje się wprowadzenie do projektu ustawy przepisu zawierającego upoważnienie ustawowe do wydania rozporządzenia przez Ministra Finansów, który to przepis będzie miał charakter fakultatywny. W przypadku zaistnienia określonych okoliczności minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Funduszu i organu nadzoru, będzie mógł określić wysokość procentu składki dodatkowej oraz termin jej uiszczania (dodanie ust. 5b w art. 117).

W celu zapewnienia środków na finansowanie zadania PBUK, o którym mowa w art. 122 ust. 1 pkt 9, projekt ustawy przewiduje dodanie art. 138a. Doświadczenia PBUK zebrane w trakcie

procesów upadłościowych zagranicznych ubezpieczycieli w ostatnich latach wskazują, że zapotrzebowanie na środki finansowe będzie rozłożone w czasie na przestrzeni kilku bądź nawet kilkunastu lat. Należy również uwzględnić to, że w znacznej części przypadków, w których ustawa przewiduje interwencję PBUK na wypadek niewypłacalności ubezpieczyciela, koszty PBUK przeznaczone na likwidację szkód będą refundowane przez równoważne podmioty wyznaczone do pełnienia analogicznych zadań w innych państwach członkowskich UE. Z tego też powodu można przyjąć, że poziom zabezpieczenia finansowego w istocie nie powinien znacznie przekraczać dotychczasowego funduszu, którym PBUK dysponuje w ramach bieżącej działalności. W przypadku PBUK niezasadne jest gromadzenie znacznie większych środków na poczet ewentualnej niewypłacalności, a celowym jest przyjęcie rozwiązania bardziej elastycznego i jednocześnie zapewniającego możliwość zgromadzenia w odpowiednim czasie środków dostosowanych do rozmiarów przewidywanych zobowiązań. Zasady wyliczania wysokości składki oraz terminy uiszczania składki będzie określał Statut Biura. Na obecnym etapie, z uwagi na brak wiedzy o wielkości niezbędnych środków na poczet ewentualnej upadłości, nie ma możliwości wyznaczenia maksymalnej wysokości takiej składki. Postanowienia statutu Biura, jak i jego zmiany wymagają każdorazowo zatwierdzenia przez Ministra Finansów po zasięgnięciu opinii organu nadzoru. Tym samym zachowana jest i byłaby w przyszłości kontrola nad sposobem gromadzenia i wydatkowania środków przeznaczonych na realizację zadań określonych w ustawie.

Projekt ustawy implementujący przepisy art. 10a i art. 25a dyrektywy wprowadza następujące regulacje:

- a) ciężar finansowy realizowania tych zadań zostanie nałożony na krajowe zakłady ubezpieczeń, posiadające zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych (zmiany w art. 117 i odpowiednio dodanie art. 138a w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych),
- b) obowiązki informacyjne (nowo dodany art. 83f i art. 83h oraz art. 108b i art. 111a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych),
- c) możliwe sposoby dochodzenia roszczeń (zmiany w art. 19 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych),
- d) procedurę rozpatrywania zgłoszonych roszczeń poszkodowanych i termin wypłaty odszkodowania (projektowany art. 83g, art. 108a, art. 125a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych),

- e) zwrot i dochodzenie wypłaconego odszkodowania (projektowane regulacje art. 110a, art. 129, art. 130a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych),
- f) współpraca z równoważnymi organami państw członkowskich oraz uprawnienie do negocjowania i zawierania z nimi porozumienia o współpracy (nowo dodany art. 98e i art. 136e ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych) – w myśl dyrektywy, brak zawarcia tego porozumienia do dnia 23 grudnia 2023 r. będzie skutkowało uprawnieniem Komisji do przyjęcia stosownych aktów delegowanych określających wzajemne prawa i obowiązki tych organów.

W związku z powierzeniem wykonywania zadania, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Fundusz uprawniony będzie do negocjowania i zawarcia porozumienia o współpracy w zakresie wymiany informacji oraz wzajemnego spełniania roszczeń z równoważnymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej, a tym samym do przetwarzania danych osobowych. Także Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych na mocy przepisów projektu ustawy uprawnione będzie do negocjowania i zawierania porozumienia o współpracy w zakresie wymiany informacji oraz wzajemnego spełniania roszczeń z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej. Powyższa wymiana informacji spełnia wymogi zasady minimalizacji danych określonej w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych), dalej jako: RODO, i jest niezbędna do realizacji celu, dla którego informacje te mają być przekazane. Kwestia przetwarzania danych osobowych przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny oraz Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych już teraz wynika z obowiązujących przepisów ustawowych. I tak ustawa o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej wskazuje, kto jest zobowiązany do zachowania tajemnicy ubezpieczeniowej oraz na czyj wniosek dane osób ubezpieczonych i poszkodowanych mogą zostać udostępnione. Zgodnie z art. 35 ust. 1 tej ustawy, do zachowania tajemnicy dotyczącej poszczególnych umów ubezpieczenia obowiązany jest zakład ubezpieczeń i osoby w nim zatrudnione, a także osoby i podmioty, za pomocą których zakład ubezpieczeń wykonuje czynności ubezpieczeniowe. Natomiast w art. 35 ust. 2 ww. ustawy określony został krąg podmiotów, w stosunku do których obowiązek zachowania tajemnicy nie odnosi się. W katalogu tym widnieje także Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny oraz Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zakresie wykonywania ustawowych zadań.

Na tej podstawie UFG i PBUK są zatem uprawnione do pozyskiwania danych od uprawnionych podmiotów i do ewentualnego przekazania ich dalej. Także art. 16 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych określa obowiązki osoby objętej ubezpieczeniem i stanowi o zakresie danych, które powinny być przekazywane do zakładu ubezpieczeń w przypadku zaistnienia zdarzenia objętego ubezpieczeniem obowiązkowym. Wydaje się zatem, że w przywołanym zakresie odpowiednie podstawy prawne są już określone. Ponadto, dane osobowe w każdym państwie członkowskim podlegają RODO, zatem każde porozumienie będzie respektowało przepisy tego rozporządzenia.

5. Zaświadczenie o przebiegu ubezpieczenia (art. 8 ust. 3a i 3b oraz art. 104 ust. 7a)

Dyrektywa uzupełnia dotychczasowe regulacje w zakresie zaświadczeń o roszczeniach odszkodowawczych objętych umową obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Przy ustalaniu wysokości składki ubezpieczeniowej za ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, w przypadku gdy zakład ubezpieczeń będzie uwzględniał zaświadczenia o przebiegu ubezpieczenia, projekt przewiduje wprowadzenie zakazu dyskryminacji ubezpieczających ze względu na narodowość posiadacza pojazdu mechanicznego, jego poprzednie państwo miejsca zamieszkania lub siedziby oraz konieczność równoważnego traktowania zaświadczeń z innych państw członkowskich przez ubezpieczycieli. Zakłady ubezpieczeń będą także zobligowane do udostępnienia na swoich stronach internetowych ogólnych zarysów polityki w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia przy wyliczaniu wysokości składek ubezpieczeniowych.

Zasadnicze zmiany dotyczą wprowadzenia jednolitego formularza takich zaświadczeń we wszystkich państwach członkowskich UE. Obecnie kwestia zaświadczeń jest regulowana w art. 104 ust. 1 pkt 1a oraz ust. 7a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Organem wyznaczonym do wydawania zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia jest Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. Nowością jest obowiązek wydawania zaświadczenia na formularzu, którego wzór określi Komisja Europejska w drodze aktu wykonawczego wydanego na podstawie art. 16 akapit 6 dyrektywy 2009/103/WE.

6. Wprowadzenie regulacji w zakresie zdarzeń z udziałem przyczepy ciągniętej przez pojazd (art. 37 ust. 2a)

Dodawany w art. 37 ust. 2a wskazuje, iż na wniosek poszkodowanego lub uprawnionego zakład ubezpieczeń posiadacza przyczepy będzie informował go niezwłocznie o nazwie i adresie zakładu ubezpieczeń, który zawarł umowę ubezpieczenia lub o możliwości dochodzenia

roszczenia od Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, w przypadku gdy nie można będzie tych danych ustalić.

7. Zadania Funduszu w związku z wyrokiem TSUE w sprawie C-428/20 Skarb Państwa (art. 158a)

Zgodnie z zapadłym wyrokiem TSUE w sprawie C-428/20 państwo członkowskie, które ustanowiło okres przejściowy na dostosowanie minimalnych sum gwarancyjnych, miało obowiązek podnieść sumy gwarancyjne do co najmniej połowy kwot określonych w zmienionym artykule 1 ustęp 2 dyrektywy 84/5/EWG w ciągu 30 miesięcy od upływu terminu do wykonania dyrektywy (czyli do 10 czerwca 2012 r.) w odniesieniu do wszystkich umów ubezpieczenia komunikacyjnego obowiązujących po upływie wskazanych 30 miesięcy, w tym także umów zawartych przed dniem 11 grudnia 2009 r., ale obowiązujących nadal po tej dacie – w odniesieniu do zdarzeń szkodowych zaistniałych po dniu 11 grudnia 2009 r.

W związku z ww. wyrokiem TSUE, proponuje się wprowadzenie regulacji, która w przypadku wyczerpania sumy gwarancyjnej pozwalałaby na zaspokojenie przez Fundusz roszczeń poszkodowanych. Już w chwili obecnej UFG spełnia świadczenia w przypadku wyczerpania sumy gwarancyjnej na podstawie ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o szczególnych uprawnieniach osób poszkodowanych w przypadku wyczerpania sumy gwarancyjnej ustalonej na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 stycznia 2006 r. (Dz. U. poz. 1631) (ustawa o tzw. rentach szczególnych). Z uwagi na szczególny charakter wprowadzanej regulacji, która dotyczyć będzie jedynie określonego czasu, jeżeli chodzi o zaistniałą szkodę, proponuje się umieszczenie tego przepisu w końcowej części ustawy jako przepis epizodyczny (dodany art. 158a). Wskazana regulacja pozwoli na zaspokojenie przez Fundusz roszczeń poszkodowanych, w przypadku wyczerpania sumy gwarancyjnej, ustalonej w umowach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i umowach ubezpieczenia OC rolników.

Odpowiedzialność Funduszu zostanie ograniczona do umów zawartych przed dniem 11 grudnia 2009 r. i obowiązujących w tym dniu, jeżeli zdarzenie, z którego wynikła szkoda, miało miejsce w okresie od dnia 11 grudnia 2009 r. do dnia 10 czerwca 2012 r., w zakresie różnicy pomiędzy sumą gwarancyjną, która została określona w tych umowach ubezpieczenia i równowartością w złotych odpowiednio następujących sum gwarancyjnych:

- 1) w przypadku szkód na osobie – 2 500 000 euro w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych,

2) w przypadku szkód w mieniu – 500 000 euro w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych

– ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu wyrządzenia szkody.

Z uwagi na fakt, iż przedmiotowy wyrok odnosił się do stanu prawnego, który nie przewidywał możliwości przeliczenia kwot sum gwarancyjnych na walutę krajową, wskazane w projekcie sumy gwarancyjne zostały określone w euro.

Do projektowanego przepisu zaproponowano dodanie sformułowania: „następujących sum gwarancyjnych” w celu doprecyzowania charakteru przewidzianych w przepisie kwot. Związane jest to z mogącym pojawić się ryzykiem w interpretacji, zgodnie z którym, zamiast uznać wskazane kwoty za nowe sumy gwarancyjne częściowo skonsumowane przez wypłacone już odszkodowania lub świadczenia w ramach wcześniej obowiązujących sum gwarancyjnych, poszkodowanemu przysługiwałoby dalej idące roszczenie o wypłatę odszkodowania lub świadczenia w dodatkowej względem wcześniej wyczerpanych sum gwarancyjnych wysokości odpowiednio 2,5 mln euro lub 0,5 mln euro.

8. Pojazdy wysyłane z jednego państwa członkowskiego do drugiego

Dyrektywa wprowadza nową regulację w zakresie pojazdu wysyłanego z jednego państwa członkowskiego do drugiego. Dotychczas, państwem członkowskim Unii Europejskiej umiejscowienia ryzyka było państwo, w którym pojazd mechaniczny ma być zarejestrowany, w przypadku gdy pojazd mechaniczny został nabyty w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż to, w którym ma być zarejestrowany, ale nie dłużej niż przez okres 30 dni od dnia objęcia pojazdu mechanicznego w posiadanie przez jego nabywcę (art. 3 ust. 1 pkt 28 lit. c ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej). Dyrektywa umożliwia wybór przez ubezpieczającego, czy wykupić polisę ubezpieczeniową w państwie członkowskim, w którym pojazd jest zarejestrowany, czy też, przez okres 30 dni od daty przyjęcia dostawy przez nabywcę, w państwie członkowskim przeznaczenia, nawet jeśli pojazd nie został jeszcze formalnie zarejestrowany w państwie członkowskim przeznaczenia. Ta modyfikacja wymaga odpowiedniej zmiany w ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (w zakresie art. 3 ust. 1 pkt 28 lit. c).

Jednocześnie, proponuje się rozszerzenie katalogu podmiotów, którym mogą być udostępniane dane (określone w art. 102 ust. 2–4 oraz w art. 103 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych) zgromadzone przez Fundusz pełniący funkcję ośrodka informacji. Zmiana w zakresie art. 104

ust. 1 pkt 16 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych ma na celu zapewnienie wymiany informacji pomiędzy ośrodkami informacyjnymi państw członkowskich UE w odniesieniu do pojazdów wysyłanych z jednego państwa członkowskiego do drugiego.

9. Przepisy przejściowe

Projekt ustawy przewiduje dwa przepisy przejściowe.

Przepisy art. 3 projektu zawierają normy przejściowe odnoszące się zarówno do zawartych umów ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jak i umów ubezpieczenia OC rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego. Wynika to z faktu, iż z tego ubezpieczenia likwidowane są szkody wyrządzone ruchem pojazdów wolnobieżnych będących w posiadaniu rolników posiadających gospodarstwo rolne i użytkowanych w związku z posiadaniem tego gospodarstwa.

Przepis art. 3 ust. 1 odnosi się do umów ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego, zawartych przed dniem 23 grudnia 2023 r. i obowiązujących na ten dzień, jeżeli zdarzenie zaistniało przed tym dniem. Jako zasadę proponuje się, aby do takich umów zastosowanie miały przepisy dotychczasowe.

Jednocześnie w związku z opóźnieniem wdrożenia przepisów dyrektywy do polskiego porządku prawnego wprowadzono regulacje oddziałujące ze skutkiem wstecznym. Z uwagi na fakt, iż przepisy unijne powinny zostać zaimplementowane do dnia 23 grudnia 2023 r., powstała luka czasowa od tego dnia do dnia wejścia w życie przepisów projektowanej ustawy. Dotyczy ona umów ubezpieczenia, które zostały zawarte przed dniem 23 grudnia 2023 r. i obowiązywały w tym dniu, a zdarzenie powodujące szkodę zaistniało od tego dnia. Mając na uwadze konieczność dostosowania do wymaganych przez przepisy dyrektywy wysokości minimalnych sum gwarancyjnych w ww. ubezpieczeniach, w art. 3 ust. 2 i 3 wprowadzono przepisy przejściowe przewidujące, że do umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów oraz umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego, zawartych przed dniem 23 grudnia 2023 r. i obowiązujących na ten dzień, jeżeli zdarzenie zaistniało od tego dnia, stosuje się nowe przepisy (odpowiednio art. 36 ust. 1 i art. 52 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą). Wprowadzenie powyższego rozwiązania jest korzystne dla potencjalnych poszkodowanych, ponieważ ochrona ubezpieczeniowa z tytułu podwyższonych sum gwarancyjnych obowiązywać będzie od

możliwie wczesnego momentu. Mając na uwadze zabezpieczenie słusznego interesu ubezpieczających wprowadzenie mocy wstecznej przepisu jest zgodne z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

W art. 3 ust. 4 i 5 uregulowano natomiast sytuacje dotyczące umów ubezpieczenia zawartych od dnia 23 grudnia 2023 r. i szkód zaistniałych po tym dniu. Przepisy te przewidują, że w zakresie umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów oraz umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego, zawartych od dnia 23 grudnia 2023 r., stosuje się nowe przepisy (odpowiednio art. 36 ust. 1 i art. 52 ustawy zmienianej).

Wprowadzenie powyższych rozwiązań jest uzasadnione mając również na uwadze wskazany wcześniej wyrok TSUE w sprawie C-428/20.

Dodatkowo proponuje się dodanie przepisu przejściowego w zakresie roszczeń poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania, w przypadku postępowań upadłościowych i likwidacyjnych wszczętych i niezakończonych przed dniem 23 grudnia 2023 r. oraz wszczętych po dniu 22 grudnia 2023 r. W stosunku do roszczeń poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania, w przypadku postępowań upadłościowych i likwidacyjnych wszczętych i niezakończonych przed dniem 23 grudnia 2023 r., zastosowanie będą miały przepisy dotychczasowe.

W stosunku do roszczeń poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania, w przypadku postępowań upadłościowych i likwidacyjnych wszczętych po dniu 22 grudnia 2023 r., zastosowanie będą miały przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Wynika to z faktu, iż dyrektywa wymaga bowiem, aby Państwa członkowskie stosowały wprowadzane przepisy od dnia 23 grudnia 2023 r. Ponadto, umowy organów ds. niewypłacalności, które UFG i PBUK mają podpisać jako odpowiednio organ ds. niewypłacalności w rozumieniu art. 10a i organ ds. niewypłacalności w rozumieniu art. 25a dyrektywy przewidują, że umowy będą miały zastosowanie do niewypłacalności zaistniałych od 23 grudnia 2023 r. Tym samym UFG i PBUK będą realizować swoje zadania (jako zobowiązania do wypłaty określonych roszczeń i uprawnienia wynikające z ww. umów) względem niewypłacalności, które będą miały miejsce przed dniem wejścia w życie ustawy transponującej. Wprowadzenie tego przepisu przejściowego jest więc niezbędne w celu zapewnienia możliwości stosowania przepisów implementujących dyrektywę zgodnie z jej wymogami.

Proponuje się także dodanie odrębnej jednostki redakcyjnej zawierającej postanowienia o stosowaniu art. 8 ust. 3a i 3b oraz art. 104 ust. 7a. Zgodnie z projektowanym art. 5 przepisy te stosuje się od dnia rozpoczęcia stosowania aktu wykonawczego Komisji Europejskiej określającego wzór zaświadczenia o przebiegu ubezpieczenia wydanego na podstawie art. 16 akapit 6 dyrektywy. Punkt 23 dyrektywy, który wprowadza zmiany w art. 30 dyrektywy 2009/103/WE, stanowi bowiem w akapicie czwartym, że art. 16 akapit drugi zdanie drugie oraz akapit trzeci, czwarty i piąty stosuje się od dnia 23 kwietnia 2024 r. lub od dnia rozpoczęcia stosowania aktu wykonawczego Komisji, o którym mowa w art. 16 akapit szósty, w zależności od tego, która z dat będzie późniejsza. Biorąc pod uwagę fakt, że 23 kwietnia 2024 r. już minął, w projektowanych przepisach zawarto jedynie drugą część ww. przepisu dyrektywy wskazując, że przepisy art. 8 ust. 3a i 3b oraz art. 104 ust. 7a ustawy zmienianej stosuje się od dnia rozpoczęcia stosowania aktu wykonawczego Komisji Europejskiej określającego wzór zaświadczenia o przebiegu ubezpieczenia. Jednocześnie, mając na uwadze wyżej wymieniony przepis dyrektywy, wskazujący na liczbę pojedynczą w odniesieniu do aktu wykonawczego Komisji, jak również trwające aktualnie prace KE nad jednym rozporządzeniem wykonawczym, którego załącznikiem będzie wzór formularza zaświadczenia o przebiegu ubezpieczenia, w projektowanych przepisach art. 1 pkt 15b oraz art. 5 wskazano na jeden akt wykonawczy w odniesieniu do wzoru zaświadczenia o przebiegu ubezpieczenia.

10. Wejście w życie

Przewiduje się wejście w życie ustawy po upływie 14 dni od ogłoszenia.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, o których mowa w § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.) i w związku z tym nie podlega notyfikacji.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz stosownie do § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2022 r. poz. 348) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Zawarte w projekcie regulacje nie będą miały wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców, zgodnie z ustawą z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236).

Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pan Jurand Drop Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu 1. Małgorzata Listek, starszy specjalista, email: malgorzata.listek2@mf.gov.pl, tel. 664 086 974	Data sporządzenia 1 lipca 2024 r. Źródło Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2118 z dnia 24 listopada 2021 r. zmieniająca dyrektywę 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności Wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z 21.12.2021 r. w sprawie C-428/20 Nr w Wykazie prac legislacyjnych UC17
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt ustawy stanowi implementację do porządku krajowego regulacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2118 z dnia 24 listopada 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności (Dz. Urz. UE L 430 z 02.12.2021, str. 1, dalej: dyrektywa). Konieczność nowelizacji ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 2500), dalej jako „ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych”, zaistniała także w związku z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) z 21.12.2021 r. w sprawie C-428/20.

W 2017 r. Komisja Europejska przeprowadziła ocenę funkcjonowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności (wersja ujednolicona) (Dz. Urz. UE L 263 z 07.10.2009, str. 11, z późn. zm.), w wyniku której wskazano cztery obszary, w odniesieniu do których należałoby wprowadzić ukierunkowane zmiany:

- zapewnienie wypłaty odszkodowania poszkodowanym w wyniku wypadku w przypadku niewypłacalności zakładu ubezpieczeń,
- ujednolicenie minimalnych obowiązkowych sum gwarancyjnych,
- kontrola ubezpieczenia pojazdów przez państwa członkowskie oraz
- korzystanie przez nowy zakład ubezpieczeń z przedkładanych przez ubezpieczających zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia, szczególnie w kontekście transgranicznym.

Oprócz tych czterech zagadnień, dyrektywa wprowadza regulacje w zakresie: pojazdów wysyłanych z jednego państwa członkowskiego do drugiego, zdarzeń z udziałem przyczepy ciągniętej przez pojazd, niezależnego narzędzia porównywania cen ubezpieczeń komunikacyjnych oraz dostarczania informacji dla osób poszkodowanych.

W wyroku z dnia 21 grudnia 2021 r. w sprawie C-428/20 TSUE orzekł, że artykuł 1 ust. 2 drugiej dyrektywy 84/5/EWG Rady z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych [mechanicznych], zmienionej dyrektywą 2005/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r., i art. 9 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie, które skorzystały z przewidzianej w tych przepisach możliwości ustanowienia okresu przejściowego, były zobowiązane wymagać, aby od dnia 11 grudnia 2009 r. minimalne sumy gwarancyjne przewidziane w umowach ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych zawartych przed tą datą, lecz obowiązujących jeszcze w tym dniu, były zgodne z zasadą ustanowioną w akapicie czwartym tych przepisów.

Krajowe regulacje, korzystające z okresu przejściowego, wprowadzone ustawą z dnia 24 maja 2007 r. o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. poz. 691), przewidywały stopniowe podwyższanie sumy gwarancyjnej. Zgodnie z art. 5 tej ustawy, w przypadku umów ubezpieczenia OC

posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz umów ubezpieczenia OC rolników wysokość minimalnej sumy gwarancyjnej wynosiła równowartość w złotych:

- w odniesieniu do umów zawieranych w okresie do dnia 10 grudnia 2009 r. w przypadku szkód na osobie – 1 500 000 euro w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych,
- w odniesieniu do umów zawieranych w okresie od dnia 11 grudnia 2009 r. do dnia 10 czerwca 2012 r. w przypadku szkód na osobie – 2 500 000 euro w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych.

Zgodnie z zapadłym wyrokiem państwo członkowskie, które ustanowiło okres przejściowy na dostosowanie minimalnych sum gwarancyjnych, miało obowiązek podnieść sumy gwarancyjne do co najmniej połowy kwot określonych w zmienionym artykule 1 ustęp 2 dyrektywy 84/5/EWG w ciągu 30 miesięcy od upływu terminu do wykonania dyrektywy w odniesieniu do wszystkich umów ubezpieczenia komunikacyjnego obowiązujących po upływie wskazanych 30 miesięcy, w tym także umów zawartych przed dniem 11 grudnia 2009 r., ale obowiązujących nadal po tej dacie – w odniesieniu do zdarzeń szkodowych zaistniałych po dniu 11 grudnia 2009 r., tj. do kwot:

- w przypadku szkód na osobie – równowartości 2 500 000 euro w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych,
- w przypadku szkód na mieniu – równowartości 500 000 euro w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych.

Wyrok TSUE ma więc zastosowanie do umów ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawieranych przed dniem 11 grudnia 2009 r. i obowiązujących po tej dacie.

W związku z powyższym niezbędne jest wprowadzenie zmian w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych oraz w ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2024 r. poz. 838), dalej jako „ustawa o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej”.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Wdrożenie dyrektywy wymaga podjęcia działań legislacyjnych zmierzających do wydania ww. ustawy.

W związku z powyższym zakłada się przede wszystkim wprowadzenie następujących rozwiązań w projekcie ustawy:

- zapewnienie ochrony poszkodowanych mających miejsce zamieszkania (lub siedzibę) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w razie niewypłacalności zakładu ubezpieczeń, w odniesieniu do szkód wynikających z wypadków drogowych w państwie członkowskim ich miejsca zamieszkania oraz w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie ich miejsca zamieszkania – obecnie istnieją już częściowe regulacje krajowe przyznające kompetencję Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu (UFG) w zakresie upadłości zakładu ubezpieczeń, regulacje te zostaną dostosowane i zmodyfikowane do wymagań zawartych w dyrektywie:
 - a) UFG będzie organem odpowiedzialnym za wypłatę odszkodowań poszkodowanym w wyniku zdarzeń zaistniałych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w przypadku niewypłacalności ubezpieczyciela (organ w rozumieniu art. 10a dyrektywy). W celu realizacji zadania wynikającego z art. 98 ust. 2a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, w ramach UFG wyodrębniony zostanie fundusz do spraw niewypłacalności, będący rachunkiem obejmującym dochody i koszty, aktywa i zobowiązania związane z realizacją ww. zadania,
 - b) Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (PBUK) będzie organem odpowiedzialnym za wypłatę odszkodowań poszkodowanym w wyniku zdarzeń zaistniałych na terytorium innego państwa członkowskiego UE albo państwa trzeciego, w przypadku niewypłacalności ubezpieczyciela (organ w rozumieniu art. 25a dyrektywy),
 - c) ochrona na wypadek niewypłacalności będzie rozpoczynać się od momentu objęcia postępowaniem upadłościowym zakładu ubezpieczeń (wszczęcie postępowania upadłościowego rozumiane jako moment wydania przez sąd postanowienia o ogłoszeniu upadłości) albo likwidacyjnym (wszczęcie postępowania likwidacyjnego rozumiane jako moment otwarcia likwidacji zakładu ubezpieczeń),
 - d) w razie niewypłacalności ubezpieczyciela w przypadku zgłoszenia roszczenia przez poszkodowanego właściwe organy (UFG, PBUK) będą zobowiązane do ustalenia swojej odpowiedzialności i udzielenia odpowiedzi w określonym terminie,
 - e) UFG i PBUK jako organy w rozumieniu odpowiednio art. 10a i art. 25a dyrektywy będą współpracowały z równoważnymi organami innych państw członkowskich UE; w tym celu instytucje te zostaną upoważnione do negocjowania i zawierania porozumień w celu zapewnienia systemu zwrotu wypłaconych kwot pomiędzy organem w rozumieniu art. 10a lub art. 25a dyrektywy, na którego terytorium miejsce zamieszkania ma poszkodowany a organem państwa członkowskiego siedziby zakładu ubezpieczeń,

f) ciężar finansowy ochrony poszkodowanych w przypadku niewypłacalności zakładu ubezpieczeń zostanie nałożony na krajowe zakłady ubezpieczeń; - dostosowanie wysokości minimalnych sum gwarancyjnych w obowiązkowym ubezpieczeniu OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz ubezpieczeniu OC rolników – dyrektywa określa minimalne wysokości sum gwarancyjnych na poziomie: a) szkody na osobie: 6 450 000 EUR w odniesieniu do jednego wypadku bez względu na liczbę osób poszkodowanych lub 1 300 000 EUR w odniesieniu do jednej osoby poszkodowanej, b) szkody majątkowej: 1 300 000 EUR w odniesieniu do jednego wypadku bez względu na liczbę osób poszkodowanych; - uregulowanie wydawania i wykorzystywania zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia (wprowadzenie jednolitego formularza zaświadczeń, zakaz dyskryminacji ubezpieczających ze względu na narodowość posiadacza pojazdu mechanicznego, jego poprzednie państwo miejsca zamieszkania lub siedziby a także konieczność równoważnego traktowania zaświadczeń z innych państw członkowskich przez ubezpieczycieli oraz obowiązek zakładów ubezpieczeń do udostępniania na swoich stronach internetowych ogólnego zarysu polityki w zakresie wykorzystywania przebiegu ubezpieczenia); - dostosowanie określeń użytych w ustawie do definicji „ruchu pojazdu” zawartej w ww. dyrektywie; - określenie państwa członkowskiego Unii Europejskiej umiejscowienia ryzyka w przypadku pojazdów wysyłanych z jednego państwa członkowskiego do drugiego. Ponadto, w związku z wyrokiem TSUE w sprawie C-428/20, proponuje się wprowadzenie regulacji, która w przypadku wyczerpania sumy gwarancyjnej pozwalałaby na zaspokojenie przez UFG roszczeń poszkodowanych. Już w chwili obecnej UFG spełnia świadczenia w przypadku wyczerpania sumy gwarancyjnej na podstawie ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o szczególnych uprawnieniach osób poszkodowanych w przypadku wyczerpania sumy gwarancyjnej ustalonej na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 stycznia 2006 r. (Dz. U. poz. 1631) (ustawa o tzw. rentach szczególnych).
--

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Projekt ustawy wynika z implementacji aktu prawnego Unii Europejskiej. Prace nad implementacją tych rozwiązań trwają równolegle we wszystkich państwach członkowskich i na ten moment brak jest informacji na temat rozwiązań wypracowanych w innych krajach.

Brak danych dotyczących rozwiązywanego problemu w krajach OECD.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Poszkodowani i uprawnieni z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz OC rolników	Liczba szkód zgłoszonych z tytułu OC posiadaczy pojazdów mechanicznych: 958,0 tys. – szkody nieosobowe 52,4 tys. – szkody osobowe	Biuletyn Informacyjny Ośrodka Informacji UFG IV/2021	Zwiększenie ochrony poszkodowanych poprzez: – urealnienie wartości minimalnych sum gwarancyjnych w OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, – zwiększenie maksymalnej wysokości odszkodowań i świadczeń ubezpieczeniowych z OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, – zapewnienie wypłat odszkodowania w razie niewypłacalności ubezpieczyciela w drodze systemowego rozwiązania, z uwzględnieniem sytuacji transgranicznych
Ubezpieczający (posiadacze pojazdów mechanicznych oraz	Liczba polis OC posiadaczy pojazdów mechanicznych	Biuletyn Informacyjny Ośrodka Informacji UFG IV/2021	– zwiększenie sum gwarancyjnych z tytułu

posiadacze gospodarstw rolnych)	czynnych na koniec IV kwartału 2021 r. – 26 972 400	Ubezpieczenia w Liczbach 2020. Rynek ubezpieczeń w Polsce. Polska Izba Ubezpieczeń	ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, – możliwy wzrost wysokości składki ubezpieczeniowej z tytułu OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku ze wzrostem minimalnych sum gwarancyjnych
Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny	1	Ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych	– doprecyzowanie regulacji prawnych w zakresie wypłaty odszkodowania poszkodowanym w wypadkach zaistniałych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w razie niewypłacalności zakładu ubezpieczeń, – doprecyzowanie zasad wydawania zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia, – zaspokajanie roszczeń poszkodowanych w przypadku wyczerpania sumy gwarancyjnej w odniesieniu do umów ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawieranych przed dniem 11 grudnia 2009 r. i obowiązujących po tej dacie
Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (PBUK)	1	Ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych	– wprowadzenie regulacji prawnych w zakresie wypłaty odszkodowania poszkodowanym w wypadkach zaistniałych na terytorium innego państwa członkowskiego UE albo państwa trzeciego – w razie niewypłacalności zakładu ubezpieczeń
Zakłady ubezpieczeń wykonujące działalność ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (członkowie UFG)	29, w tym 19 krajowych zakładów ubezpieczeń oraz 10 zagranicznych zakładów ubezpieczeń (wg stanu na dzień 31.12.2021 r.)	UFG www.ufg.pl	– uregulowanie wykorzystywania zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia przy ustalaniu wysokości składek z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, – dostosowanie oferowanych umów OC posiadaczy pojazdów mechanicznych do podwyższonych sum gwarancyjnych oraz innych zmian wynikających ze zmiany ustawy o

			ubezpieczeniach obowiązkowych.
--	--	--	-----------------------------------

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy stanowił już przedmiot konsultacji publicznych i opiniowania z 21 dniowym terminem na zgłaszanie uwag. Projekt w dniu 23 października 2023 r. został przekazany do roboczych konsultacji i opiniowania z udziałem: Komisji Nadzoru Finansowego, Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, Rzecznika Finansowego, Polskiej Izby Ubezpieczeń, Urzędu Ochrony Danych Osobowych, Polskiego Związku Motorowego.

Omówienie wyników konsultacji publicznych i opiniowania zostało zamieszczone w „Raporcie z konsultacji”.

Projekt był procedowany pod nr UC135 poprzedniego Wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych, w szczególności nie wystąpi skutek w postaci zwiększenia wydatków lub zmniejszenia dochodów jednostek sektora finansów publicznych.											

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Nie dotyczy

(w mln zł, ceny stałe z r.)	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Nie dotycz y	Nie dotyczy
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Nie dotycz y	Nie dotyczy
W ujęciu niepieniężny m	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Wydać się, że wejście w życie projektowanych regulacji nie wpłynie na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, osób niepełnosprawnych i osób starszych. Członkowie rodzin, osoby starsze i niepełnosprawne mogą stanowić zarówno grupę ubezpieczających, jak i poszkodowanych lub uprawnionych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.						
Niemierzalne								
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Zakłada się, że podwyższenie minimalnych sum gwarancyjnych OC posiadaczy pojazdów mechanicznych będzie oddziaływało korzystnie na ubezpieczających przez zwiększenie ochrony ubezpieczeniowej oraz zwiększenie maksymalnej wysokości odszkodowań i świadczeń wypłacanych poszkodowanym lub uprawnionym od ubezpieczyciela z tytułu tych ubezpieczeń. Także jako pozytywne należy ocenić zwiększenie ochrony poszkodowanych i ubezpieczonych w sytuacji niewypłacalności zakładu ubezpieczeń, z uwzględnieniem wypadków z elementem transgranicznym. W sytuacji niewypłacalności ubezpieczyciela poszkodowani uzyskują możliwość dochodzenia w państwie członkowskim ich miejsca zamieszkania (siedziby) roszczeń wynikających z wypadków drogowych (od UFG – zdarzenia zaistniałe w kraju lub od PBUK – zdarzenia zaistniałe w innym państwie członkowskim UE lub państwie trzecim), co może mieć pozytywne skutki społeczne i gospodarcze (skuteczna i efektywna ochrona poszkodowanych w wyniku wypadków drogowych poprzez ustawową regulację zgłaszania i zaspokajania roszczeń niezależnie od wypłacalności ubezpieczyciela). Szacuje się, że podwyższenie minimalnych sum gwarancyjnych będzie miało marginalny wpływ na potencjalne koszty, jakie będą ponosili ubezpieczający (posiadacze pojazdów mechanicznych oraz posiadacze gospodarstw rolnych). Należy wskazać, że taryfy oraz wysokość składek ubezpieczeniowych ustala zakład ubezpieczeń. Uprawnienie to wynika zarówno z unijnych, jak i polskich regulacji. Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, taryfy oraz wysokość składek ubezpieczeniowych za ubezpieczenia obowiązkowe ustala zakład ubezpieczeń. Jednocześnie w myśl art. 33 ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, zakład ubezpieczeń ustala wysokość składek ubezpieczeniowych po dokonaniu oceny ryzyka ubezpieczeniowego. Zgodnie z art. 33 ust. 2 i 3 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, zakłady ubezpieczeń są obowiązane ustalać składkę ubezpieczeniową w wysokości, która zapewnia co najmniej wykonanie wszystkich zobowiązań z umów ubezpieczenia i pokrycie kosztów wykonywania działalności ubezpieczeniowej zakładu ubezpieczeń. Zakłady ubezpieczeń są obowiązane gromadzić odpowiednie dane statystyczne w celu ustalania na ich podstawie wysokości składek ubezpieczeniowych. Zakłady ubezpieczeń oferujące ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ustalą składki z tytułu tych umów po analizie wieloletnich danych statystycznych dotyczących wypłaconych odszkodowań i świadczeń, obejmujących rozkład wysokości, częstotliwość i charakter wypłacanych odszkodowań i świadczeń (wypłaty jednorazowe i renty), regresów, kosztów likwidacji szkód, kosztów windykacji regresów oraz kosztów akwizycji i kosztów administracyjnych związanych z tymi umowami ubezpieczenia. Na wysokość składki decydujący wpływ ma ocena ryzyka ubezpieczeniowego, a także analizy i statystyki, na podstawie których tak kształtowane są taryfy, żeby wynik techniczny i wpływy uzyskane ze składek pozwalały na wypłaty odszkodowań z zachowaniem płynności finansowej zakładu ubezpieczeń. W związku z tym można oczekiwać, że ewentualny wzrost taryf może być						

zróżnicowany w odniesieniu do poszczególnych rodzajów klientów oraz portfeli ubezpieczeń, a także sytuacji samych zakładów ubezpieczeń, do których należy ustalanie wysokości składek ubezpieczeniowych zgodnie z art. 33 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.

Także w ocenie Polskiej Izby Ubezpieczeń, będącej organizacją samorządu gospodarczego zakładów ubezpieczeń, podwyższenie minimalnych sum gwarancyjnych w obowiązkowym ubezpieczeniu OC posiadaczy pojazdów mechanicznych będzie miało marginalny wpływ na wysokość składki w tym ubezpieczeniu. Modele taryfikacyjne ubezpieczycieli obejmują bardzo dużą liczbę czynników ryzyka przez co proces ustalenia składki to złożony algorytm oparty na bardzo wielu zmiennych dotyczących zarówno pojazdu, jak i kierowcy. Podwyższenie minimalnych sum gwarancyjnych jest tylko jednym z elementów tego procesu. Wysokość podstawowej składki ubezpieczeniowej najczęściej uzależniona jest od: marki pojazdu, rodzaju pojazdu, pojemności silnika i miejsca zamieszkania. Elementy wpływające na wysokość składki podstawowej łączą się jednocześnie z innymi elementami zawartymi w wewnętrznych systemach zwyczajów i zniżek składek podstawowych obowiązujących u danego ubezpieczyciela. Są to najczęściej:

- przebieg ubezpieczenia (szkodowy, bezszkodowy);
- wiek posiadacza pojazdu mechanicznego;
- rodzaj płatności za ubezpieczenie (jednorazowy/ratalny);
- okres posiadania prawa jazdy;
- okres eksploatacji pojazdu;
- posiadanie innych umów ubezpieczenia w zakładzie ubezpieczeń;
- model pojazdu;
- posiadanie dzieci;
- przynależność do określonej grupy zawodowej;
- rodzaj paliwa;
- liczba użytkowników pojazdu;
- liczba ubezpieczonych pojazdów;
- styl jazdy kierowcy (mandaty, punkty karne).

Wszystkich zmiennych, które wpływają na składkę, może być nawet kilkadziesiąt, w zależności od polityki taryfikacyjnej zakładu ubezpieczeń. Należy przy tym odnotować, że wzrasta liczba parametrów, od których uzależniona jest finalna wysokość składki za ochronę ubezpieczeniową, co świadczy o wzrastającej indywidualizacji składki tak, aby była ona jak najbardziej dopasowana do indywidualnego ryzyka jakie niesie za sobą użytkowanie pojazdu.

Regulacje wprowadzane projektowaną ustawą będą miały wpływ na zakłady ubezpieczeń, m.in. poprzez obowiązek publikowania ogólnego zarysu polityki w zakresie wykorzystywania przebiegu ubezpieczenia przy wyliczaniu składek z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, czy też zwiększenie zakresu odpowiedzialności ubezpieczycieli w związku z podwyższeniem minimalnych sum gwarancyjnych. Jednocześnie przewiduje się, że wprowadzenie regulacji, która ureguje lukę czasową, powstałą w związku z opóźnieniem w implementacji dyrektywy, tj. okresu pomiędzy dniem 23 grudnia 2023 r. a dniem wejścia w życie ustawy (art. 3 ust. 2 i 3 projektu ustawy), nie będzie miało wpływu na zawarte w ocenie skutków regulacji informacje z zakresu skutków finansowych zakładów ubezpieczeń. Ocena projektowanych regulacji była bowiem opracowywana z uwzględnieniem terminu wejścia w życie dyrektywy, tj. 23 grudnia 2023 r. oraz z założeniem, że regulacje projektowanej ustawy wejdą w życie z tym dniem. W związku z tym, dołączone do projektu skutki projektowanych regulacji uwzględniały wyższe minimalne sumy gwarancyjne począwszy od dnia 23 grudnia 2023 r. W związku z powyższym wprowadzenie regulacji przejściowych odnoszących się do okresu od dnia 23 grudnia 2023 r. do dnia wejścia w życie projektowanej ustawy, nie będzie miało wpływu na przyjęte założenia.

Dodatkowo projektowane regulacje będą miały wpływ na UFG oraz PBUK z uwagi na przypisanie nowego zadania związanego z ochroną poszkodowanych w razie niewypłacalności zakładu ubezpieczeń. Regulacje te wpłyną na ich wewnętrzne procesy organizacyjne, np. konieczność zmian w strukturze organizacji czy systemach IT.

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
Komentarz: Z uwagi na wprowadzanie zmian w regulacji w zakresie zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia, zakłady ubezpieczeń będą obowiązane do udostępniania na swoich stronach internetowych ogólnego zarysu polityki w zakresie wykorzystywania przebiegu ubezpieczenia. W związku z zadaniami przypisanymi UFG i PBUK w zakresie ochrony poszkodowanych w wypadkach w razie niewypłacalności zakładu ubezpieczeń wprowadzone zostaną nowe procedury zgłaszania roszczeń do tych instytucji z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. UFG i PBUK będą obowiązane do udostępniania na swoich stronach internetowych podstawowych informacji o możliwych sposobach dochodzenia od nich odszkodowania lub świadczenia w ramach realizowanych zadań ustawowych.		
9. Wpływ na rynek pracy		
Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny oraz pozostałe obszary, o których mowa w pkt 10.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Wykonanie przepisów aktu prawnego nastąpi z dniem jego wejścia w życie.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Projekt ustawy stanowi implementację przepisów dyrektywy. Zgodnie z art. 28c dyrektywy: 1. nie później niż po upływie pięciu lat od dat rozpoczęcia stosowania odpowiednio art. 10a i art. 25a, o których mowa w art. 30 akapit drugi, trzeci i czwarty, Komisja Europejska przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące funkcjonowania i finansowania organów, o których mowa w art. 10a i art. 25a, oraz współpracy między tymi organami. Do sprawozdania Komisja dołączy w stosownym przypadku wniosek ustawodawczy. W odniesieniu do finansowania tych organów sprawozdanie to musi zawierać co najmniej: a) ocenę zdolności i potrzeb finansowych organów odszkodowawczych w zależności od ich potencjalnej odpowiedzialności z uwzględnieniem ryzyka niewypłacalności ubezpieczycieli komunikacyjnych na rynkach państw członkowskich, b) ocenę jednolitości podejścia organów odszkodowawczych do finansowania, c) jeżeli do sprawozdania będzie dołączony wniosek ustawodawczy, ocenę wpływu wkładów finansowych na składki w ramach umów ubezpieczenia komunikacyjnego.		

2. nie później niż dnia 24 grudnia 2030 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie zawierające ocenę wdrożenia tej dyrektywy – z wyjątkiem elementów, których dotyczy ocena, o której mowa w ust. 1 – w szczególności odnoszącą się do:

- a) stosowania niniejszej dyrektywy w kontekście rozwoju technologicznego, w szczególności jeśli chodzi o pojazdy autonomiczne i półautonomiczne,
- b) adekwatności zakresu stosowania niniejszej dyrektywy, z uwzględnieniem ryzyka wypadków, które stwarzają poszczególne pojazdy silnikowe,
- c) w formie przeglądu – skuteczności systemu wymiany informacji do celów kontroli ubezpieczeń w sytuacjach transgranicznych, w tym w razie potrzeby ocenę wykonalności korzystania w takich przypadkach z istniejących systemów wymiany informacji oraz w każdym razie analizę celów systemów wymiany informacji oraz ocenę ich kosztów, oraz
- d) stosowania przez zakłady ubezpieczeń mechanizmów, w ramach których na wysokość składek wpływa zaświadczenie o przebiegu ubezpieczenia ubezpieczających, w tym systemów bonus-malus lub zniżek za bezszkodowy przebieg ubezpieczenia.

Do sprawozdania Komisja dołączy w stosownym przypadku wniosek ustawodawczy.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Nie dotyczy.

RAPORT Z KONSULTACJI
ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze
Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej

1. Omówienie wyników przeprowadzanych konsultacji publicznych i opiniowania

Głównym celem projektu ustawy jest dokonanie niezbędnych zmian w krajowym porządku prawnym w związku z wejściem w życie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2118 z dnia 24 listopada 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności. Konieczność nowelizacji ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zaistniała także w związku z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) z 21.12.2021 r. w sprawie C-428/20.

Stosownie do postanowień uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. 2022 poz. 348), projekt ustawy wraz z załącznikami, w dniu 16 grudnia 2022 r. został przekazany do konsultacji publicznych oraz opiniowania: Komisji Nadzoru Finansowego, Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Urzędowi Ochrony Danych Osobowych, Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Polskiej Izbie Ubezpieczeń, Rzecznikowi Finansowemu, Stowarzyszeniu Polskich Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polskiej Izbie Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polskiej Izbie Pośredników Ubezpieczeniowych i Finansowych, Ogólnopolskiemu Stowarzyszeniu Pośredników Ubezpieczeniowych i Finansowych, Polskiemu Stowarzyszeniu Aktuariuszy, Rzecznikowi Małych i Średnich Przedsiębiorców oraz Polskiemu Związkowi Motorowemu. Wyznaczony został 21-dniowy termin na zgłaszanie uwag, liczony od dnia otrzymania pisma.

Podczas konsultacji publicznych i opiniowania uwagi do projektu zgłosili: Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, Polska Izba Ubezpieczeń, Komisja Nadzoru Finansowego, Rzecznik Finansowy, Urząd Ochrony Danych Osobowych, Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Zgłoszone uwagi zostały poddane szczegółowej analizie i omówione podczas konferencji uzgodnieniowej w dniu 29 marca 2023 r. W konferencji wzięli udział przedstawiciele podmiotów, które zgłosiły uwagi.

23 października 2023 r. zmodyfikowany projekt ustawy wraz z załącznikami został skierowany do roboczych konsultacji publicznych i opiniowania. Termin na zgłaszanie uwag został wyznaczony do dnia 3 listopada 2023r.

W ramach roboczych konsultacji publicznych i opiniowania, projekt został przekazany: Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Polskiej Izbie Ubezpieczeń, Komisji Nadzoru Finansowego, Rzecznikowi Finansowemu, Urzędowi Ochrony Danych Osobowych oraz Polskiemu Związkowi Motorowemu.

W toku roboczych konsultacji publicznych i opiniowania uwagi zgłosiły następujące podmioty: Komisja Nadzoru Finansowego, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Polska Izba Ubezpieczeń oraz Polski Związek Motorowy.

Zgłoszone do projektu uwagi zostały poddane szczegółowej analizie oraz w miarę możliwości uwzględnione w projekcie i w uzasadnieniu.

Lp.	Jednostka redakcyjna/część projektu założeń projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
1.	Uwaga ogólna	UKNF	Projektodawca w posługuje się w projekcie uuo terminem nieprecyzyjnym - „niezwłocznie” (art. 37 ust. 5, art. 83f ust. 1 i 3, art. 83h ust. 2, art.108a ust. 2, art.108b ust. 2, art. 111a ust. 2 i 4) podczas gdy np. w art. 109 ust. 1b, art.111a ust. 1 i 4, art.125a ust.2 posługuje się sformowaniem „niezwłocznie, nie później niż...”. Proponujemy doprecyzowanie terminu „niezwłocznie, nie później niż”.	Uwaga nieuwzględniona - pojęcia z dyrektywy - w podanych przepisach dyrektywa posługuje się terminem „bezzwłocznie”/ „niezwłocznie”. Ustawa ouo w wielu przepisach także posługuje się samym terminem „niezwłocznie”.
2.	Art. 2 ust. 1 pkt. 10)	UFG	W ocenie Funduszu określenie definicji pojazdu mechanicznego wymagałoby dalszej szczegółowej analizy i konsultacji. Istotą stosowania przepisów dot. obowiązku ubezpieczenia OC ppm jest właściwe określenie ich zakresu podmiotowego i przedmiotowego. Wobec tego Fundusz stoi na stanowisku, że przyjęcie definicji pojazdu mechanicznego wymaga dalszych konsultacji, które pozwolą na jednoznaczne zaklasyfikowanie	Uwaga nieuwzględniona - obecnie obowiązujące przepisy w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych i Prawo o ruchu drogowym definiują

			wszelkich pojazdów, które mogą zostać uznane za pojazdy mechaniczne w rozumieniu Dyrektywy. W drugiej kolejności zachodzi konieczność określenia w stosunku do których z tych pojazdów zachodzi obowiązek ubezpieczenia OC ppm i jego egzekwowania. W związku z tym Fundusz proponuje doprecyzowanie definicji pojazdu mechanicznego na poziomie Ustawy PRD lub poprzez wskazanie bezpośrednio w ustawie z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakresu pojazdów, do których stosuje się przepisy tej ustawy. Ponadto, proponuje się przyjęcie treści przepisu z art. 2 ust. 1 pkt. 10 w brzmieniu: „10) pojazd mechaniczny – pojazd samochodowy, ciągnik rolniczy, motorower i przyczepę określone w przepisach ustawy Prawo o ruchu drogowym” Zmiana redakcyjna. Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym została przywołana po raz pierwszy w art. 2 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (dalej: Ustawa), w związku z czym we wskazanym przepisie nie zachodzi konieczność przywoływania oznaczenia ustawy Prawo o ruchu drogowym.	pojazd zgodnie z wymogami dyrektywy.
3.	Art. 2 ust. 1 pkt 12b	PIU	Zwracamy się o doprecyzowanie definicji ruchu pojazdu poprzez dodanie zdania: „<i>Zakresem ruchu pojazdu mechanicznego nie jest objęte użycie tego pojazdu w celu zapewnienia funkcji pracy urządzenia stanowiącego przynależność lub część składową tego pojazdu.</i>” w celu jednoznacznego usunięcia wszystkich wątpliwości dotyczących zakresu odpowiedzialności z OC ppm za szkody wyrządzone przez pojazdy wielofunkcyjne (jak w piśmie z 24 kwietnia br., PIU 174/2023).	Uwaga nieuwzględniona – dyrektywa nie zawiera tak szczegółowych regulacji w tym zakresie. Motyw 5 stanowi, że dyrektywa nie ma zastosowania jeżeli w czasie wypadku normalną funkcją takiego

			Z zadowoleniem należy przyjąć pozostawienie wąskiej definicji ruchu pojazdu skutkujące powiązaniem odpowiedzialności za wyrządzoną szkodę z funkcją środka transportu jaką pełnił pojazd w czasie zdarzenia. W ocenie Izby, uzupełnienie definicji ruchu pojazdu wskazaniem co nie jest objęte zakresem tej definicji pozwoliłoby na jednoznaczne wskazanie, a nie przez wnioskowania <i>a contrario</i>, kiedy pojazd jest w ruchu. Odnosząc się do zmiany definicji wprowadzenia pojazdu do ruchu to jest ona spójna z nową definicją ruchu pojazdu. Z wprowadzeniem pojazdu do ruchu wiąże się obowiązek zawarcia OC ppm w przypadku pojazdów wolnobieżnych i historycznych (art. 29 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK, dalej: „ustawa”). Odejście od definiowania wprowadzenia pojazdu do ruchu w rozumieniu <i>wprowadzenia na drogę</i>, w znaczeniu nadanym ustawą Prawo o ruchu drogowym, jest zgodne z odwołaniem zawartym w definicji ruchu pojazdu, iż pojazd jest w ruchu <i>niezależnie od jego cech i terenu, na którym jest używany, oraz niezależnie od tego, czy jest on nieruchomy, czy też znajduje się w ruchu</i>. Skutkować to będzie koniecznością zmiany podejścia do oceny ryzyka pojazdów wolnobieżnych i historycznych, gdyż pojazdy te mogące pełnić funkcję transportową, choć ich główną funkcją jest ich praca jako maszyny, będą musiały być objęte OC ppm niezależnie od terenu na jakim się znajdują. W praktyce brak możliwości kontroli spełnienia obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia w odniesieniu do pojazdów wolnobieżnych (z wyłączeniem użytkowanych w związku z posiadaniem gospodarstwa rolnego) poruszających się poza drogami publicznymi spowoduje, że weryfikacja spełnienia tego obowiązku będzie następowała dopiero w przypadku wyrządzenia szkody.	pojazdu jest „użytkowanie inne niż jako środek transportu”. Art. 1 pkt 1 projektowanej ustawy jest odzwierciedleniem zapisów definicji „ruchu pojazdów” zawartej w dyrektywie.
4.	Art. 2 ust. 1 pkt 10)	PIU	Pozostawienie definicji pojazdu mechanicznego w dotychczasowym brzmieniu – art. 2 ust. 1 pkt 10) ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK (dalej: ustawa) i niewyłączanie z zakresu obowiązkowego	Uwaga uwzględniona

		ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych (dalej: OC ppm) pojazdów wolnobieżnych niebędących w posiadaniu rolników posiadających gospodarstwo rolne i użytkowanych w związku z posiadaniem tego gospodarstwa. Wyłączenie z obowiązku ubezpieczenia OC ppm wszystkich pojazdów wolnobieżnych spowoduje wzrost liczby nieubezpieczonych pojazdów. Pojazdy wolnobieżne, takie jak np. koparki, spycharki, najczęściej pełnią podwójną funkcję – środka transportu i maszyny, poruszają się również po drogach publicznych stwarzając ryzyko wyrządzenia szkody w związku ze swoim ruchem. Posiadacze pojazdów wolnobieżnych mogą nie być zainteresowani zawarciem dobrowolnego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu posiadania takich pojazdów. Wówczas osoby poszkodowane w związku z ruchem tych pojazdów mogłyby dochodzić odszkodowania wyłącznie od posiadacza pojazdu wolnobieżnego. Dodatkowo, zgodnie z projektem ustawy, umowy ubezpieczenia OC ppm z tytułu posiadania pojazdów wolnobieżnych zawarte i obowiązujące na dzień wejścia w życie ustawy, ulegają rozwiązaniu z dniem wejścia w życie ustawy. Rozwiązanie to jest nieakceptowalne przede wszystkim ze względu na społeczne skutki jakie powoduje. Ubezpieczający może nie mieć dostatecznej wiedzy, że jego umowa została rozwiązana z mocy prawa, a co za tym idzie bez innego dobrowolnego ubezpieczenia OC będzie zobowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej w związku z ruchem pojazdu wolnobieżnego z własnych środków finansowych. Również istotne są skutki dla zakładów ubezpieczeń ubezpieczających pojazdy wolnobieżne. W związku z rozwiązaniem tych umów ubezpieczenia z dniem wejścia w życie ustawy zakłady ubezpieczeń zobowiązane będą do poinformowania ubezpieczającego o rozwiązaniu umowy i do zwrotu składki za niewykorzystany okres ubezpieczenia. W kontekście pozostawienia pojazdów wolnobieżnych w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC ppm doprecyzowania wymaga także kwestia wózków widłowych, które czasami traktowane są jako maszyny nie	
--	--	--	--

			podlegające ubezpieczeniu OC ppm, a czasami jako pojazdy wolnobieżne, które z chwilą wprowadzenia do ruchu na drogę (szeroko rozumianą) podlegają temu ubezpieczeniu. W związku z tym, że decyzja w sprawie definicji pojazdu jest pozostawiona państwom członkowskim, wnosimy o niezawężanie obowiązku ubezpieczenia OC ppm oraz jednoznaczne uregulowanie kwestii ubezpieczenia wózków widłowych przez wskazanie obowiązku ich ubezpieczenia z chwilą wprowadzenia do ruchu na drogę.	
5.	Art. 2 ust. 1 pkt 10)	UKNF	Należy zwrócić uwagę, że zmiana definicji „pojazdu mechanicznego” w uu, prowadząca do wyłączenia z zakresu obowiązkowego ubezpieczenia OC ppm kategorii „pojazdów wolnobieżnych” jest zmianą dalej idącą w zakresie ograniczenia obowiązku tego ubezpieczenia niż rozwiązania przyjęte w Dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2118 z dnia 24 listopada 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności (Dz. U. UE L 430 z 2.12 2021 r., s. 1–23), dalej: „Dyrektywa 2021/2118”. Zgodnie z motywem 4 Dyrektywy 2021/2118 „Lekkie pojazdy elektryczne, które nie wchodzą w zakres definicji „pojazdu”, powinny zostać wyłączone z zakresu stosowania dyrektywy 2009/103/WE”. Zgodnie z motywem 6 Dyrektywy 2021/2118 „Niektóre pojazdy mechaniczne są mniejsze i w związku z tym istnieje mniejsze niż w przypadku innych pojazdów prawdopodobieństwo, że spowodują znaczne szkody na osobie lub szkody majątkowe. Objęcie ich zakresem stosowania dyrektywy 2009/103/WE byłoby nieproporcjonalne i niedostosowane do przyszłych wyzwań”. Konsekwencją ww. motywów jest przyjęcie w art. 1 Dyrektywy 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności, dalej: „Dyrektywa” definicji pojazdu mechanicznego, zgodnie z którą	Uwaga uwzględniona

			„pojazdem” jest m.in.: każdy pojazd silnikowy poruszający się na lądzie, lecz nieporuszający się po szynach, napędzany wyłącznie siłą mechaniczną, którego: - maksymalna prędkość konstrukcyjna jest większa niż 25 km/h; lub - maksymalna masa netto jest większa niż 25 kg a maksymalna prędkość konstrukcyjna jest większa niż 14 km/h. Tym samym pojazd o maksymalnej prędkości konstrukcyjnej większej niż 14 km/h, jeżeli jego maksymalna masa netto jest większa niż 25 kg jest objęty przepisami Dyrektywy, nawet jeżeli jego maksymalna prędkość konstrukcyjna nie przekracza 25 km/h. Dyrektywa poza prędkością bierze więc również pod uwagę kryterium masy pojazdu. Projekt zmiany uuo wyłącza z dotychczasowej definicji „pojazdu mechanicznego” kategorię „pojazdu wolnobieżnego” (w rozumieniu ustawy – Prawo o ruchu drogowym), niezależnie od masy pojazdu wolnobieżnego. Potwierdzeniem tego są zmiany dalszych przepisów uuo, m.in. art. 23 ust. 2 uuo, który w dotychczasowym brzmieniu nakazywał stosowanie przepisów dotyczących obowiązkowego ubezpieczenia OC ppm także do posiadacza lub kierującego pojazdem wolnobieżnym, od chwili wprowadzenia tego pojazdu do ruchu, w zmienionej zaś wersji wyłącza taki obowiązek. W związku z wyłączeniem z zakresu uuo pojazdu wolnobieżnego, ustawodawca nie przedstawia rozstrzygnięcia, co ze szkodami spowodowanymi przez takie pojazdy w przypadku wprowadzenia ich do ruchu. W uzasadnieniu projektu zmian ustawy zostało wskazane, że taka zmiana definicji pojazdu mechanicznego nie będzie miała wpływu na dotychczasowy zakres ubezpieczenia obowiązkowego OC rolników, które obejmuje swoją ochroną szkody spowodowane przez pojazdy wolnobieżne. Brak natomiast odniesienia do kwestii wypadków spowodowanych przez pojazdy wolnobieżne wykorzystywane przez inne osoby lub podmioty poza działalnością rolniczą. Należy rozważyć, czy nie stwarza to ryzyka wprowadzenia do ruchu, w tym na drogach publicznych, pojazdów wolnobieżnych (niezależnie od ich masy) bez obowiązku ubezpieczenia OC ppm (ryzyko to nie dotyczy pojazdów wolnobieżnych będących w	
--	--	--	---	--

			posiadaniu rolników posiadających gospodarstwo rolne i użytkowanych w związku z posiadaniem tego gospodarstwa rolnego, ponieważ w tym zakresie obowiązuje, w niezmienionej treści art. 50 ust. 2 uuo). W ocenie UKNF może to powodować istotne wątpliwości co do odpowiedzialności za szkody związane z ruchem takich pojazdów w związku z brakiem objęcia ich ubezpieczeniem OC ppm (np. w sytuacji gdy maszyna budowlana np. koparka porusza się po drodze publicznej, a nie jest objęta ani obowiązkowym ubezpieczeniem OC ppm (po zmianie uuo) ani dobrowolnym ubezpieczeniem OC przedsiębiorcy). UKNF proponuje także rozważyć czy wskazane różnice pomiędzy definicją pojazdów objętych obowiązkowym ubezpieczeniem OC ppm pomiędzy Dyrektywą a proponowaną zmianą uuo są uzasadnione z punktu widzenia ochrony interesu poszkodowanych w wypadkach komunikacyjnych. Dyrektywa w art. 5 ust. 3, 4 i 5 wymienia sytuacje, w których państwo członkowskie może przewidzieć odstępstwo od art. 3 w odniesieniu do pojazdów czasowo lub na stałe wycofanych z ruchu i objętych zakazem ruchu, w odniesieniu do pojazdów użytkowanych wyłącznie w strefach ograniczonego dostępu zgodnie ze swoim prawem krajowym, w odniesieniu do pojazdów niedopuszczonych do ruchu na drogach publicznych zgodnie ze swoim prawem krajowym - pod warunkiem że istnieje formalna procedura administracyjna lub inny możliwy do zweryfikowania środek zgodnie z prawem krajowym. W takim przypadku państwa członkowskie zapewniają, aby pojazdy te były traktowane w taki sam sposób jak pojazdy, w odniesieniu do których nie spełniono obowiązku ubezpieczenia określonego w art. 3. Funduszowi gwarancyjnemu państwa członkowskiego, w którym miał miejsce wypadek, przysługuje w takiej sytuacji roszczenie wobec funduszu gwarancyjnego w państwie członkowskim, w którym pojazd ma zwykle miejsce postoju. Projekt zmian ustawy nie przewiduje w żadnym stopniu implementacji przepisów art. 5 ust. 3, 4 i 5 Dyrektywy, które dają możliwość wyłączenia spod obowiązku ubezpieczenia OC ppm pojazdów czasowo wycofanych z	
--	--	--	--	--

			ruchu, określonych rodzajów pojazdów lub pojazdów wykorzystywanych na określonym, ograniczonym terenie pomimo orzeczeń TSUE oraz identyfikowanych m.in. w praktyce likwidacyjnej polskich zakładów ubezpieczeń oraz orzecznictwie polskich sądów problemów z ustaleniem istnienia obowiązku ubezpieczenia w odniesieniu do pojazdów wykorzystywanych np. na terenach produkcyjnych, magazynowych, budowlanych, lotniskach itp., jak również w odniesieniu do określonych typów pojazdów tj. quadów, samobieżnych koparek, ładowarek, wózków widłowych itp. Jednocześnie w uzasadnieniu projektu ustawy brak jest stanowiska ustawodawcy co do obowiązku ubezpieczenia w odniesieniu do tego typu pojazdów lub sytuacji. Jednoznaczne uregulowanie tej kwestii na poziomie ustawowym przyczyniłoby się do wyeliminowania wątpliwości co do ewentualnej odpowiedzialności zakładów ubezpieczeń lub UFG czy PBUK za skutki wypadków spowodowanych przy użyciu tego typu pojazdów w określonych sytuacjach i ograniczyło liczbę sporów sądowych. Aktualnie, w braku odpowiednich przepisów spory i wątpliwości interpretacyjne na tym tle rozstrzygane są w drodze orzecznictwa sądowego. W odniesieniu do możliwości wyłączenia z definicji pojazdu mechanicznego podlegającego ubezpieczeniu obowiązkowym ubezpieczeniem OC ppm pojazdu czasowo wycofanego z ruchu ze względu na jego stan techniczny, UKNF proponuje uwzględnić wynikający z postanowienia TSUE z dnia 29 października 2021r. w sprawie C-688/20, dalej: „Postanowienie”, wniosek o braku obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia OC ppm w sytuacji czasowego wycofania z ruchu pojazdu ze względu na jego stan techniczny. W Postanowieniu TSUE stwierdził: „Wykładni art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności należy dokonywać w ten sposób, że nie jest obowiązkowe zawarcie umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności	
--	--	--	--	--

			cywilnej w związku z ruchem pojazdów mechanicznych w odniesieniu do okresu, w którym dany pojazd nie jest zdolny do ruchu z uwagi na swój stan techniczny, nie jest zarejestrowany i jest tymczasowo wycofany z ruchu zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa krajowego.” Aktualne, jak i projektowane przepisy uuo, nie umożliwiają zwolnienia się z obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia OC ppm wyłącznie z powodu czasowego wycofania pojazdu z ruchu, w związku z czym w przypadku braku takiej umowy UFG egzekwuje opłatę, o której mowa w art. 88 ust. 1 uuo. Zgodnie z art. 78a ust. 2 pkt 5 Ustawy prawo o ruchu drogowym możliwe jest czasowe wycofanie z ruchu samochodu osobowego w związku z koniecznością wykonania naprawy pojazdu wynikającej z uszkodzenia zasadniczych elementów nośnych konstrukcji. Może to powodować znaczną liczbę wniosków o czasowe wycofanie z ruchu samochodów osobowych, a ponieważ czasowe wycofanie pojazdu z ruchu wiąże się ze zdaniem tablic rejestracyjnych i dowodu rejestracyjnego, może to powodować przekonanie ze strony właścicieli pojazdów, że w takiej sytuacji obowiązek zawarcia/posiadania umowy OC ppm, np. jeśli przedmiotem nabycia jest pojazd już „czasowo wycofany z ruchu”, jest wyłączony (co równocześnie mogłoby być interpretowane jako zgodne z orzecznictwem TSUE w tym zakresie). Istnieje więc ryzyko, że UFG nie posiadając w obecnym stanie prawnym możliwości odstąpienia od egzekwowania opłaty za brak OC ppm przy czasowym wycofaniu samochodu osobowego z ruchu ze względu na jego stan techniczny, nakładać będzie opłaty, których wysokość dla właścicieli pojazdów jest dotkliwa finansowo i znacznie przekraczająca koszt zawarcia umowy OC ppm, a ewentualne dochodzenie przez właścicieli pojazdów ustalenia, że pojazd nie podlegał obowiązkowi ubezpieczenia OC ppm (w oparciu o orzecznictwo TSUE) wymagać będzie wszczęcia postępowania sądowego.	
6.	Art. 1 pkt 1 (wcześniejsza lit. b projektu)	UFG	W ocenie UFG konieczne jest przeprowadzenie pogłębionej analizy kwestii usunięcia pojazdów wolnobieżnych z zakresu definicji pojazdów mechanicznych, z wszelkimi wynikającymi z tego konsekwencjami dla	Uwaga uwzględniona

			dalszego stosowania przepisów Ustawy. Wskazać bowiem należy, że przepisy dyrektywy nie nakładają obowiązku zniesienia obowiązku ubezpieczenia OC dla pojazdów wolnobieżnych, zapewniając jedynie możliwość wyłączenia stosowania obowiązku ubezpieczenia w stosunku do niektórych kategorii pojazdów. W konsekwencji należy rozważyć zasadność uwzględnienia takiej zmiany. Według danych UFG ok. 3000-4000 szkód rocznie powodowanych jest przez poruszających się pojazdami wolnobieżnymi, w stosunku do których zawarta została umowa ubezpieczenia OC ppm. Istnieje bowiem duże ryzyko, że poprzez zmianę wskazanej definicji część poszkodowanych przez ruch pojazdów wolnobieżnych nie zostanie objętych ochroną. W istocie część z tych pojazdów objęta jest ubezpieczeniem OC przedsiębiorcy, jednakże pojazdy wolnobieżne mogą być również przedmiotem własności osób fizycznych (nie tylko rolników). Tym samym istnieje ryzyko, że nie zawsze będzie istniała możliwość zaspokojenia roszczeń osób poszkodowanych, ponieważ na osobach fizycznych nie będzie spoczywał obowiązek ubezpieczenia posiadanych pojazdów wolnobieżnych, a OC przedsiębiorcy nie przewiduje minimalnych sum gwarancyjnych, które zapewniałoby ochronę na podobnym poziomie, jak ubezpieczenie OC ppm. W tym kontekście wątpliwości budzi również przepis przejściowy – art. 3 ust. 3 Projektu ustawy, dotyczący wygaśnięcia umów ubezpieczenia OC ppm zawartych na podstawie art. 27 ust. 4 Ustawy, obowiązujących na dzień wejścia w życie ustawy. W ocenie UFG tryb i procedura realizacji tego przepisu nie będzie adekwatna do potencjalnych korzyści dla posiadaczy tych pojazdów mechanicznych.	
7.	Art. 1 pkt 1 (wcześniejsza lit. a) i b projektu)	RF	Odnosząc się do zaproponowanej w projekcie nowej definicji pojazdu, należy podkreślić, iż definicja ta miałaby zostać w sposób istotny zawężona w stosunku do aktualnego stanu prawnego. Poza zakresem tej definicji znalazłyby się pojazdy określone obecnie w art. 2 ust. 1 pkt 10 lit. b ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach	Uwaga uwzględniona

			obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2277), tj. pojazdy wolnobieżne w rozumieniu przepisów ustawy - Prawo o ruchu drogowym, z wyłączeniem pojazdów wolnobieżnych będących w posiadaniu rolników posiadających gospodarstwo rolne i użytkowanych w związku z posiadaniem tego gospodarstwa. Przed zmianą dokonaną Dyrektywą 2021/2118 „pojazd” był zdefiniowany jako każdy pojazd silnikowy przeznaczony do podróżowania lądem oraz napędzany siłą mechaniczną, nie jeżdżący po szynach, oraz każdą przyczepę zespoloną lub nie” (art. 1 ust. 1 pierwszej dyrektywy). Obecnie zmieniono definicję pojazdu i zgodnie z art. 1 pkt 1, pojazd oznacza: a) każdy pojazd silnikowy poruszający się na lądzie, lecz nieporuszający się po szynach, napędzany wyłącznie siłą mechaniczną, którego: (i) maksymalna prędkość konstrukcyjna jest większa niż 25 km/h; - lub (ii) maksymalna masa netto jest większa niż 25 kg a maksymalna prędkość konstrukcyjna jest większa niż 14 km/h; b) każdą przyczepę przeznaczoną do użytku z pojazdem, o którym mowa w lit. a), niezależnie od tego, czy jest przyłączona. Bez uszczerbku dla lit. a) i b), wózki inwalidzkie przeznaczone wyłącznie do użytku przez osoby z niepełnosprawnością ruchową nie są uznawane za pojazdy, o których mowa w niniejszej dyrektywie. Zaznaczenia wymaga, iż dyrektywa nie stanowi przeszkody do określenia w prawie krajowym szerszego zakresu obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Normalna funkcja pewnych pojazdów mechanicznych, takich jak ciągniki czy maszyny wolnobieżne, nie ogranicza się wyłącznie do transportu, natomiast obowiązkowe ubezpieczenia w ich przypadku i pewna ochrona poszkodowanych, którzy mogą doznać bardzo poważnych szkód jest uzasadniona. Szkody z udziałem pojazdów wolnobieżnych bywają tragiczne w skutkach. Do pojazdów	
--	--	--	---	--

			wolnobieżnych zalicza się, np.: dźwigi samojezdne, spychacze, koparki, podnośniki, odśnieżarki. Niektóre z pojazdów wolnobieżnych są również pojazdami wielofunkcyjnymi, czyli takimi, które mają zamontowane dodatkowe specjalistyczne wyposażenie, powodujące, że pełnią one poza funkcją transportową, inne funkcje, raz bardziej, raz mniej związane z przemieszczaniem się pojazdu. Funkcja komunikacyjna w przypadku pojazdów wolnobieżnych jest powszechna. Pojazdy te poruszają się również po drogach i mogą stanowić źródło szkód. Ubezpieczyciele, zdając sobie sprawę z zakresu zastosowania takich pojazdów, mogą kalkulować składkę ubezpieczeniową, uwzględniając te dodatkowe ryzyka. Ubezpieczenie obowiązkowe OC służy dwóm zasadniczym celom. Chroni przede wszystkim poszkodowanego, ale również majątek ubezpieczonego. Szkody, za jakie może być odpowiedzialny posiadacz pojazdu mechanicznego, mogą być tak poważne, że zapłacenie odszkodowania doprowadziłoby zobowiązanego do ruiny finansowej. Jednak dzięki pokryciu szkód przez zakład ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC, ubezpieczony jest chroniony przed grożącą mu niewypłacalnością. Jeśli dojdzie do wyrządzenia szkody poszkodowani mają gwarancję, że otrzymają odszkodowanie. Ponadto, przynajmniej w założeniu, taka kompensacja powinna odbywać się szybciej i sprawniej niż w przypadku dochodzenia odszkodowania od sprawcy szkody. Z tego względu zawężanie pojęcia pojazdu wydaje się błędnym kierunkiem. Dobrowolne ubezpieczenie może być niewystarczające. Rzecznik Finansowy opowiada się za objęciem definicją pojazdów wolnobieżnych, jak dotychczas.	
8.	Art. 2 ust. 1 pkt 14a	UFG	Zwracamy uwagę, że obecnie wiele pojazdów mechanicznych funkcjonuje bez zawartej umowy ubezpieczenia OC ppm, ponieważ obowiązek ten pojawia się w związku z ich ruchem (art. 23 Ustawy), natomiast ruch pojazdu powiązany jest jedynie z definicją wprowadzenia pojazdu do ruchu (art. 2 ust. 1 pkt 14a Ustawy), czyli wprowadzeniem pojazdu na drogę. W	Uwaga nieuwzględniona – dyrektywa nie przewiduje innych terminów na implementację.

			związku z powyższym, aktualnie obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia OC ppm nie dotyczy pojazdów wykorzystywanych wyłącznie na terenie prywatnym, na wydzielonych obszarach, terenach zamkniętych itp. jak na przykład wózki widłowe. Projektowana zmiana definicji ruchu pojazdu i wprowadzenia pojazdu do ruchu, chociaż zgodna z implementowaną dyrektywą, spowoduje objęcie obowiązkiem zawarcia umowy ubezpieczenia OC ppm trudnej do oszacowania liczby pojazdów mechanicznych, które ponadto mogą nie być zarejestrowane, jeśli nie przewidywano wprowadzania ich do ruchu w rozumieniu przepisów ustawy – Prawo o ruchu drogowym. Opisywana zmiana może okazać się istotnym ekonomicznym obciążeniem dla niektórych podmiotów. W związku z tym, zdaniem Funduszu w zakresie omawianej zmiany należałoby przewidzieć odpowiednio długie <i>vacatio legis</i> umożliwiające upowszechnienie świadomości nowego obowiązku dla grupy podmiotów dotychczas nim nie objętych, a docelowo rozważyć obowiązek rejestracji wszystkich pojazdów mechanicznych objętych obowiązkiem ubezpieczenia OC za szkody komunikacyjne, zgodnie z dyspozycją implementowanej dyrektywy komunikacyjnej. Zdaniem Funduszu jest to sprawdzone rozwiązanie, które jako jedyne umożliwia systemową kontrolę realizacji obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia OC ppm względem pojazdów, które temu obowiązkowi podlegają.	
9.	Art. 2 ust. 1 pkt 14a	UFG	W ocenie UFG zachodzi konieczność skorelowania wskazanej definicji z definicją z pkt 14a Ustawy. Wskazany przepis definiuje pojęcie "wprowadzenia pojazdu do ruchu", rozumianego jako wprowadzenie pojazdu na drogę w rozumieniu ustawy PRD. Zaproponowana definicja odnosi się natomiast do ruchu pojazdu, rozumianego jako użycie pojazdu niezależnie od terenu, na którym jest używany, co może prowadzić do wątpliwości interpretacyjnych. Dodatkowo należy mieć na względzie, że od wprowadzenia pojazdu do ruchu w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 14a Ustawy, uzależnione są obowiązki dotyczące ubezpieczenia OC ppm, wyrażone m.in. w art. 23, 29, czy 31 Ustawy.	Uwaga uwzględniona

10.	Art. 2 ust. 1 pkt 12b)	RF	Dalsze wątpliwości i zastrzeżenia budzi zaproponowane w projekcie ustawy brzmienie dodawanego w art. 2 ust. 1 pkt 12b: „12b) ruch pojazdu – każde użycie pojazdu mechanicznego, które w czasie zdarzenia jest zgodne z funkcją tego pojazdu jako środka transportu, niezależnie od jego cech i terenu, na którym jest używany, oraz niezależnie od tego, czy jest on nieruchomy, czy też znajduje się w ruchu;”, należy zwrócić uwagę, że proponowana w projekcie treść stanowi zawężenie ochrony ubezpieczeniowej w stosunku do aktualnego stanu prawnego. Rzecznik Finansowy, mając na względzie ochronę interesów poszkodowanych, opowiada się za wprowadzeniem szerszej definicji ruchu pojazdu, uwzględniającej treść aktualnej uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2022 r. (sygn. akt III CZP 7/22). Sąd Najwyższy podjął uchwałę, zgodnie z którą, odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń wynikająca z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje szkody wyrządzone w wyniku pracy urządzenia zamontowanego w pojeździe także wtedy, gdy w chwili wyrządzenia szkody pojazd nie pełnił funkcji komunikacyjnej (art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w związku z art. 436 k.c.). Co niezwykle istotne, Sąd Najwyższy w uzasadnieniu tej uchwały dokonał m.in. analizy Dyrektywy 2021/2118. Dokonał również analizy zakresu odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń, wynikającej z przywołanego wyżej art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zgodnie z tym przepisem, z umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem	Uwaga nieuwzględniona – w wydanych w ostatnim czasie rozstrzygnięciach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, (sprawy: <i>Vnuk, Rodrigues de Andrade i Torreiro</i>), TSUE doprecyzował znaczenie pojęcia „ruch pojazdów”. W szczególności Trybunał Sprawiedliwości wyjaśnił, że pojazdy mechaniczne mają z zasady służyć jako środki transportu, niezależnie od swych cech, oraz że ruch takich pojazdów obejmuje każde użytkowanie pojazdu, które jest zgodne z normalną funkcją tego pojazdu w charakterze środka transportu, niezależnie od terenu, na którym pojazd mechaniczny jest używany, oraz niezależnie od tego, czy pojazd jest nieruchomy, czy też znajduje się w ruchu. W Dyrektywie zostało wyraźnie wskazane, że dyrektywa 2009/103/WE nie ma zastosowania, jeżeli w czasie wypadku normalną funkcją

		jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Do rozstrzygnięcia o odpowiedzialności ubezpieczyciela i o odszkodowaniu ubezpieczeniowym w umowie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych konieczne jest zatem sięgnięcie do ogólnych reguł kodeksu cywilnego, które odnoszą się do podstawy odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu (art. 436 k.c.) i zakresu odszkodowania. Odpowiedzialność posiadacza pojazdu mechanicznego określona w art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 k.c. obejmuje szkody związane z ruchem pojazdu. Podstawowe znaczenie dla odpowiedzialności opartej na podstawie art. 436 § 1 k.c. ma ustalenie, że szkoda pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z ruchem mechanicznego środka komunikacji. Pojęcie „ruchu” nie zostało normatywnie zdefiniowane w systemie prawa polskiego, w szczególności w kodeksie cywilnym. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że definicja „ruchu pojazdu”, która została zaproponowana w projekcie nie będzie odnosiła się do zakresu odpowiedzialności wynikającego z treści art. 436 § 1 k.c. Oznacza to ryzyko sporów w zakresie innego zakresu odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń (węższego wobec proponowanej definicji) i zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego (szerszego wobec brzmienia i praktyki orzeczniczej w zakresie stosowania art. 436 § 1 k.c.). Rzecznik Finansowy pragnie zwrócić uwagę jeszcze na jedno zagrożenie, które może pojawić się po wprowadzeniu definicji „ruchu pojazdu” zaproponowanej w projekcie. Taka definicja, w ocenie Rzecznika, nie będzie wypełniać wymogu dyrektywy w zakresie pełnego pokrycia odpowiedzialności ubezpieczonego. Definicja zawarta w projekcie nie będzie się bowiem odnosić do zakresu odpowiedzialności wynikającego z art. 436 § 1 k.c. Podstawową zasadę odpowiedzialności za szkody spowodowane ruchem mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody reguluje art. 436 § 1 k.c., zgodnie z którym odpowiedzialność przewidzianą w artykule poprzedzającym ponosi samoistny posiadacz mechanicznego	takiego pojazdu jest „użytkowanie inne niż jako środek transportu”. Może tak być w przypadku, gdy normalną funkcją pojazdu jest przykładowo „użytkowanie jako przemysłowe lub rolnicze źródło energii”.
--	--	---	--

			środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Przepis ten odsyła więc do zasady ryzyka jako zasady odpowiedzialności przewidzianej w art. 435 k.c. — ponoszonej przez prowadzącego na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) za szkody wyrządzone przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu - chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Przepis § 2 art. 436 k.c. określa natomiast zasadę odpowiedzialności w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji oraz za szkody wyrządzone tym, których przewożono z grzeczności, przyjmując, że w takich przypadkach żądania naprawienia poniesionych szkód można dochodzić tylko na zasadach ogólnych, tj. winy (art. 415 k.c.). W art. 436 k.c. uregulowano zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody za szkody spowodowane ruchem tego pojazdu. Z przepisu tego nie wynika ani obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej przewidzianej w tym przepisie, ani zakres tego obowiązku, a w konsekwencji zakres ewentualnej odpowiedzialności odszkodowawczej zakładu ubezpieczeń. Obowiązek zawarcia przez posiadaczy pojazdów mechanicznych umowy ubezpieczenia OC za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanych przez nich pojazdów wynika z przepisów ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK. W orzecznictwie i doktrynie wskazuje się, że pojęcie „ruchu pojazdu” w aspekcie prawnym rozumiane jest niejednolicie. Wyróżnić bowiem należy pojęcie ruchu w rozumieniu przepisów ustawy - Prawo o ruchu drogowym, pojęcie ruchu w Kodeksie cywilnym na potrzeby odpowiedzialności cywilnej za szkodę wyrządzoną przez mechaniczny środek komunikacji wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody oraz pojęcie ruchu pojazdu mechanicznego na gruncie przepisów ustawy o ubezpieczeniach	
--	--	--	---	--

		obowiązkowych. W przywołanych aktach prawnych nie są to pojęcia tożsame. Na gruncie ustawy - Prawo o ruchu drogowym pojmowanie ruchu oparte jest na kryteriach formalnych. W art. 436 § 1 k.c. określenie ruchu determinuje przesłanka wzmożonego niebezpieczeństwa, jakie związane jest z posługiwaniem się pojazdem wprowadzonym w ruch za pomocą sił przyrody, zaś w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK, obecnie ruch pojazdu mechanicznego rozumiany jest najszerzej, tak aby zapewnić szeroką ochronę ubezpieczającego i poszkodowanego. Z analizy orzecznictwa sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego wynika, że występowały daleko idące rozbieżności w sądowej wykładni prawa odnoszącej się do pojęcia „ruch pojazdu” (tak mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody w rozumieniu art. 436 § 1 k.c., jak i pojazdu mechanicznego w rozumieniu art. 34 ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK). Przy wykładni pojęcia „ruch pojazdu” pojawiały się wątpliwości interpretacyjne w sytuacji, w której dany pojazd stoi, a w danym momencie jest wykorzystywany w innym celu, niż tylko jako środek transportu, np. pełni funkcję transportowo-roboczą albo tylko roboczą (praca koparki, spychacza albo betoniarki, itp.), ale zgodną z przeznaczeniem, do którego pojazd został wytworzony. Rozbieżności te zostały niedawno rozstrzygnięte w cytowanej wyżej uchwale Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2022 r. Przechodząc do kwestii konieczności implementacji przepisów dyrektywy, Rzecznik pragnie zauważyć, że artykuł 28 ust. 1 dyrektywy 2009/103/WE przewiduje, że Państwa członkowskie mogą zgodnie z Traktatem utrzymać lub wprowadzić w życie przepisy, które są korzystniejsze dla strony poszkodowanej od przepisów niezbędnych do wykonania niniejszej dyrektywy. A co niewątpliwie pozostaje w zgodzie z podstawowym celem unijnych dyrektyw dotyczących obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego OC, jakim jest ochrona osób poszkodowanych. Należy zwrócić ponadto uwagę, że w definicji posłużono się pojęciem funkcji transportowej, które również jest przedmiotem sporów na gruncie stosowania prawa krajowego. Ocena pełnienia przez pojazd funkcji	
--	--	---	--

		transportowej też bywa przedmiotem kontrowersji i różnych interpretacji (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 13 sierpnia 2021 r., I ACa 29/21). Początkowo ujęcie ruchu pojazdu wynikające z orzecznictwa sądów polskich było bardzo szerokie. Pojęcie to rozumiane bowiem było jako ruch pojazdów niezależnie od funkcji jaką pełniły w czasie wypadku, a więc czy były używane w charakterze środka transportu, czy też narzędzia pracy. Decydującym czynnikiem była tu praca silnika, co było niewątpliwie korzystną interpretacją dla poszkodowanych, którzy odnieśli obrażenia, czy też śmierć w zdarzeniach na styku realizacji przez pojazd funkcji transportowej i roboczej. Następnie można było zaobserwować tendencję w zakresie węższego definiowania pojęcia „ruchu pojazdów”. Podejście to zaczęło się uwidaczniać po orzeczeniu TSUE C – 514/16. Co warte podkreślenia i na co zwrócił również uwagę Sąd Najwyższy w przywołanej uchwale, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydał istotne dla rozważanego zagadnienia prawnego wyroki na skutek pytań prejudycjalnych sądów państw członkowskich Unii Europejskiej, w których przepisy prawa materialnego dotyczące zasad ponoszenia odpowiedzialności za szkody wyrządzone ruchem pojazdów, nie przewidywały szerszego zakresu ochrony poszkodowanych niż to wynikało z przepisów dyrektyw interpretowanych przez Trybunał Sprawiedliwości. Konsekwencją wydanych wyroków TSUE było kształtowanie się również przed Sądem Najwyższym niekorzystnej dla poszkodowanych linii orzeczniczej (wyrok z dnia 8 września 2019 (IV CSK 292/18) oraz 10 października 2019 r. (I PK 137/18). W orzeczeniach tych SN w myśl interpretacji przyjętej w orzeczeniach TSUE wskazywał na potrzebę rozgraniczenia funkcji jaką pełnił dany pojazd w momencie powstania szkody, tj. funkcji transportowej czy narzędzia pracy. Rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 14 stycznia 2022 r. rozbieżności, o których mowa była wyżej było wyjątkowo ważne z uwagi na fakt, iż często dochodzi do bardzo poważnych szkód osobowych (śmierci i trwałego kalectwa) z udziałem pojazdów wielofunkcyjnych. Dlatego	
--	--	---	--

			ograniczanie odpowiedzialności ubezpieczyciela do sytuacji pełnienia funkcji transportowej w kontekście przepisów kodeksu cywilnego określających zakres odpowiedzialności posiadacza mechanicznego środka komunikacji jest kontrowersyjnym rozwiązaniem, które ponownie może doprowadzić do sporów interpretacyjnych. Co istotne, i na co zwrócił również uwagę Sąd Najwyższy w przywołanej uchwale prawo unijne nie stoi na przeszkodzie uznania, że ruch pojazdu w rozumieniu art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK obejmuje także korzystanie z pojazdu jako narzędzia pracy. Regulacje Dyrektywy mają wyłącznie charakter minimalny, a zatem wyjście ponad standardy minimalne wyznaczone w dyrektywie ubezpieczeniowej należy uznać za dopuszczalne, a wręcz pożądane. Z powyższych względów, Rzecznik opowiada się za rozszerzeniem definicji pojęcia „ruch pojazdu” również na sytuacje niezwiązane z pełnieniem przez pojazd funkcji środka transportu, czyli również wtedy, gdy w chwili wyrządzenia szkody pojazd nie pełnił funkcji transportowej.	
11.	Art. 8 ust. 3a	UFG	W art. 8 po ust. 3 Fundusz proponuje aby nie dodawać przedstawionego w Projekcie ustawy ust. 3a oraz dodać ze zmianami ust. 3b i 3c nadając im tym samym odpowiednio numerację 3a oraz 3b w brzmieniu: „3a. Przy ustalaniu wysokości składki ubezpieczeniowej za ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zakazuje się dyskryminacji posiadaczy pojazdów mechanicznych ze względu na narodowość, poprzednie miejsce zamieszkania lub siedzibę ubezpieczonego. 3b. Zakłady ubezpieczeń publikują na swoich stronach internetowych ogólną politykę w zakresie wykorzystania zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia, przy wyliczaniu wysokości składek za ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.”;	Uwaga uwzględniona

			Zdaniem Funduszu aktualnie zaproponowane brzmienie art. 8 ust. 3a Projektu ustawy powoduje ryzyko niepożądanego jego interpretacji, polegającej na przyjęciu, iż przepis ten reguluje jedyne dozwolone czynniki taryfikacyjne, a w rezultacie w procesie taryfikacji nie wolno uwzględniać innych czynników. Według UFG taka linia interpretacyjna mogłaby być dalece niekorzystnym rozwiązaniem dla branży ubezpieczeniowej i sprzeczna z obecnym działaniem rynkowym m.in. udostępnieniem punktów karnych, wykrywaniem fraudów etc. Jednocześnie wskazać należy, że regulacje wynikające z Dyrektywy wskazują jedynie na obowiązek uwzględniania zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia, a zatem propozycja przewidziana przez Projekt ustawy, zgodnie z którą zakłady zobligowane będą uwzględniać dane z Ośrodka Informacji UFG, jest propozycją odbiegającą od wymogów Dyrektywy. Ponadto w uzasadnieniu do Projektu ustawy cel projektowanego przepisu z art. 8 ust. 3b (po zmianach proponowanych przez UFG ust. 3a) sformułowano odmiennie w stosunku do projektowanego brzmienia, posługując się określeniem "zakazu dyskryminacji ubezpieczających ze względu na narodowość ubezpieczającego lub wyłącznie z uwagi na jego poprzednie państwo członkowskie zamieszkania lub siedziby". Zdaniem UFG zaproponowana aktualnie w Projekcie ustawy treść przepisu z art. 8 ust. 3b całkowicie zakazująca uwzględniania tych czynników w składce wykracza poza ww. cel określony w uzasadnieniu, np. w sytuacji gdy czynniki ryzyka są faktycznie skorelowane z krajem zamieszkania/siedziby (np. osoba prawna prowadząca działalność w kraju X przenosi siedzibę do Polski, ale nadal znaczącą część działalności prowadzi w poprzednim miejscu – w takim przypadku jej ryzyko może być zasadniczo inne niż ryzyko firmy lokalnej). W zakresie propozycji brzmienia treści art. 8 ust. 3c (po zmianach proponowanych przez UFG ust. 3b) Projektu ustawy należy zauważyć, że proponowana treść znacznie wykracza poza wymóg Dyrektywy, albowiem w uzasadnieniu do Projektu ustawy jest mowa o publikacji informacji na	
--	--	--	--	--

			temat "zarysów polityki wykorzystywania zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia przy wyliczaniu wysokości składek ubezpieczeniowych, tymczasem dane o których mowa w art. 102 ust. 2-4 Ustawy to zakres danych znacznie szerszy niż zaświadczenie o przebiegu ubezpieczenia. Wskazany przepis dążyłoby zatem do rozszerzenia obowiązku ciążącego na zakładach ubezpieczeń, w stosunku do regulacji wynikających z Dyrektywy.	
12.	Art. 8 ust. 3a)	UKNF	Artykuł 16 Dyrektywy (Zaświadczenie o roszczeniach odszkodowawczych z tytułu odpowiedzialności cywilnej) dotyczy ujednolicenia we wszystkich państwach członkowskich zakresu zaświadczenia o przebiegu ubezpieczenia oraz wprowadzenia zakazu dyskryminacji przy uwzględnianiu takich zaświadczeń. Projekt art. 8 ust. 3a uuo wskazuje, że przy ustalaniu wysokości składki ubezpieczeniowej za ubezpieczenie OC ppm, zakład ubezpieczeń uwzględnia dane, o których mowa w art. 102 ust. 2-4 uuo. Jak wynika z powyższego, propozycja zmiany art. 8 wykracza znacząco dalej niż ww. art. 16 Dyrektywy: - zakres informacji w art. 102 ust. 2-4 uuo jest znacząco szerszy niż w art. 16 (pkt a-f) Dyrektywy, gdzie wskazane są dane niezbędne do wydania Zaświadczenia o roszczeniach odszkodowawczych z tytułu odpowiedzialności cywilnej; - jednocześnie w uuo w zasadzie wprowadza się obowiązek dla zakładów ubezpieczeń przy ustalaniu składki uwzględnienia danych wskazanych w art. 102 ust. 2-4, nie zaś tylko danych określonych w zaświadczeniu, o którym mowa w Dyrektywie; - z brzmienia art. 16 Dyrektywy wynika cel przepisu: ujednolicenia treści/zakresu zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia, nie zaś rozszerzenie zakresu danych (np. o te określone w art. 102 ust. 2-4 uuo), które miałyby być uwzględniane w takich zaświadczeniach; należy przy tym zwrócić uwagę, że sam projektodawca w OSR (pkt 2) wskazuje na taki cel zmiany ustawy;	Uwaga uwzględniona

			- w OSR (pkt 2 str. 2 oraz pkt 4 str. 4) wskazano jednocześnie, że celem projektu jest: uregulowanie wydawania i wykorzystywania zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia przy ustalaniu wysokości składek z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC ppm – zapisy projektu nie wskazują na realizację tego celu; - jest to zapis niekorzystny dla klientów, gdyż powoduje konieczność podawania wszystkich tych danych, nawet w przypadku, gdy ubezpieczyciel nie widzi ich wpływu na wysokość składki, przez co zawarcie umowy ubezpieczenia jest niepotrzebnie bardziej pracochłonne dla klienta; - dane, jakie na podstawie art. 102 ust. 2-4 uuo pozyskuje UFG, są gromadzone w celu realizacji zadań Funduszu jako ośrodka informacji, a rejestr prowadzony przez Fundusz obejmuje umowy ubezpieczenia działu II grupy 3 i 10 załącznika do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej z wyłączeniem odpowiedzialności przewoźnika, co dodatkowo przemawia za faktem, że nałożenie na zakłady ubezpieczeń obowiązku korzystania z tych rejestrów prowadzonych przez UFG na potrzeby taryfikacji składek w zakresie OC ppm jest nieadekwatne. Zakres danych, o których mowa w art. 102 ust. 2- 4, które zakład ubezpieczeń ma uwzględniać przy ustalaniu wysokości składki ubezpieczeniowej jest bardzo szeroki. Wątpliwości budzi czy wszystkie te dane powinny, a nawet czy mogą, być wykorzystane przy ustalaniu składki. (np. zakres danych gromadzonych w rejestrach umów ubezpieczenia prowadzonych UFG określony w art. 102 ust. 4 ustawy odnosi się do danych dotyczących ubezpieczeń grupy 3 działu II, a nie do umów ubezpieczeń OC ppm ujętych w grupie 10). Rekomenduje się doprecyzowanie tego przepisu, aby nie budziło wątpliwości które dane powinny być zawsze brane pod uwagę przy kalkulacji składki; - ponadto niejasne jest, jak należy interpretować sformułowanie „uwzględnia” (czy oznacza ono obowiązek wykorzystania wszystkich czy niektórych danych przy obliczaniu składki), a także warto zwrócić uwagę,	
--	--	--	--	--

			że art. 8 ust. 3c uuo posługuje się sformułowaniem „wykorzystanie danych”. Z tego względu rekomenduje się ujednolicenie terminologii. W tym kontekście propozycja dodania ust. 3a w art. 8 uuo jest nadmiarowa, a jej skutki wydają się być niezgodne z celem wyrażonym w art. 16 Dyrektywy.	
13.	Art. 8 ust. 3a	PIU	Usunięcie w art. 8 ust. 3a jako nadmiarowego, nie wynikającego z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2118 z dnia 24 listopada 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności (Dz. Urz. UE L 430 z 2.12.2021, str. 1-23), dalej: dyrektywa, MID. Art. 16 MID wskazuje tylko jaki zakres danych powinien być zamieszczony we wzorcu zaświadczenia o przebiegu ubezpieczenia. Oszacowanie ryzyka i ustalenie składki ubezpieczeniowej należą do podstawowych czynności ubezpieczeniowych. Ustawa o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (dalej: uduir) wskazuje, że składka ma być ustalona w takiej w wysokości, która zapewni co najmniej wykonanie wszystkich zobowiązań z umów ubezpieczenia i pokrycie kosztów wykonywania działalności ubezpieczeniowej. Poza określonym w art. 33 ust. 3 uduir obowiązkiem gromadzenia przez zakład ubezpieczeń odpowiednich danych statystycznych przepisy prawa nie wskazują jakie parametry zakład ubezpieczeń powinien brać pod uwagę przy określaniu wysokości składki. Określają jedynie jakich parametrów zakład ubezpieczeń nie powinien uwzględniać. Również z uzasadnienia do projektu ustawy nie wynika jaki jest cel dodania ust. 3a do art. 8. Należy też wskazać, że zakres danych opisanych w art. 102 ust. 2-4 ustawy jest bardzo szeroki i uwzględnianie tych danych przy ustalaniu wysokości składki ubezpieczeniowej powinno być pozostawione do decyzji zakładu ubezpieczeń, tym bardziej, że proponowana zmiana nie wynika z konieczności implementacji dyrektywy.	Uwaga uwzględniona

14.	Art. 8 ust. 3a i 3b	UKNF	W celu implementacji dyrektywy proponujemy następujące brzmienie art. 8 ust.; „3a Przy uwzględnianiu zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia, a w szczególności ustalaniu wysokości składki ubezpieczeniowej za ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, zakazuje się dyskryminacji ze względu na narodowość posiadacza pojazdu mechanicznego, jego poprzednie państwo miejsca zamieszkania lub siedziby”. W treści uuo brak jest przepisów implementujących art. 16 akapit czwarty Dyrektywy 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (dalej: Dyrektywa 2009/103/WE) dotyczącego równoważnego traktowania zaświadczeń wydanych w innych państwach członkowskich również w zakresie przyznawania zniżek, mimo, że mowa jest o tym w uzasadnieniu do projektu ustawy. 3b. Zakłady ubezpieczeń publikują na swoich stronach internetowych ogólną politykę w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia, przy wyliczaniu wysokości składek za ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.”; UKNF zwraca uwagę, że Dyrektywa, uzasadnienie i OSR do projektu ustawy posługują się sformułowaniem „ogólny zarys polityki”, a nie „ogólna polityka”.	Uwaga częściowo uwzględniona – przepis ostatecznie został przeformułowany i uwzględnia zarówno kwestię ustalania wysokości składki jak i zakazu dyskryminacji przy uwzględnianiu zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia. Ponadto Minister ds. UE nie zgłaszał uwag do tego przepisu.
15.	Art. 8 ust. 3b	UKNF	Projekt ustawy w bardziej restrykcyjny sposób niż odpowiednie przepisy Dyrektywy wprowadza zakaz dyskryminacji przy ustalaniu składki ubezpieczeniowej z uwagi na poprzednie miejsce zamieszkania lub siedziby ubezpieczonego. Zgodnie z art. 16 Dyrektywy „(...) Państwa członkowskie zapewniają, aby przy uwzględnianiu zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia wydanych przez inne zakłady ubezpieczeń lub inne organy, o których mowa w akapicie	Uwaga uwzględniona

			drugim, zakłady ubezpieczeń nie traktowały ubezpieczających w sposób dyskryminujący lub nie stosowały zwyczki ich składek ze względu na ich narodowość lub wyłącznie ze względu na ich poprzednie państwa członkowskie miejsca zamieszkania”. Tymczasem projektowany przepis art. 8 ust. 3b uuo formułuje taki zakaz dyskryminacji w odniesieniu do informacji o miejscu zamieszkania posiadacza pojazdu w sposób bezwzględny („3b. Przy ustalaniu wysokości składki ubezpieczeniowej za ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych nie uwzględnia się narodowości posiadacza pojazdu mechanicznego, jego poprzedniego miejsca zamieszkania lub siedziby ubezpieczonego”). Należy rozważyć, czy bardziej restrykcyjne stanowisko polskiego ustawodawcy jest uzasadnione oraz z czego takie uzasadnienie wynika (brak jest szczegółowego uzasadnienia przyjęcia takiego brzemienia przepisu ustawy). Ponadto, w Dyrektywie zawarty jest zakaz dyskryminacji ze względu na państwo miejsca zamieszkania, a nie ze względu na "miejsce zamieszkania", który może być zbyt szeroki i restrykcyjny oraz uniemożliwiać właściwą taryfikację OC ppm uwzględniającą różnice np. w poziomie ryzyka wynikającego z ruchu na terenach wiejskich i miejskich.	
16.	Art. 8 ust. 3b	PIU	Zmiana zapisu w art. 8 ust. 3b na: „Przy ustalaniu wysokości składki ubezpieczeniowej za ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zakazuje się dyskryminacji ze względu na narodowość posiadacza pojazdu mechanicznego, jego poprzednie miejsce zamieszkania lub siedzibę ubezpieczonego”. Art. 8 ust. 3b w brzmieniu proponowanym w projekcie ustawy jest niezgodny z dyrektywą, która przewiduje zakaz dyskryminacji przy ustalaniu wysokości składki ubezpieczeniowej za ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, ze względu na narodowość posiadacza pojazdu mechanicznego, jego poprzednie miejsce zamieszkania lub siedzibę ubezpieczonego. Zakaz dyskryminacji jest czym innym niż	Uwaga uwzględniona

			zakaz uwzględniania. Przy ocenie ryzyka ubezpieczeniowego istotne może być uwzględnienie np. że poprzednio posiadacz mieszkał w kraju o ruchu lewostronnym.	
17.	Art. 8 ust. 3c	UKNF	Zgodnie z art. 8 ust. 3c uuo zakłady ubezpieczeń zobowiązane są opracować i publikować na stronach internetowych ogólną politykę w zakresie <u>wykorzystania danych, o których mowa w art. 102 ust. 2–4, przy wyliczaniu wysokości składek za ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych</u>, podczas gdy art. 16 akapit piąty Dyrektywy mówi o publikowaniu przez zakłady ubezpieczeń ogólnego zarysu swojej polityki w zakresie <u>wykorzystywania zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia przy wyliczaniu wysokości składek</u>. UKNF wyraża ogólną wątpliwość co do sposobu implementacji art. 16 Dyrektywy i realizacji przez projektowane art. 8 ust. 3a – 3b celu tego przepisu. Art. 16 Dyrektywy zgodnie z jego tytułem <i>Zaświadczenie o roszczeniach odszkodowawczych z tytułu odpowiedzialności cywilnej</i> dotyczy głównie zasad wydawania i wykorzystywania zaświadczeń. Przy okazji wskazano na kwestię zakazu dyskryminacji i zwyczaj w składkach. Proponowane przepisy art. 8 ust. 3a-3c uuo przy okazji wdrożenia postanowień art. 16 Dyrektywy wydają się kłaść główny nacisk na kwestie związane z wyliczaniem składek za ubezpieczenie OC ppm.	Uwaga uwzględniona
18.	Art. 8 ust. 3c	UODO	Art. 1 zmiana 2 projektu dodaje do art. 8 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. poz. 2277), dalej jako: ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych, ust. 3c w brzmieniu: „Zakłady ubezpieczeń opracowują i publikują na swoich stronach internetowych ogólną politykę w zakresie wykorzystania danych, o których mowa w art. 102 ust. 2–4, przy wyliczaniu wysokości składek za ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych”. Wyjaśnienia przez projektodawcę wymaga, czym jest „ogólna polityka w zakresie wykorzystania danych”.	Uwaga nieuwzględniona- wyjaśniona – przepis został przeformułowany.

			Należy mieć bowiem na uwadze, że procedura wykorzystania danych projektowana powyższą polityką nie może być niezgodna nie tylko z przepisami rozporządzenia 2016/679, ale także ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, w tym nie może służyć nieokreślonym w ustawie celom. Jeśli dokument ma służyć informowaniu o przetwarzaniu danych osobowych na potrzeby wyliczenia wysokości składek, to nie może to zastąpić realizacji praw przewidzianych w art. 12-22 rozporządzenia 2016/679. W momencie pozyskania danych, należy w sposób zwięzły, przejrzysty i w sposób zrozumiały przekazać informację w jakim celu i na jakiej podstawie są pozyskiwane dane oraz kto będzie je przetwarzał w zebranych celu. Projektodawca powinien również uwzględnić obowiązek informacyjny w sytuacji, kiedy dane osobowe są uzyskiwane od osoby innej niż tej, której dane osobowe dotyczą, w szczególności jeżeli to będą dane o szczególnym znaczeniu. Projektodawca powinien ponadto wyjaśnić, w jaki sposób odbywa się wyliczanie wysokości składek za ubezpieczenie OC i czy w związku z tym dochodzi do automatycznego przetwarzania danych osobowych, a jeśli tak – to czy zastosowanie w tym przypadku ma art. 41 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i asekuracyjnej (Dz. U. poz. 2283). Należy mieć bowiem na uwadze, że takie rozwiązanie powinno być poddane analizie w kontekście zapewnienia stosowania art. 22 rozporządzenia 2016/679, celem poszanowania prawa osoby, której dane dotyczą do niepodlegania decyzji opartej wyłącznie na zautomatyzowanym przetwarzaniu, w tym profilowaniu, i wywołującej wobec tej osoby skutki prawne lub w podobny sposób na nią wpływającej, o ile nie zostaną zachowane warunki przewidziane tym przepisem.	
19.	Art. 8 ust. 3c	PIU	W art. 8 ust. 3c: wyrazy: „danych, o których mowa w art. 102 ust. 2–4” zamienić na: „zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia”. Art. 8 ust. 3c w proponowanym w projekcie ustawy brzmieniu nie odpowiada dyrektywie, z której wynika obowiązek publikowania ogólnego zarysu swojej polityki w zakresie wykorzystania zaświadczeń o przebiegu	Uwaga uwzględniona

			ubezpieczenia, a nie wykorzystywania danych o których mowa w art. 102 ust. 2-4 ustawy.	
20.	Art. 8 ust. 3a-3c	RF	W art. 8 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK, proponuje się dodanie ust. 3a–3c w brzmieniu: „3a. Przy ustalaniu wysokości składki ubezpieczeniowej za ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, zakład ubezpieczeń uwzględnia dane, o których mowa w art. 102 ust. 2–4. 3b. Przy ustalaniu wysokości składki ubezpieczeniowej za ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych nie uwzględnia się narodowości posiadacza pojazdu mechanicznego, jego poprzedniego miejsca zamieszkania lub siedziby ubezpieczonego. 3c. Zakłady ubezpieczeń opracowują i publikują na swoich stronach internetowych ogólną politykę w zakresie wykorzystania danych, o których mowa w art. 102 ust. 2–4, przy wyliczaniu wysokości składek za ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.”; Tymczasem zgodnie z Dyrektywą 2021/2118, przepisy miały stworzyć możliwość prostego stwierdzenia autentyczności dotychczasowego przebiegu ubezpieczenia ubezpieczających, którzy chcą zawrzeć nową umowę ubezpieczenia z zakładem ubezpieczeń. Do celów uproszczenia weryfikacji i stwierdzania autentyczności zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia istotne jest, aby ich treść i format były jednakowe we wszystkich państwach członkowskich. Ponadto zakłady ubezpieczeń, które uwzględniają zaświadczenia o przebiegu ubezpieczenia do celów określenia wysokości składek ubezpieczenia komunikacyjnego, nie powinny dyskryminować ubezpieczonych ze względu na narodowość lub wyłącznie na podstawie poprzedniego państwa członkowskiego miejsca zamieszkania ubezpieczającego. Ponadto zakłady ubezpieczeń powinny traktować zaświadczenia o przebiegu ubezpieczenia z innego państwa członkowskiego na równi z krajowym zaświadczeniem o przebiegu ubezpieczenia i stosować wobec klienta z innego państwa członkowskiego wszelkie zniżki, które byłyby dostępne dla identycznego pod innymi	Uwaga uwzględniona

		względami klienta krajowego, w tym zniżki, które są wymagane przez ustawodawstwo krajowe państwa członkowskiego, takie jak zniżki w ramach systemu bonus-malus. Państwa członkowskie powinny zachować swobodę w przyjmowaniu ustawodawstwa krajowego dotyczącego systemów bonus-malus, ponieważ takie systemy mają charakter krajowy oraz nie zawierają żadnych elementów transgranicznych, a zatem zgodnie z zasadą pomocniczości podejmowanie decyzji w odniesieniu do nich powinno pozostać w gestii państw członkowskich. Aby umożliwić państwom członkowskim weryfikację tego, czy i w jaki sposób zakłady ubezpieczeń uwzględniają zaświadczenia o przebiegu ubezpieczenia, zakłady ubezpieczeń powinny publikować ogólny zarys swojej polityki w zakresie wykorzystywania przebiegu ubezpieczenia przy wyliczaniu wysokości składek. Bez uszczerbku dla dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/943 (8), zakłady ubezpieczeń nie mają obowiązku publikowania szczególnie chronionych informacji handlowych, takich jak szczegóły ustaleń taryfowych. O zaświadczeniu wydawanym posiadaczowi pojazdu mechanicznego, który zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, w zakresie danych dotyczących zgłoszenia roszczeń i wypłaty odszkodowań z tytułu umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej przez tego posiadacza, w związku ze zdarzeniami skutkującymi odpowiedzialnością tego posiadacza albo ich braku, za okres 5 lat licząc wstecz od dnia, w którym posiadacz pojazdu mechanicznego wystąpił o udostępnienie danych, mówi art. 104 ust. 7a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK (w projekcie nowe brzmienie). Wydaje się zatem, że wypełnieniem wymogów dyrektywy będzie uwzględnienie przy ustalaniu wysokości składki danych zawartych w zaświadczeniu, o którym mowa w art. 104 ust. 7a, nie zaś ogólnie wszystkich danych znajdujących się w bazie Funduszu, o której mowa w art. 102 ust. 2–4. Dane te są oczywiście wykorzystywane do oceny ryzyka przez ubezpieczycieli, jednak klienci zgłaszają Rzecznikowi, że nie zawsze sprawdzane jest, czy dane te są aktualne. Zdarzają się zastrzeżenia klientów	
--	--	--	--

			co do zakresu danych przekazywanych przez ubezpieczycieli. Dlatego zaproponowane brzemienne ust. 3a może budzić wątpliwości. Ubezpieczyciel powinien ustalać wysokość składki mając na względzie prawdopodobieństwo wystąpienia wypadku/ szkody.	
21.	Art. 19 ust. 2	UFG	W art. 19 w ust. 2 wyrazy „1,1a i 2” winno zastąpić się wyrazami „1-2a”. Należy bowiem mieć na względzie, że we wskazanym przepisie znajduje się również referencja do ust. 1, która nie powinna zostać pominięta.	Uwaga redakcyjna nieuwzględniona. Projekt nie pomija referencji do ust. 1, gdyż zmiana nie obejmuje odniesienia do art. 98 ust. 1.
22.	Art. 19 ust. 3	PBUK	Art. 19 ust. 3 ustawy konstytuuje bierną legitymację procesową UFG i PBUK. Dodanie ust. 4 o proponowanej treści sugeruje, że UFG i PBUK są zobowiązane do zamieszczenia na swoich stronach internetowych jedynie informacji o rozwiązywaniu sporów wynikających z wykonywania ich ustawowych zadań. Tymczasem zapis art. 26a Dyrektywy wymaga aby osoby poszkodowane miały dostęp do podstawowych informacji o możliwych sposobach ubiegania się o odszkodowanie, co obejmuje również działania o charakterze niespornym. Przepis ten sugerujemy sformułować: „4. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny oraz Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych udostępniają na swoich stronach internetowych informację o możliwych sposobach dochodzenia roszczeń w ramach wykonywania ich ustawowych zadań, w tym o możliwości dochodzenia roszczeń na drodze sądowej.”	Uwaga uwzględniona
23.	Art. 19 ust. 4	RCL	W odniesieniu do art. 19 ust. 4 ustawy zmienianej należy zauważyć, że dodawany dyrektywą 2021/2118 art. 26a nakazuje aby, osoby poszkodowane miały dostęp do podstawowych informacji o możliwych sposobach ubiegania się o odszkodowanie. Natomiast projektowany art. 19 ust. 4 ustawy zmienianej wskazuje, że zakres informacji udostępnianych przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny oraz Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, dalej	Uwaga uwzględniona

			„PBUK”, ma dotyczyć jedynie informacji o możliwości dochodzenia roszczeń. W związku z powyższym w celu zapewnienia pełnej implementacji dyrektywy 2021/2118 projektowany przepis, w ocenie RCL, powinien dotyczyć publikacji informacji o sposobach (zasadach) dochodzenia roszczeń a nie tylko informacji o takiej możliwości.	
24.	Art. 23 i inne	PZM	W nawiązaniu do podpisanej przez Prezydenta RP „ustawy z dnia 16 czerwca 2023 r. o zmianie ustawy o publicznym transporcie zbiorowym oraz niektórych innych ustaw”, wprowadzającej do polskiego systemu prawnego pojęcia „samochodu osobowego przeznaczonego do zawodów sportowych” (ustawa „Prawo o ruchu drogowym”), wskazuje się na konieczność wprowadzenia zmian do proponowanego brzmienia projektu „ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (projekt z dnia 26 września 2023 r.).” Celem proponowanych zmian jest wprowadzenie możliwości zawarcia umowy ubezpieczenia krótkoterminowego dla pojazdu sportowego adekwatnego do możliwości wykorzystania tych pojazdów w ruchu drogowym, analogicznie do pojazdów historycznych. W odróżnieniu od pojazdów historycznych, ruch pojazdów sportowych (samochodów osobowych przeznaczonych do zawodów sportowych w rozumieniu ustawy – Prawo o ruchu drogowym) jest ściśle regulowany przez art. 65p ustawy Prawo o ruchu drogowym. W praktyce taki pojazd może poruszać się wyłącznie po odcinkach dojazdowych do poszczególnych etapów imprezy organizowanej, zgodnie z art. ww. art. 65p ustawy Prawo o ruchu drogowym, przez właściwy polski związek sportowy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie oraz inne właściwe związki sportowe organizujące imprezy na podstawie regulaminów obowiązujących we właściwym polskim związku sportowym. Powoduje to, że zakres wykorzystania pojazdu sportowego jest mocno ograniczony i celowe jest określenie analogicznych przepisów	Uwaga nieuwzględniona – celem projektowanej ustawy jest implementacja dyrektywy komunikacyjnej - propozycja wykracza poza zakres implementacji Dyrektywy. Ostateczna treść przepisu art. 23 ust. 3 została wypracowana i uzgodniona z przedstawicielem RCL na etapie KSE.

		odnośnie ubezpieczenia OC do pojazdów historycznych. Pojazdy historyczne co do zasady mogą być wykorzystywane w znacznie szerszym niż pojazdy sportowe zakresie, a korzystają z przywileju umowy ubezpieczenia krótkoterminowego. Należy podkreślić, że pojazdy sportowe są najczęściej używane wyłącznie podczas zawodów przez kilka weekendów w roku. Przez większość czasu w roku stoją nieużywane i nie uczestniczą w ruchu drogowym. Proponowana zmiana wpisuje się w propozycję zmian w ustawie będącej przedmiotem niniejszych konsultacji, dotyczącą art. 23, w którym dodaje się ust. 3: „3. Przepisów dotyczących obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych nie stosuje się do ruchu pojazdu podczas zawodów sportu motorowego, odbywających się pod patronatem polskiego związku sportowego właściwego dla sportów motorowych w rozumieniu ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2023 r. poz. 2048) i w ramach działań związanych ze sportem motorowym, w tym wyścigów, zawodów, szkoleń, testów i pokazów w wyznaczonych strefach ograniczonego dostępu, jeżeli organizator, uczestnik lub inna strona zawarli alternatywną umowę ubezpieczenia lub gwarancji ubezpieczeniowej obejmującą szkody wyrządzone osobom trzecim, w tym widzom i innym osobom postronnym, która może nie pokrywać szkód poniesionych przez uczestniczących w tych zawodach lub działaniach kierowców i szkód w ich pojazdach.” Jest to spowodowane faktem, że dzięki możliwości ubezpieczenia pojazdu mechanicznego na czas zawodów sportu samochodowego i innych ww. aktywności, możliwy jest wybór zawarcia alternatywnej umowy ubezpieczenia lub gwarancji ubezpieczeniowej. W przypadku zachowania obowiązkowego, odnawianego co 12 miesięcy OC dla pojazdów sportowych (samochodów osobowych przeznaczonych do zawodów sportowych w rozumieniu ustawy – Prawo o ruchu drogowym), proponowany przepis odnośnie alternatywnej umowy ubezpieczenia lub	
--	--	---	--

		gwarancji ubezpieczeniowej nie będzie spełniał przewidzianej roli, tj. cyt. za uzasadnieniem ustawy: Ponadto, ze stosowania przepisów dyrektywy wyłączono ruch pojazdów w ramach zawodów sportu motorowego, w tym wyścigów, zawodów, szkoleń, testów i pokazów, dozwolonych zgodnie z prawem krajowym państw członkowskich. Podsumowując, w przypadku, gdy pojazd sportowy (samochodów osobowy przeznaczony do zawodów sportowych w rozumieniu ustawy – Prawo o ruchu drogowym), będzie musiał posiadać obowiązkowe ubezpieczenie OC na czas wynikający z rejestracji czasowej takiego pojazdu, nie będzie możliwe w praktyce skorzystania z alternatywnej umowy ubezpieczenia lub gwarancji ubezpieczeniowej zwartej w proponowanych zmianach. Ponadto proponowane zapisy odnośnie sportu motorowego, wynikające z dyrektywy Dz. U. UE L 430 z 02.12 2021 pozostawiają państwom członkowskim pewną swobodę w ich tworzeniu. Z tego powodu, zwracamy się z wnioskiem o uwzględnienie naszych uwag. Podkreślić należy, że pojazd sportowy (samochodów osobowy przeznaczony do zawodów sportowych w rozumieniu ustawy – Prawo o ruchu drogowym) będzie identyfikowany przez odmienne tablice rejestracyjne, więc weryfikacja wymogu ubezpieczenia OC nie będzie stanowić problemu. Należy również zauważyć, że wybrane pojazdy sportowe nie będą korzystać z procedury określonej dla samochodów osobowy przeznaczony do zawodów sportowych w rozumieniu ustawy – Prawo o ruchu drogowym. Takie pojazdy zgodnie z art. 65o są na podstawie odrębnych przepisów zostały wpisane do rejestru prowadzonego przez właściwy polski związek sportowy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie, ale nie muszą posiadać dopuszczenia do ruchu drogowego, ponieważ biorą udział w zawodach sportowych wyłącznie na zamkniętych odcinkach dróg lub obiektach zamkniętych, w tym torach wyścigowych. Z tego powodu, mając na uwadze, że takie pojazdy w ogóle	
--	--	---	--

		nie uczestniczą w ruchu drogowym i przy proponowanej w projekcie ustawy definicji ruchu pojazdu, która obejmie również ruch pojazdów sportowych na zamkniętych odcinkach dróg lub obiektach zamkniętych w tym torach wyścigowych powinny one zostać objęte odrębnym, niż pozostałe pojazdy mechaniczne traktowaniem. Stąd proponuje się, aby analogicznie do ustawy Prawo o ruchu drogowym potwierdzeniem, że dany pojazd jest pojazdem sportowym będzie wpisane do rejestru prowadzonego przez właściwy polski związek sportowy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie. Mając więc na uwadze sporadyczne wykorzystanie pojazdów sportowych w ściśle określonym celu, tj. rywalizacji sportowej i wyłącznie przez kilka weekendów w roku konieczne jest określenie dla nich przepisów analogicznych do pojazdów historycznych, które nie będą nadmiernie i nieadekwatnie obciążać finansowo ich użytkowników. PROPONOWANY TEKST ZMIAN (zaznaczone na żółto na tekście jednolitym ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 2 października 2023 r.): (...) Art. 2. Określenia użyte w ustawie oznaczają: (...) 11) pojazd historyczny: a) pojazd zabytkowy w rozumieniu przepisów ustawy - Prawo o ruchu drogowym, b) pojazd wpisany do księgi inwentarza muzealiów zgodnie z przepisami dotyczącymi ewidencjonowania dóbr kultury w muzeach, c) pojazd mający co najmniej 40 lat,	
--	--	---	--

		d) pojazd mający co najmniej 25 lat i uznany przez uprawnionego rzeczoznawcę samochodowego za pojazd unikatowy lub mający szczególne znaczenie dla udokumentowania historii motoryzacji; 11a) pojazd sportowy: a) <i>samochód osobowy przeznaczonych do zawodów sportowych w rozumieniu ustawy – Prawo o ruchu drogowym,</i> b) <i>pojazd przeznaczonych do zawodów sportowych, które na podstawie odrębnych przepisów został wpisany do rejestru prowadzonego przez właściwy polski związek sportowy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie;</i> (...) Art. 23. 1. Posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu. 1a. Posiadacz pojazdu, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 10 lit. a i pkt 10a, zarejestrowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z wyłączeniem pojazdu, w odniesieniu do którego państwem członkowskim Unii Europejskiej umiejscowienia ryzyka jest państwo Unii Europejskiej, w którym pojazd ma być zarejestrowany, obowiązany jest posiadać ochronę ubezpieczeniową przez cały okres, w którym pojazd jest zarejestrowany, z wyjątkiem zarejestrowanych pojazdów historycznych <i>oraz pojazdów sportowych</i>. W odniesieniu do pojazdów zarejestrowanych za granicą obowiązek ten trwa przez cały okres pozostawania tych pojazdów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. 2. Przepisy dotyczące obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych stosuje się także do posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, przed jego rejestracją, jak również do posiadacza lub kierującego pojazdem zarejestrowanym za granicą, niedopuszczonym do ruchu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz do posiadacza lub kierującego pojazdem historycznym albo pojazdem	
--	--	--	--

		wolnobieżnym albo pojazdem sportowym, od chwili wprowadzenia tych pojazdów do ruchu. 3. Przepisów dotyczących obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych nie stosuje się do ruchu pojazdu podczas zawodów sportu motorowego, odbywających się pod patronatem polskiego związku sportowego właściwego dla sportów motorowych w rozumieniu ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2023 r. poz. 2048) i w ramach działań związanych ze sportem motorowym, w tym wyścigów, zawodów, szkoleń, testów i pokazów w wyznaczonych strefach ograniczonego dostępu, jeżeli organizator, uczestnik lub inna strona zawarli alternatywną umowę ubezpieczenia lub gwarancji ubezpieczeniowej obejmującą szkody wyrządzone osobom trzecim, w tym widzom i innym osobom postronnym, która może nie pokrywać szkód poniesionych przez uczestniczących w tych zawodach lub działaniach kierowców i szkód w ich pojazdach. 4. Suma gwarancyjna określona w alternatywnej umowie ubezpieczenia lub gwarancji ubezpieczeniowej, o których mowa w ust. 3, nie może być niższa niż suma gwarancyjna, o której mowa w art. 36 ust. 1.”; 5. Ubezpieczenie alternatywne, o którym mowa w art. 23 ust. 4, może być ubezpieczeniem krótkoterminowym. (...) Art. 27. 1. Umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych na czas krótszy niż 12 miesięcy, zwaną dalej „umową ubezpieczenia krótkoterminowego”, można zawrzeć, jeżeli pojazd mechaniczny jest: 1) zarejestrowany na stałe, w przypadkach określonych w ust. 2; 2) zarejestrowany czasowo; 3) zarejestrowany za granicą, jeżeli zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 28 lit. c ustawy o działalności ubezpieczeniowej państwem członkowskim umiejscowienia ryzyka jest Rzeczpospolita Polska; 4) pojazdem wolnobieżnym określonym w art. 2 pkt 10 lit. b;	
--	--	--	--

		5) pojazdem historycznym; 6) pojazdem do jazd testowych; 7) <i>pojazdem sportowym</i>. 2. Umowę ubezpieczenia krótkoterminowego na czas nie krótszy niż 30 dni, w odniesieniu do pojazdów mechanicznych zarejestrowanych na stałe, może zawrzeć podmiot prowadzący działalność gospodarczą polegającą na pośredniczeniu w kupnie i sprzedaży pojazdów mechanicznych lub polegającą na kupnie i sprzedaży pojazdów mechanicznych, w zakresie pojazdów przeznaczonych do kupna lub sprzedaży. 3. Umowę ubezpieczenia krótkoterminowego, w odniesieniu do pojazdów mechanicznych zarejestrowanych czasowo <i>z wyjątkiem pojazdów sportowych</i>, zawiera się na czas nie krótszy niż okres tej rejestracji, określony w decyzji starosty właściwego ze względu na miejsce zamieszkania właściciela pojazdu mechanicznego, nie krótszy jednak niż 30 dni. 4. Umowę ubezpieczenia krótkoterminowego, w odniesieniu do pojazdów wolnobieżnych określonych w art. 2 pkt 10 lit. b, można zawrzeć na czas nie krótszy niż 3 miesiące. 5. Umowę ubezpieczenia krótkoterminowego, w odniesieniu do pojazdów historycznych, można zawrzeć na czas nie krótszy niż 30 dni. 6. Umowę ubezpieczenia granicznego zawiera się przed przekroczeniem przez pojazd mechaniczny granicy w przypadku określonym w art. 29 ust. 1 pkt 3 oraz w przypadku rozwiązania się tej umowy lub wygaśnięcia okresu ważności Zielonej Karty podczas pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na okres co najmniej 30 dni. 7. Umowę ubezpieczenia krótkoterminowego może zawrzeć podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 80s ust. 2 ustawy – Prawo o ruchu drogowym, na okres ważności profesjonalnego dowodu rejestracyjnego, nie krótszy jednak niż 30 dni, w odniesieniu do pojazdów do jazd testowych, które nie były uprzednio zarejestrowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie przepisów art. 73 i art. 74 tej ustawy.	
--	--	--	--

			8. Umowę ubezpieczenia krótkoterminowego, w odniesieniu do pojazdów sportowych, można zawrzeć na czas nie krótszy niż 30 dni. (...) Art. 29. 1. Posiadacz pojazdu jest obowiązany zawrzeć umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych: 1) najpóźniej w dniu rejestracji pojazdu mechanicznego, z wyjątkiem pojazdów historycznych i pojazdów dojazd testowych oraz pojazdów sportowych, ale nie później niż z chwilą wprowadzenia pojazdu do ruchu; 1a) najpóźniej w dniu wypełnienia przez podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 80s ust. 2 ustawy – Prawo o ruchu drogowym, blankietu profesjonalnego dowodu rejestracyjnego, ale nie później niż z chwilą wprowadzenia pojazdu do ruchu, w odniesieniu do pojazdów dojazd testowych, które nie były uprzednio zarejestrowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie przepisów art. 73 i art. 74 tej ustawy; 2) przed wprowadzeniem do ruchu pojazdów, o których mowa w art. 2 pkt 10 lit. b, oraz pojazdów historycznych i pojazdów sportowych; 3) przed przekroczeniem granicy, w przypadku gdy posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym zarejestrowanym za granicą w państwie innym niż określone na podstawie art. 25 ust. 2 nie posiada ważnej Zielonej Karty lub ubezpieczenia granicznego; 4) przed wprowadzeniem do ruchu pojazdów, o których mowa w art. 2 pkt 10 lit. a, które nie zostały zarejestrowane; 5) przed wprowadzeniem do ruchu pojazdów, o których mowa w art. 2 pkt 10 lit. b, oraz pojazdów historycznych i pojazdów sportowych, które nie zostały dopuszczone do ruchu; (...) Art. 39.	
--	--	--	--	--

			1. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń rozpoczyna się z chwilą zawarcia umowy i zapłacenia składki ubezpieczeniowej lub jej pierwszej raty, z zastrzeżeniem ust. 1a, 2 i 3. 1a. W razie zawarcia umowy, o której mowa w art. 28 ust. 1, odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń powstaje z chwilą jej zawarcia. 2. Jeżeli w umowie ubezpieczenia zakład ubezpieczeń wskazał późniejszy termin płatności składki lub jej pierwszej raty, odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń rozpoczyna się z chwilą zawarcia umowy. 3. Termin rozpoczęcia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń inny niż określony w ust. 1 i 2 można określić w umowie ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych wtedy, gdy umowę zawiera się: 1) na okres krótszy niż 12 miesięcy w przypadkach określonych w art. 27 ust. 1; 2) przed zarejestrowaniem pojazdu mechanicznego, o którym mowa art. 2 ust. 1 pkt 10 lit. a, oraz pojazdu historycznego i pojazdu sportowego, przy czym rozpoczęcie okresu odpowiedzialności nie może nastąpić później niż z chwilą rejestracji pojazdu lub przed wprowadzeniem pojazdu do ruchu; (...)	
25.	Art. 23 ust. 3	UFG	Zdaniem Funduszu, podobnie jak w przypadku wyłączenia obowiązku ubezpieczenia OC ppm pojazdów wolnobieżnych, powstaje wątpliwość w zakresie interpretacji zaproponowanego brzmienia przepisu z art. 23 ust. 3 Projektu ustawy. W pierwszej kolejności istotą jest kwestia zakresu przedmiotowego wyłączenia. Pojawia się bowiem wątpliwość, czy w zakresie działań związanych ze sportem motorowym wyłącza się odpowiedzialność z tytułu ubezpieczenia OC ppm, jeżeli organizator lub uczestnik wydarzenia zawarł inną umowę ubezpieczenia? Z treści przepisu, zgodnie z którą nie stosuje się przepisów dotyczących obowiązkowego ubezpieczenia OC ppm, można wnioskować, że takie pojazdy w ogóle nie muszą posiadać umowy ubezpieczenia OC ppm. Dalszą wątpliwość budzi natomiast określenie	Uwaga nieuwzględniona Należy rozróżnić dwa przypadki: 1. Wyłączeniu z obowiązku OC ppm uczestniczących w sportach motorowych nie powinny podlegać pojazdy zarejestrowane i dopuszczone do ruchu publicznego na terenie RP. Wynika to ze specyfiki niektórych konkurencji sportu motorowego, które w ramach uczestnictwa w ramach jednych

			„działań związanych ze sportem motorowym”, ponieważ działania związane ze sportem motorowym można rozumieć szeroko. Takim działaniem może być np. dojazd na tor, poruszanie się w jego obrębie, czy też powrót z wydarzenia sportowego. Trudno zatem jednoznacznie uznać, czy zdarzenie drogowe w takich okolicznościach byłoby objęte dodatkowym ubezpieczeniem organizatora lub uczestnika wydarzenia, czy też ubezpieczeniem OC ppm, o ile obowiązek jego posiadania w ogóle by istniał. Przepisy w żaden sposób nie określają również kwestii weryfikowania posiadania takiego dodatkowego ubezpieczenia przez organizatora lub uczestnika wydarzenia, co w obliczu braku obowiązku posiadania ubezpieczenia OC ppm miałoby fundamentalne znaczenie z punktu widzenia ochrony poszkodowanych. Kolejnym elementem, który zasługuje na uwagę, jest brak jakichkolwiek minimalnych wymogów dla ubezpieczenia organizatora lub uczestnika wydarzenia, które miałyby zastępować odpowiedzialność z OC ppm. Przy braku minimalnej sumy gwarancyjnej, ubezpieczenie zawarte przez organizatora lub uczestnika wydarzenia związanego ze sportem motorowym może gwarantować odpowiedzialność ubezpieczyciela na niewspółmiernie niskim poziomie. Oznacza to, że w przypadku wyczerpania sumy takiego ubezpieczenia, wielu poszkodowanych może pozostać bez możliwości zaspokojenia swoich roszczeń. W świetle powyższego, w ocenie Funduszu wskazana zmiana wymagałaby dodatkowej analizy i ewentualnych, dalej idących zmian, mających na celu doprecyzowanie zasad odpowiedzialności odszkodowawczej za szkody przez pojazdy mechaniczne wyrządzone w zakresie ruchu pojazdu w ramach działań związanych ze sportem motorowym. Należy przy tym podkreślić, że podobnie jak w przypadku pojazdów wolnobieżnych Dyrektywa nie nakłada wymogu zniesienia obowiązku ubezpieczenia w stosunku do tej kategorii pojazdów, zatem jest to zamiana wykraczająca poza minimalny zakres implementacji Dyrektywy.	i tych samych zawodów zakładają poruszanie się pojazdu przeznaczonego do sportu, również w ruchu publicznym. Pojazdy takie obecnie posiadają i nadal powinny posiadać obowiązkowe ubezpieczenie OC ppm. Ubezpieczenie to ma zastosowanie zarówno podczas poruszania się takiego pojazdu w ruchu po drogach publicznych, na których kierujący tymi pojazdami mają obowiązek stosowania się do wszystkich przepisów ruchu drogowego, jak również na terenie zamkniętym podczas rywalizacji sportowej. 2. Innym przypadkiem są zawody na zamkniętych torach i trasach, w których uczestniczą pojazdy, które nie są zarejestrowane i dopuszczone do ruchu publicznego. Pojazdy te powinny być wyłączone z obowiązku posiadania obowiązkowego ubezpieczenia OC ppm, gdyż co do zasady pojazdy te ze względu na swoją funkcję nie spełniają wymogów prawnych, pozwalających na
--	--	--	---	--

				pozytywną weryfikację tych pojazdów podczas badań kontrolnych na stacji kontroli pojazdów. Pojazdy te posiadają alternatywne ubezpieczenie w postaci ubezpieczenia OC sportowego. Ostateczna treść przepisu art. 23 ust. 3 została wypracowana i uzgodniona z przedstawicielem RCL na etapie KSE.
26.	Art. 23 ust. 3	PIU	Usunięcie proponowanej zmiany w art. 23 ust. 3 dotyczącej pojazdów używanych do sportów motorowych. Art. 3 dyrektywy wskazuje, że nie ma ona zastosowania do ruchu pojazdu podczas imprez i w ramach działań związanych ze sportem motorowym, w tym w wyścigów, zawodów, szkoleń, testów i pokazów w wyznaczonych strefach ograniczonego dostępu w państwie członkowskim, jeżeli państwo członkowskie zapewnia, aby organizator działań lub jakakolwiek inna strona wykupili ubezpieczenie alternatywne lub gwarancję ubezpieczeniową obejmujące szkody wyrządzone osobom trzecim. To, że państwo członkowskie zapewnia, oznacza w ocenie PIU, że wprowadza w tym zakresie inne ubezpieczenie obowiązkowe lub obowiązek posiadania gwarancji. Tymczasem projekt ustawy uzależnia wyłączenie z ubezpieczenia OC ppm ruchu pojazdów w ramach działań związanych ze sportem motorowym od zawarcia umowy alternatywnej i nie wprowadza żadnych wymogów dla tej umowy, w szczególności w zakresie sumy ubezpieczenia. Nie jest również jasne czy wskazane pojazdy w ogóle nie mają obowiązku posiadania ubezpieczenia OC ppm czy tylko w okresie ich wykorzystania w działaniach związanych ze sportem motorowym. Przepis nie zawiera też definicji „działań związanych ze sportem motorowym”.	Uwaga nieuwzględniona – j.w. w pkt. 25.

			W praktyce, pojazdy używane do sportów motorowych mogą być również wykorzystywane do innych celów i w związku z tym byłyby objęte podwójnym ubezpieczeniem – OC ppm i innym ubezpieczeniem lub gwarancją.	
27.	Art. 23 ust. 3	UKNF	Artykuł 3 Dyrektywy dopuszcza wyłączenie z obowiązku ubezpieczenia OC ppm ruch pojazdu podczas imprez i w ramach działań związanych ze sportem motorowym, w tym wyścigów, zawodów, szkoleń, testów i pokazów w wyznaczonych strefach ograniczonego dostępu w państwie członkowskim. Zgodnie Art. 3 b) Dyrektywy „Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do ruchu pojazdu podczas imprez i w ramach działań związanych ze sportem motorowym, w tym w wyścigów, zawodów, szkoleń, testów i pokazów w wyznaczonych strefach ograniczonego dostępu (...), natomiast art. 23 ust. 3 ogranicza się do ruchu pojazdu w ramach działań związanych ze sportem motorowym, w tym wyścigów, zawodów, szkoleń, testów i pokazów w wyznaczonych strefach ograniczonego dostępu (...).” Proponowane brzmienie art. 23 ust. 3 uuo znacząco zmienia treść Dyrektywy: - nie uwzględniono „imprez”, ograniczono się jedynie do „działań” związanych ze sportem motorowym. Należy zwrócić uwagę, że zgodnie z przepisami Dyrektywy wyłączone mogły być również pojazdy używane również w trakcie innych imprez, np. koncertów, co stanowi, że tym samym zostały zawężone znaczenie przepisu Dyrektywy. Wątpliwości UKNF budzi zasadność takiego zawężenia, jak również brak uzasadnienia przyjętego rozwiązania; - dokonano zawężenia osób, które mogą zawrzeć alternatywną umowę ubezpieczenia – zamiast „jakakolwiek inna strona” jest „uczestnik”; - nieprecyzyjnie określono wymóg dot. zawarcia „alternatywnej” umowy ubezpieczenia lub gwarancji w przypadku organizatora sportów motorowych itp. podczas gdy w uzasadnieniu Dyrektywy wskazane	Uwaga częściowo uwzględniona - w zaproponowanej treści art. 23 przewidziano możliwość zawarcia alternatywnej umowy ubezpieczenia także przez „inną stronę”; - ust. 4 art. 23 określa sumę gwarancyjną w alternatywnej umowie ubezpieczenia; - pojęcie „imprez” zawarte w dyrektywie odnosi się do działań związanych ze sportem motorowym. Ostateczna treść przepisu art. 23 ust. 3 została wypracowana i uzgodniona z przedstawicielem RCL na etapie KSE.

			zostało, że alternatywne ubezpieczenie lub gwarancja powinny zapewnić ochronę nie mniejszą niż w przypadku OC ppm; - rozważenia wymaga czy w celu uniknięcia ewentualnych problemów interpretacyjnych na etapie stosowania proponowanych przepisów nie powinny zostać doprecyzowane pojęcia „sporty motorowe”, „strefy ograniczonego dostępu” poprzez dodanie w ustawie odpowiednich definicji lub poprzez odwołanie do przepisów szczególnych.	
28.	Art. 23 ust. 3	PIU	Wnioskujemy o usunięcie zmian w art. 23 ust. 3 polegających na wyłączeniu spod obowiązku OC ppm pojazdów używanych do sportów motorowych albo o uzupełnienie przepisów dotyczących alternatywnych umów ubezpieczenia lub gwarancji o szczegółowy zakres (jak w piśmie z 12 stycznia br., PIU 14/2023). Dodanie w projekcie ustawy w art. 23 ust 4 wskazującego, że suma gwarancyjna określona w alternatywnej umowie ubezpieczenia lub gwarancji ubezpieczeniowej nie może być niższa niż suma gwarancyjna dla OC ppm określa tylko jeden z warunków tej umowy lub gwarancji. W dalszym jednak ciągu nie wyjaśnia wszystkich zgłoszonych podczas konferencji uzgodnieniowej wątpliwości dotyczących wyłączenia pojazdów używanych do sportów motorowych spod OC ppm tj. m.in. czy takie pojazdy w ogóle nie mają obowiązku posiadania ubezpieczenia OC ppm, czy też w okresie używania ich do zawodów sportowych wyłączona jest odpowiedzialność ubezpieczyciela OC ppm. W praktyce pojazdy używane do sportów motorowych używane są także do innych celów i w świetle planowanych zmian objęte byłyby podwójnym ubezpieczeniem z taką samą sumą gwarancyjną. Należy także zwrócić uwagę na zmiany wprowadzone <i>ustawą z 16 czerwca 2023 r. o zmianie ustawy o publicznym transporcie zbiorowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz.1720)</i> w zakresie dopuszczenia do ruchu samochodów osobowych przeznaczonych do zawodów sportowych. W art. 65p <i>ustawy Prawo o ruchu drogowym</i> wskazane jest, że „samochód osobowy przeznaczony do zawodów sportowych dopuszcza	Przyjęto propozycję UKNF w tym zakresie – rozszerzono przepis w ust. 4.

			się do ruchu drogowego na czas trwania imprez organizowanych przez właściwy polski związek sportowy (...) na wyznaczonych drogach umożliwiających dojazd (...). Jednocześnie art. 65a ust 3 pkt 3 lit. j w/w ustawy wskazuje, że organizator imprezy jest zobowiązany sporządzić plan określający sposoby zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas imprezy na terenie poszczególnych województw, obejmujący m.in. przebieg trasy imprezy oraz dróg umożliwiających dojazd do poszczególnych etapów imprezy, po których będą poruszać się samochody osobowe przeznaczone do zawodów sportowych biorące udział w imprezie. Podkreślenia wymaga jednak, że w/w przepisy dotyczące pojazdów przeznaczonych do zawodów sportowych wejdą w życie dopiero 1 czerwca 2024 r., a zmiana w art. 23 ust 3 i 4 ustawy planowana jest już od 23 grudnia br. Należałoby zatem rozstrzygnąć w jaki sposób ruch tych pojazdów ma odbywać się w okresie pomiędzy wejściem w życie tych ustaw.	
29.	Art. 23 ust. 4	UKNF	Zgodnie z motywem 12 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego I Rady (UE) 2021/2118 z dnia 24 listopada 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności w imprezach i działaniach związanych ze sportem motorowym dopuszczonych zgodnie z prawem krajowym i kwalifikujących się do tego wyłączenia, osoby poszkodowane powinny otrzymać odszkodowanie za szkody w sposób jak najbardziej zbliżony do sposobu, w jaki uzyskałyby odszkodowanie na mocy dyrektywy 2009/103/WE. Z tego względu alternatywna umowa ubezpieczenia powinna posiadać nie tylko sumę gwarancyjną o wysokości nie niższej niż określona a art. 36 ust. 1 uuo, ale również zakres ochrony ubezpieczeniowej powinien być taki sam, jak wynikający z umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. UKNF proponuje zmianę art. 36 ust. 4 uuo w następujący sposób:	Uwaga uwzględniona

			„4. Suma gwarancyjna określona w alternatywnej umowie ubezpieczenia lub gwarancji ubezpieczeniowej, o których mowa w ust. 3, nie może być niższa niż suma gwarancyjna, o której mowa w art. 36 ust. 1, a zakres ochrony ubezpieczeniowej wynikający z alternatywnej umowy ubezpieczenia odpowiadać powinien zakresowi ochrony ubezpieczeniowej właściwemu dla umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. ”	
30.	Art. 29 ust. 1	UFG	W przywołanym powyżej przepisie zachodzi konieczność wprowadzenia zmian redakcyjnych. Należy bowiem zawrzeć odwołanie do art. 2 ust. 1 pkt 10 lit. b, a nie do art. 2 pkt 10 lit. b.	Uwaga nieuwzględniona - projekt zawiera aktualne brzmienie art. 29 ust. 1 pkt 2 i 5 ustawy, które jest skreślane.
31.	Art. 36 ust. 1 i art. 52	PIU	Wnioskujemy o wprowadzenie co najmniej 60-dniowego vacatio legis dla podwyższenia sum gwarancyjnych w OC ppm oraz co najmniej 12-miesięcznego vacatio legis dla zmiany tych sum w ubezpieczeniu OC z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego (dalej: „OC rolnika”), które umożliwi zakładom ubezpieczeń właściwe przygotowanie się do ich wdrożenia. Zgodnie z art. 4 projektu ustawy podwyższenie minimalnych sum gwarancyjnych w ubezpieczeniu OC ppm i OC rolnika oraz wyrażenie ich w złotych polskich ma nastąpić od 23 grudnia br. tj. za niespełna 2 miesiące. Obecna sytuacja polityczna związana z formowaniem nowego Parlamentu nasuwa wątpliwości, czy wprowadzenie zmian wynikających z implementacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2118 z dnia 24 listopada 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności (Dz. Urz. UE L 430 z 2.12.2021, str. 1-23, dalej: „dyrektywa”) będzie możliwa w terminie do 23 grudnia br. Ta niepewność przekłada się na sytuację zakładów ubezpieczeń wynikającą z tego, że nie jest wiadome, jakie dokumenty dotyczące wznowienia umowy ubezpieczenia na kolejny okres	Uwaga nieuwzględniona – termin implementacji to 23 grudnia 2023 r., przepisy powinny wejść w życie jak najszybciej. Ponadto regulacje unijne w zakresie podwyższenia minimalnych sum ubezpieczenia są już znane od jakiegoś czasu.

			ubezpieczenia należy przysyłać do klientów. Są zakłady ubezpieczeń, w których gros odnowień umów OC ppm i OC rolnika przepada na dzień 1 stycznia. Pomimo zapisów wynikających z dyrektywy, a dotyczących okresu od jakiego powinny obowiązywać te podwyższone i wyrażone w złotych polskich sumy gwarancyjne w OC ppm, prace nad przepisami krajowymi są w toku uniemożliwiając zakładom ubezpieczeń podjęcie stosownych zmian. Decyzja zarówno o podjęciu takich zmian jak i o ich niepodjęciu naraża zakłady ubezpieczeń na ryzyko prawne dotyczące działania niezgodnie z przepisami prawa. Propozycji zmiany wysokości sumy gwarancyjnej w OC rolnika nie było w projekcie ustawy z 29 listopada 2022 r. ani nie była ona sygnalizowana podczas konferencji uzgodnieniowej. Nie wynika ona z implementacji dyrektywy. Zmiana sum gwarancyjnych w OC rolnika w planowanym terminie będzie dla zakładów ubezpieczeń olbrzymim wyzwaniem związanym z dostosowaniem systemów IT, a także logistycznym, w tym z koniecznością zmiany pełnomocnictw dla sprzedawców, dokumentów przekazywanych klientom itd. Ponadto podwyższenie sum gwarancyjnych w OC rolnika może wpłynąć na podwyższenie kosztów reasekuracji tych umów i spowodować opóźnienia w ich podpisywaniu. Te podwyższone sumy gwarancyjne należy także uwzględnić w wysokości składek za ubezpieczenie. Jak wynika ze wstępnych informacji przekazanych przez zakłady ubezpieczeń sama wymiana pełnomocnictw i poinformowanie o tym KNF to, w zależności od skali zakładu ubezpieczeń, okres około 3 miesięcy. Zmiany w systemach IT planowane są z co najmniej 6-miesięcznym wyprzedzeniem. Dodatkowo w przypadku niektórych zakładów ubezpieczeń okres odpowiedzialności w ubezpieczeniu OC rolnika nawet w 85% portfela rozpoczyna się od 1 stycznia.	
32.	Art. 37 ust. 5	UFG	Zdaniem UFG proponowana treść przepisu z art. 37 ust. 5 Ustawy wymagałaby zmian, celem zapewnienia właściwej ochrony osób poszkodowanych. Zakład ubezpieczeń, w którym ubezpieczona została przyczepa, co do zasady nie będzie dysponował informacją jaki pojazd	Uwaga nieuwzględniona - przyjęcie proponowanego przez UFG skreślenia art. 37 ust. 5 z projektu spowoduje, że brak

		ciągnący był wykorzystywany w momencie wystąpienia ewentualnej szkody. Należy mieć na względzie, że pojazd ciągnący może zmieniać się nawet po kilka razy dziennie. Zakład ubezpieczeń nie jest informowany o każdym podłączeniu przyczepy do pojazdu ciągnącego, a jedynym podmiotem posiadającym zawsze aktualne informacje w zakresie wykorzystywanego w danym czasie zespołu pojazdów będzie miał właściciel lub użytkownik przyczepy lub pojazdu ciągnącego. W konsekwencji, zakład nie będzie miał możliwości przedstawienia informacji o danych ubezpieczyciela pojazdu ciągnącego i każde roszczenie byłoby wówczas kierowane do Funduszu. Tym samym, w ocenie UFG zachodzi konieczność wprowadzenia zmian w zakresie przedmiotowej odpowiedzialności, tak aby zasady odpowiedzialności pojazdu ciągnącego za szkody wyrządzone przyczepą nie pozostawały martwymi przepisami, w miejsce których stosowane są przepisy dot. nieznanego lub nieustalonego sprawcy i odpowiedzialności UFG. W świetle powyższego Fundusz proponuje zmianę zasad odpowiedzialności w taki sposób, że w przypadku szkody spowodowanej przyczepą i braku możliwości ustalenia danych pojazdu ciągnącego lub danych jego ubezpieczyciela, ewentualnych roszczeń można dochodzić z ubezpieczenia OC posiadacza przyczepy. Zasadniczymi korzyściami wynikającymi z tej zmiany będzie zapewnienie pełnej ochrony osób poszkodowanych, realizowanej w ramach ubezpieczenia OC ppm. Ponadto, w interesie posiadacza przyczepy będzie wskazanie danych pojazdu ciągnącego. W ten sposób posiadacz przyczepy będzie mógł zwolnić się z odpowiedzialności, którą ponosić będzie posiadacz pojazdu ciągnącego, a to właśnie posiadacz przyczepy, w przeciwieństwie do zakładu ubezpieczeń, będzie miał łatwość ustalenia pojazdu ciągnącego w momencie zdarzenia. W konsekwencji proponuje się rezygnację z proponowanego w Projekcie ustawy dodania ust. 5 w art. 37 oraz przyjęcie następującego brzmienia art. 37 ust. 1 i 2:	będzie przepisu implementującego art. 15a ust. 2 dyrektywy. Tym samym brak będzie zapisu o odpowiednim obowiązku informacyjnym po stronie ubezpieczyciela przyczepy. Ostatecznie przepis został przeformułowany i zmieniono numerację - zamiast dodania ust. 5, projekt przewiduje dodanie ust. 2a. Propozycja zaś brzmienia art. 37 ust. 2 spowoduje zmianę podmiotu odpowiedzialnego za kompensację szkody (z UFG na ubezpieczyciela przyczepy).
--	--	--	---

			„1. Jeżeli szkoda zostaje wyrządzona ruchem zespołu pojazdów mechanicznych, ubezpieczeniem OC posiadacza pojazdu mechanicznego ciągnącego, z zastrzeżeniem ust. 2 pkt. 3 jest objęta szkoda spowodowana przyczepą, która: 1) jest złączona z pojazdem silnikowym albo 2) odłączyła się od pojazdu silnikowego ciągnącego i jeszcze się toczyła. 2. Ubezpieczeniem OC posiadacza przyczepy są objęte szkody spowodowane przyczepą: 1) która nie jest złączona z pojazdem silnikowym ciągnącym albo 2) która odłączyła się od pojazdu silnikowego ciągnącego i przestała się już toczyć albo 3) jeżeli nie ustalono danych pojazdu ciągnącego.”	
33.	Art. 37 ust. 5	PIU	Uwzględnienie w art. 37 ust. 5 projektu ustawy, że nie w każdym przypadku zakład ubezpieczeń będzie miał informacje dotyczące ubezpieczyciela pojazdu ciągnącego w chwili zdarzenia. Takimi informacjami, przynajmniej dotyczącymi numeru rejestracyjnego pojazdu ciągnącego umożliwiającymi ustalenie ubezpieczyciela tego pojazdu może dysponować jedynie właściciel przyczepy, o ile na miejscu zdarzenia nie było policji. Właściciel przyczepy albo wie, albo łatwiej ustali z jakim pojazdem przyczepa była zespółona w chwili zdarzenia niż zakład ubezpieczeń. Ubezpieczyciel posiadacza przyczepy jeżeli nie uzyska od tegoż posiadacza przyczepy danych pojazdu ciągnącego również nie będzie miał możliwości ustalenia tych danych w inny sposób, a co za tym idzie przekaze informacje, że roszczeń należy dochodzić od UFG zgodnie z art. 98 ust. 1 pkt 1) i 2) ustawy – nieustalony sprawca. Próba ustalenia przez zakład ubezpieczeń posiadacza przyczepy danych pojazdu ciągnącego jedynie wydłuży proces dochodzenia odszkodowania i świadczenia przez poszkodowanego, a finalnie szkoda i tak zostanie zlikwidowana przez UFG.	Uwaga nieuwzględniona - przyjęcie tej uwagi spowoduje, że brak będzie przepisu implementującego art. 15a ust. 2 dyrektywy. Tym samym brak będzie zapisu o odpowiednim obowiązku informacyjnym po stronie ubezpieczyciela przyczepy. Ostatecznie przepis został przeformułowany i zmieniono numerację - zamiast dodania ust. 5, projekt przewiduje dodanie ust. 2a.

34.	Art. 37 ust. 5	UODO	Art. 1 zmiana 8 projektu przewiduje dodanie do art. 37 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych ust. 5 o treści: „Na wniosek poszkodowanego lub uprawnionego, zakład ubezpieczeń posiadacza przyczepy informuje go niezwłocznie o danych ubezpieczyciela pojazdu ciągnącego, o których mowa w art. 102 ust. 2 pkt 1, lub o możliwości dochodzenia roszczenia od Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, w przypadku gdy nie można tych danych ustalić”. Należy wprost uregulować, jakie informacje będą wskazywane w przedmiotowym wniosku, w szczególności jakie dane osobowe poszkodowanego /uprawnionego są uznane przez projektodawcę za niezbędne, wymagane dla celu regulacji. Bez takiego wyszczególnienia stosownych informacji może dochodzić do pozyskiwania we wnioskach i dalszego przetwarzania danych, które mogą być zbędne do celu, w jakim określone dane zostały uzyskane. Zakres danych zawartych w tym wniosku nie powinien tymczasem budzić wątpliwości oraz prowadzić do stosowania przez wykonawców norm rozwiązań dowolnych - powinien zapewniać stosowanie przepisów rozporządzenia 2016/679, w szczególności zasad dotyczących przetwarzania danych osobowych (art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2016/679). Obecne brzmienie przepisu daje możliwość udostępniania danych objętych tajemnicą ubezpieczeniową w nieokreślonym zakresie. Ponadto, wyjaśnienia przez projektodawcę wymaga, w jaki sposób weryfikowana będzie okoliczność braku możliwości ustalenia danych, o których mowa w art. 102 ust. 2 pkt 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (tj. danych identyfikujących zakład ubezpieczeń), w szczególności czy będzie dochodzić do przetwarzania danych osobowych poszkodowanego/uprawnionego/posiadacza przyczepy celem weryfikacji powyższej okoliczności. Jeśli bowiem miałyby dochodzić do przetwarzania danych osobowych tych osób, należy mieć na uwadze przepisy rozporządzenia 2016/679, w szczególności zasady zawarte w art. 5 rozporządzenia 2016/679.	Uwaga nieuwzględniona – dyrektywa nie przewiduje tak szerokiego zakresu danych. Ostatecznie przepis został przeformułowany i zmieniono numerację - zamiast dodania ust. 5, projekt przewiduje dodanie ust. 2a.

35.	Art. 37 ust. 5	UKNF	w art. 37 ust. 5 proponujemy zmianę szyku zdania: „5. Zakład ubezpieczeń posiadacza przyczepy na wniosek poszkodowanego lub uprawnionego do odszkodowania, informuje go niezwłocznie o danych zakładu ubezpieczeń pojazdu ciągnącego, o których mowa w art. 102 ust. 2 pkt 1, lub o możliwości dochodzenia roszczenia od Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, w przypadku gdy nie można tych danych ustalić.”	Uwaga redakcyjna – częściowo uwzględniona - przepis został przeformułowany i zmieniono numerację - zamiast dodania ust. 5, projekt przewiduje dodanie ust. 2a.
36.	Art. 37 ust. 5	UKNF	W artykule tym pojawia się wyraz „ubezpieczyciel”, który nie jest stosowany w uuo. UKNF pozostawia do uznania projektodawcy czy celem ujednolicenia nie zastąpić wyrazu „ubezpieczyciel” wyrazem „zakład ubezpieczeń”.	Uwaga uwzględniona
37.	Nowe brzmienie art. 43	UFG	W art. 1 po pkt 9) Projektu ustawy, proponuje się dodanie nowego punktu dotyczącego: Przyjęcia następującego brzmienia art. 43 Ustawy: "Zakładowi ubezpieczeń oraz Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, w przypadkach określonych w art. 98 ust. 2 pkt 1 ust. 2a, przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący:" W ocenie Funduszu zachodzi konieczność rozszerzenia możliwości UFG do dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, w przypadkach, o których mowa w art. 43 pkt 1-4, również w zakresie zadań wykonywanych na podstawie art. 98 ust. 2a, dodawanych niniejszym Projektem ustawy.	Uwaga nieuwzględniona – odwołanie powinno być tylko do art. 98 ust. 2a.

38.	Nowe brzmienie art. 43	UKNF	w art. 43 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „ust. 2 pkt 1” zastępuje się wyrazami „ust. 2a”. Zgłaszamy wątpliwość czy jest to właściwe odwołanie. Uwzględniając uwagę zgłoszoną przez UFG na etapie opiniowania wydaje się, że zmiana powinna brzmieć następująco: „w art. 43 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „ust. 2 pkt 1” zastępuje się wyrazami „ust. 2 pkt 1 i ust. 2a”. Proponujemy potwierdzić poprawność sugestii UKNF z UFG, który zgłaszał uwagę w tym zakresie.	Uwaga nieuwzględniona – była wyjaśniana w trakcie konferencji uzgodnieniowej - odwołanie powinno być tylko do art. 98 ust. 2a.
39.	Art. 83e i art. 83f oraz art. 98 ust. 2a	UKNF	Tytuł art. 25a Dyrektywy brzmi: „Ochrona osób poszkodowanych w odniesieniu do szkód wynikających z wypadków drogowych w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie ich miejsca zamieszkania w razie niewypłacalności zakładu ubezpieczeń”. Z kolei art. 25 ust. 1 Dyrektywy stanowi, że: „1. Każde państwo członkowskie tworzy lub upoważnia organ mający za zadanie wypłatę odszkodowań osobom poszkodowanym zamieszkałym na jego terytorium w przypadkach, o których mowa w art. 20 ust. 1, co najmniej do wysokości kwot obowiązkowego ubezpieczenia w odniesieniu do szkód majątkowych lub szkód na osobie spowodowanych przez pojazd ubezpieczony przez zakład ubezpieczeń, od momentu gdy ten zakład ubezpieczeń: a) został objęty postępowaniem upadłościowym; lub b) został objęty postępowaniem likwidacyjnym zdefiniowanym w art. 268 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2009/138/WE.” Projektodawca, implementując art. 25a ust. 1 Dyrektywy, w art. 83e uuo posłużył się sformułowaniem „(...) z zakładem ubezpieczeń mającym siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej, wobec którego wszczęto powstępowanie upadłościowe albo likwidacyjne”. Jest to zabieg celowy, którego wyjaśnienie znajduje się w Uzasadnieniu do projektu ustawy, gdzie stwierdzono, że: „Ochrona na wypadek	Uwaga uwzględniona – treść przepisu art. 83f została wypracowana i uzgodniona z przedstawicielami Ministerstwa Sprawiedliwości na etapie KSE.

		niewypłacalności zakładu ubezpieczeń przewidziana w art. 10a (i odpowiednio art. 25a) dyrektywy jest przewidziana już od momentu objęcia ubezpieczyciela postępowaniem upadłościowym lub likwidacyjnym (niezależnie od tego, czy jest ono dobrowolne czy przymusowe zgodnie z art. 268 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2009/138/WE). Jest to zasadnicza różnica w stosunku do obecnie obowiązujących rozwiązań, które przewidują ochronę poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania od momentu ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości zakładu ubezpieczeń lub umorzenia postępowania upadłościowego, jeżeli majątek dłużnika oczywiście nie wystarcza nawet na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego albo w przypadku zarządzenia likwidacji przymusowej zakładu ubezpieczeń, jeżeli roszczenia osób uprawnionych nie mogą być pokryte z aktywów stanowiących pokrycie rezerw technicznoubezpieczeniowych.” Intencją projektodawcy jest więc, aby odpowiedzialność PBUK (art. 83e uuo) oraz UFG (art. 98 ust. 2a uuo) z tytułu roszczeń zgłoszonych w ramach ubezpieczenia OC ppm rozpoczynała się już w momencie wszczęcia postępowania: - upadłościowego - rozumianego przez UKNF po lekturze Uzasadnienia projektu ustawy jako moment złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości zakładu ubezpieczeń, w odróżnieniu od odpowiedzialności UFG określonej w art. 98 ust. 2 mającej zastosowanie w przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości zakładu ubezpieczeń lub umorzenia postępowania upadłościowego, jeżeli majątek dłużnika oczywiście nie wystarcza nawet na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego, albo - likwidacyjnego (likwidacja przymusowa) - rozumianego przez UKNF jako moment wszczęcia postępowania administracyjnego skutkującego wydaniem decyzji o zarządzeniu likwidacji przymusowej, w odróżnieniu od odpowiedzialności UFG określonej w art. 98 ust. 2 mającej zastosowanie w przypadku zarządzenia likwidacji przymusowej zakładu ubezpieczeń, jeżeli	
--	--	---	--

		roszczenia osób uprawnionych nie mogą być pokryte z aktywów stanowiących pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych albo - likwidacyjnego (likwidacja dobrowolna) - UKNF nie ma jasności jaki w zamyśle projektodawcy moment postępowania powinien uruchamiać odpowiedzialność PBUK i UFG, skoro ma być zastosowana analogia w stosunku do dwóch powyższych postępowań. Analiza przepisów krajowych (które będą miały szczególne zastosowanie w przypadku realizacji przez UFG zadań określonych w art. 98 ust. 2a uuo) dotyczących upadłości i likwidacji zakładów ubezpieczeń w kontekście projektowanego art. 83 e i art. 98 ust. 2a uuo nasuwa UKNF wątpliwości. Zgodnie z art. 471 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (Dz.U. z 2022 poz. 1520 z późn.zm.), dalej „PrUp”, dłużnik lub Komisja Nadzoru Finansowego mogą zgłosić wniosek o ogłoszenie upadłości. Nie jest przy tym przesądzone, że każdorazowe złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości skutkować będzie wydaniem postanowienia o ogłoszeniu upadłości albo oddaleniem wniosku o ogłoszenie upadłości zakładu ubezpieczeń lub umorzeniem postępowania, jeżeli majątek dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego. Nie można wykluczyć sytuacji, gdy sąd nie uzna wniosku zgłoszonego np. przez organ nadzoru za zasadny i nie wyda żadnego z powyższych orzeczeń. W takiej sytuacji UFG czy PBUK poniosą ciężar realizacji roszczeń wobec zakładu ubezpieczeń, który ostatecznie nie zostanie uznany za upadły. Podobna sytuacja może mieć miejsce w przypadku postępowania administracyjnego, którego skutkiem ma być zarządzenie likwidacji przymusowej zakładu ubezpieczeń. Mogą zaistnieć okoliczności, które spowodują, że decyzja w zakresie likwidacji przymusowej zakładu ubezpieczeń nie zostanie wydana, ze względu np. na takie działania akcjonariuszy służące poprawie sytuacji finansowej i wypłacalnościowej zakładu ubezpieczeń, które czynić będą wydanie takiej decyzji bezzasadne. Ponownie, w tych okolicznościach UFG czy PBUK zrealizują roszczenia wobec zakładu ubezpieczeń, w stosunku do którego ostatecznie nie zarządzono likwidacji przymusowej.	
--	--	--	--

			Z kolei w przypadku likwidacji dobrowolnej, do podjęcia uchwały w sprawie likwidacji może nie dojść zarówno z woli akcjonariuszy, jak również wobec sprzeciwu organu nadzoru, o którym mowa w art. 320 ust. 4 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Wydaje się więc, że trudno określić moment wszczęcia postępowania likwidacyjnego jako inny niż dzień podjęcia uchwały o likwidacji zakładu ubezpieczeń, aczkolwiek wydaje się, że wobec dwóch powyżej opisanych scenariuszy będzie to moment odpowiednio późniejszy, co skutkuje niespójnością proponowanych rozwiązań. UKNF dostrzega również niespójność prawodawcy unijnego w zakresie definiowania pojęcia niewypłacalności zakładów ubezpieczeń. Przykładowo w motywie 21 Dyrektywy 2021/2118 mowa jest o tym, że: „Zakład ubezpieczeń może stać się niewypłacalny z różnych powodów, na przykład w wyniku ogłoszenia upadłości... W przypadku wydania nakazu lub podjęcia decyzji o wszczęciu postępowania upadłościowego lub likwidacyjnego nakaz ten lub decyzja powinny zostać podane do wiadomości publicznej.”. Proponowana zmiana wprowadza więc zasadnicze zmiany kryteriów uruchamiania odpowiedzialności UFG z OC ppm w przypadku upadłości lub likwidacji zakładów ubezpieczeń tj. kryterium wszczęcia postępowania upadłościowego lub likwidacyjnego w miejsce dotychczasowego kryterium ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości zakładu ubezpieczeń lub umorzenia postępowania upadłościowego albo zarządzenia likwidacji przymusowej zakładu ubezpieczeń. Powyższe rozwiązanie budzi wątpliwości ponieważ: - brak jest jednolitego podejścia, co do momentu uruchamiania odpowiedzialności UFG z różnych typów ubezpieczeń objętych uuo, co skutkuje zróżnicowaniem sytuacji poszkodowanych z OC ppm w stosunku do sytuacji poszkodowanych z innych rodzajów ubezpieczeń objętych uuo, - brak odniesienia do sytuacji, w której pomimo wszczęcia postępowania upadłościowego lub likwidacyjnego nie dojdzie ostatecznie do ogłoszenia	
--	--	--	--	--

			upadłości lub zarządzenia likwidacji, a zgodnie z propozycją legislacyjną uruchomiona zostanie już odpowiedzialność UFG, - w projekcie użyto pojęcia „postępowanie likwidacyjne” nie precyzując jednocześnie czy uruchomienie odpowiedzialności UFG ma dotyczyć każdego przypadku likwidacji zakładu tj. likwidacji przymusowej lub dobrowolnej. Biorąc pod uwagę powyższe wątpliwości, UKNF poddaje pod rozwałę projektodawcy na potrzeby implementacji art. 10a i 25a Dyrektywy zdefiniowanie niewypłacalnego zakładu ubezpieczeń jako zakładu ubezpieczeń, wobec którego: - wydano postanowienie o ogłoszeniu upadłości albo o oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości zakładu ubezpieczeń lub umorzeniu postępowania, jeżeli majątek dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego albo - wydano decyzję o zarządzeniu likwidacji przymusowej zakładu ubezpieczeń albo - podjęto uchwałę o likwidacji zakładu ubezpieczeń. Na marginesie, UKNF pragnie zwrócić uwagę na konieczność zapewnienia spójności i komplementarności projektowanych przepisów uuo z przepisami, które wdrażać będą do krajowego porządku prawnego przepisy przyszłej Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń zakładów reasekuracji oraz zmieniającej dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2009/138/WE, (UE) 2017/1132 i rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 648/2012. UKNF nie ma wiedzy na temat ostatecznych planowanych w tym zakresie rozwiązań prawnych, natomiast zakłada, że dotyczyć będą one etapu poprzedzającego ogłoszenie upadłości zakładu ubezpieczeń.	
40.	Art. 83e	PBUK	Obowiązujące przed uchwaleniem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2118 prawo wspólnotowe w obszarze obowiązkowych	Uwaga uwzględniona

		ubezpieczeń OC posiadaczy pojazdów nie zawierało zapisów, które nakładałyby na państwa członkowskie obowiązek wprowadzenia uregulowań chroniących poszkodowanych przed skutkami niewypłacalności ubezpieczyciela, w tym niewypłacalności mających kontekst transgraniczny. W braku takich uregulowań na szczeblu wspólnotowym, rynki ubezpieczeniowe państw członkowskich, a także rynki państw trzecich należące do Systemu Zielonej Karty dobrowolnie przyjęły na siebie realizację zadań w tym zakresie. I tak - zgodnie z postanowieniami Regulaminu Wewnętrznego biura narodowe są zobowiązane do przejmowania zobowiązań swoich członków – zakładów ubezpieczeń, które uległy likwidacji lub wobec których ogłoszono upadłość, co pozwala na niezakłócone kontynuowanie likwidacji szkód i wypłatę odszkodowań osobom poszkodowanym na terytorium państw ich zamieszkania lub siedziby; - organy odszkodowawcze utworzone w oparciu o dyrektywę 2000/26/WE i fundusze gwarancyjne z państw członkowskich UE w 2008 r. zawarły umowę (Agreement between Compensation Bodies and Guarantee Funds in an Event of Insolvency of an Insurance Undertaking Providing Civil Liability Motor Insurance in the Single Market), dającą podstawę do wypłaty odszkodowań osobom poszkodowanym poza państwem ich zamieszkania lub siedziby w przypadku ogłoszenia upadłości ubezpieczyciela sprawcy zdarzenia. Tak więc PBUK, z jednej strony wykonując funkcje określone ustawą z dnia 22.05.2003 o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK z drugiej podejmuje działania na rzecz poszkodowanych pozostające w związku z ustawowym zakresem działania, oparte o umowy funkcjonujące w Systemie Zielonej Karty, co wymaga zapewnienia ram organizacyjnych i finansowych. Zapisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2118 tworzące system ochrony poszkodowanych na wypadek niewypłacalności ubezpieczyciela, nie odnosząc się bezpośrednio do działalności biur narodowych w ramach Systemu Zielonej Karty ani też organów	
--	--	--	--

			odszkodowawczych utworzonych w oparciu o dyrektywę 2000/26/WE, pośrednio powodując zmianę zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej tych instytucji. Dotyczy to również PBUK. Projekt ustawy, stosownie do postanowień Dyrektywy 2021/2118, wprowadzając zapisy chroniące poszkodowanych na wypadek niewypłacalności ubezpieczyciela część wyżej opisanych czynności podejmowanych przez PBUK powierza Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, co niewątpliwie będzie miało wpływ na zakres finansowania działalności PBUK oraz na obowiązki informacyjne PBUK i UFG. Nowy art. 83e nakłada na PBUK odpowiedzialność względem zamieszkałych i mających siedzibę w Polsce osób poszkodowanych w wypadkach, które miały miejsce za granicą na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo państwa trzeciego i było spowodowane ruchem pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych z zakładem ubezpieczeń mającym siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne. Wprowadzenie tego obowiązku powoduje konieczność uchylecia dotychczasowych zapisów art.123 pkt 3 i 4, które dotyczą sytuacji objętych art. 83e i stają się zbędne. Sugerujemy ich skreślenie. Zakresy terytorialne, jakich dotyczą artykuły 83 ust.1 pkt 1 obecnie obowiązującej ustawy i nowego art. 83e powinny być tożsame. Zakres ten wynika z art. 20 ust. 1 Dyrektywy 2009/103/WE. W tym celu należy z treści projektowanego art. 83e usunąć słowa: „sygnatariusza Porozumienia Wielostronnego”.	
--	--	--	---	--

41.	Art. 83f ust. 1	KNF	Art. 83f ust. 1 uuo nakłada na PBUK obowiązek poinformowania właściwych organów w innych niż Rzeczpospolita Polska państwach członkowskich Unii Europejskiej, wyznaczonych do realizacji zadań, o których mowa w art. 83e o „wszczęciu postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego wobec krajowego zakładu ubezpieczeń”. Wydaje się, że przepis ten powinien zostać uzupełniony o nałożenie na KNF obowiązku niezwłocznego poinformowania PBUK o „wszczęciu postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego wobec krajowego zakładu ubezpieczeń”, gdyż to KNF jako organ nadzorczy jest informowany przez zakłady ubezpieczeń o takich zdarzeniach.	Uwaga uwzględniona
42.	Art. 83f ust. 1	PBUK	Zgodnie z projektowanym art.83f ust. 1 PBUK ma przekazywać informację o wszczęciu postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego wobec krajowego zakładu ubezpieczeń. Brakuje jednak zapisu, z którego wynikałoby jak ta informacja ma trafić do PBUK. Stosowny przepis uwzględniono w części projektu dotyczącej UFG – nowy art. 111a ust 1 , pkt 20 projektu. Byłoby pożądane aby analogiczny zapis był wprowadzony także w stosunku do Biura.	Uwaga uwzględniona
43.	Art. 83f ust. 1	UKNF	Proponujemy ujednolicenia zapisu art. 83f i art. 111a ust. 1 „O wszczęciu postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, sąd lub organ nadzoru informuje Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.” Zwracamy uwagę, że w art. 111a ust. 1 uuo słowo „sąd” zostało wykreślone, więc wydaje się zasadne również wykreślenie słowa „sąd” w art. 83f.	Uwaga częściowo uwzględniona – brzmienie zgodne z terminologią z Dyrektywy (sąd lub organ nadzoru). Ostateczna treść przepisu art. 83f została wypracowana i uzgodniona z przedstawicielami Ministerstwa Sprawiedliwości na etapie KSE.
44.	Art. 83f ust. 2	UODO	Art. 1 zmiana 10 projektu przewiduje dodanie art. 83f ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w brzmieniu: „W przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 83e, Polskie Biuro Ubezpieczycieli	Uwaga nieuwzględniona - w projekcie jest ogólne sformułowanie poinformowania

			Komunikacyjnych informuje o tym roszczeniu właściwy organ w państwie członkowskim Unii Europejskiej siedziby zakładu ubezpieczeń posiadacza pojazdu mechanicznego, którym spowodowano szkodę oraz ten zakład ubezpieczeń, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne oraz jego syndyka albo likwidatora, a także właściwy organ w państwie miejsca zdarzenia”. Wyjaśnienia projektodawcy wymaga, jakie informacje o roszczeniach mają być przekazywane. O ile dochodzić będzie do przetwarzania danych osobowych, (w tym danych szczególnych kategorii) to należy mieć na uwadze, aby przetwarzanie to odbywało się zgodnie z zasadami dotyczącymi przetwarzania danych osobowych, w tym co do zakresu przetwarzanych danych osobowych (zasada ograniczenia celu, minimalizacji - art. 5 ust. 1 lit. c rozporządzenia 2016/679), ich bezpieczeństwa (zasada poufności i integralności art. 5 ust. 1 lit. f rozporządzenia 2016/679), w tym po ustaniu celu przetwarzania. Przepisy muszą ponadto obejmować odpowiednie i szczegółowe środki zapewniające osobie, której dane dotyczą, poszanowanie jej prawnie uzasadnionych interesów i praw podstawowych, w szczególności pod względem przejrzystości przetwarzania jej danych osobowych. Tożsama uwaga dotyczy art. 1 zmiana 20 projektu w zakresie informowania właściwych organów Unii Europejskiej o roszczeniach.	o zgłoszonym roszczeniu – zgodnie z art. 25a ust. 5 dyrektywy. Ostateczna treść przepisu art. 83f została wypracowana i uzgodniona z przedstawicielami Ministerstwa Sprawiedliwości na etapie KSE.
45.	Art. 83f ust. 3	PBUK	Projektowany art. 83f ust. 3 powinien nadawać PBUK uprawnienie do żądania informacji i dokumentów zarówno od podmiotów krajowych jak i zagranicznych, wydaje się jednak, iż nie powinien nakładać wprost obowiązków szczególnie na te ostatnie. Sugerujemy przeformułowanie zapisu następująco: „Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych może żądać od zakładu ubezpieczeń, wobec którego wszczęto postępowanie likwidacyjne albo upadłościowe, jego syndyka albo likwidatora niezwłocznego informowania o wypłacie lub odmowie wypłaty odszkodowania lub świadczenia z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, względem roszczenia, które zostało zgłoszone również do Polskiego Biura	Uwaga częściowo uwzględniona Wydaje się, że końcowa część uwagi powiela częściowo treść art. 83h ust. 2 projektu. Ostateczna treść przepisu art. 83f została wypracowana i uzgodniona z przedstawicielami Ministerstwa Sprawiedliwości na etapie KSE.

			Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz niezwłocznego udostępnienia w formie elektronicznej dokumentów zgromadzonych w związku z badaniem tego roszczenia.” Obowiązek udzielenia informacji przez krajowy zakład ubezpieczeń, jego syndyka lub likwidatora W projekcie brakuje przepisu zobowiązującego wymienione podmioty krajowe do udzielenia informacji na żądanie zagranicznego właściwego organu w państwie członkowskim Unii Europejskiej siedziby zakładu ubezpieczeń posiadacza pojazdu. Zapis wprowadzający taki obowiązek wydaje się niezbędny chociażby z punktu widzenia zasad przetwarzania danych osobowych.	
46.	Art. 83g	UKNF	Proponujemy rezygnację z niejasnego pojęcia „uznane odszkodowanie lub świadczenie” oraz proponujemy przeformułowanie treści całego ust 2 i 3, tak by zapisy były analogiczne jak dla zakładów ubezpieczeń w udur (vide art. 28 i 29). Dodatkowo proponujemy przeformułować treść poszczególnych ustępów (zgodnie z poniższym brzmieniem), gdyż obecne brzmienie jest niepotrzebnie skomplikowane i powoduje trudności w odbiorze. Niepotrzebne jest również odwołanie do ust 1. „2. Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych informuje o zasadności zgłoszonego roszczenia i wysokości odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem, jeżeli stwierdzi, że (...)”. „3. Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych informuje o braku zasadności zgłoszonego roszczenia wraz z uzasadnieniem, jeżeli stwierdzi, że (...)”	Uwaga nieuwzględniona – na ostatniej konferencji uzgodnieniowej wypracowano pojęcie „uznane odszkodowanie lub świadczenie” w miejsce „uzasadnionej oferty”. Ostateczne brzmienie przepisu do ewentualnego wypracowania z RCL.
47.	Art. 83g ust. 1	UKNF	Należy dodać skrót „art.”: „W przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 83e,...”.	Uwaga uwzględniona
48.	Art. 83g ust. 2	RF	W projekcie ustawy proponuje się dodanie art. 83g ust. 2, zgodnie z którym, Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych składa poszkodowanemu lub uprawnionemu do odszkodowania uzasadnioną ofertę odszkodowania	Uwaga uwzględniona – pojęcie z dyrektywy „uzasadniona oferta” zastąpione zostało

			lub świadczenia, jeśli skutek czynności, o których mowa w ust. 1, stwierdzi, że jest zobowiązane do wypłaty odszkodowania lub świadczenia wynikającego ze zgłoszonego roszczenia, o którym mowa w art. 83e, roszczenie nie zostało zakwestionowane, a szkoda została w części lub w całości ustalona. Wątpliwości Rzecznika Finansowego budzi zaczerpnięcie bezpośrednio z dyrektywy niezdefiniowanego w niej pojęcia „uzasadniona oferta”. Jest to pojęcie nowe na gruncie polskiej ustawy, a jednocześnie nieprecyzyjne i niejednoznaczne. Problemem mogłoby się okazać w praktyce rozstrzyganie, czy jest to oferta w znaczeniu w art. 66 i nast. k.c. Rzecznik Finansowy pragnie zwrócić uwagę, że w ustawie obecnie występuje pojęcie „bezspornej części odszkodowania” i być może takim pojęciem należałoby się posłużyć w ustawie, gdyż propozycja ma dotyczyć roszczenia, które nie zostało zakwestionowane, a szkoda została w części lub w całości ustalona.	pojęciem „oświadczenie o wysokości uznanego odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem
49.	Propozycja dodania nowego punktu – nowe brzmienie art. 87 ust. 1a	UFG	W art. 1 po pkt 10) Projektu ustawy proponuje się dodanie nowego punktu dotyczącego: Przyjęcia następującego brzmienia art. 87 ust. 1a Ustawy: „1a. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w odniesieniu do umowy ubezpieczenia obowiązkowego, o którym mowa w art. 4 pkt 1, jeżeli organ przeprowadzający kontrolę uzyskał informację z centralnej ewidencji pojazdów lub ośrodka informacji, o którym mowa w art. 102 ust. 1, potwierdzającą zawarcie tej umowy.” Zapewnienie ustawowej możliwości weryfikowania przez organ przeprowadzający kontrolę informacji o zawartej umowie ubezpieczenia ppm bezpośrednio z Ośrodka Informacji UFG pozwoli na usprawnienie przeprowadzanych kontroli. W ocenie Funduszu jest to zmiana, której	Uwaga poza zakresem projektu i implementacji

			wprowadzenie jest w pełni uzasadnione obecnymi standardami prowadzonych kontroli.	
50.	Art. 98 ust. 1b	UKNF	Należy dodać wyraz „zgłoszenia”: „1b. Do zadań Funduszu należy (...) ustalonej na dzień zgłoszenia roszczenia.” (tak jak w Uzasadnieniu do projektu ustawy).	Przepis został przeformułowany
51.	Art. 98 ust. 1b	UFG	Proponuje się przyjęcie następującego brzmienia art. 98 ust. 1b Ustawy: „1b. Do zadań Funduszu należy także zaspokajanie roszczeń poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania, w przypadku wyczerpania sumy gwarancyjnej, ustalonej w umowach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli zdarzenie, z którego wynikła szkoda miało miejsce w okresie od dnia 11 grudnia 2009 r. do dnia 10 czerwca 2012 r., do wysokości: 1) w przypadku szkód na osobie - 2 500 000 euro w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych; 2) w przypadku szkód w mieniu - 500 000 euro w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych; - ustalana przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu wyrządzenia szkody.” Wskazany przepis Projektu ustawy odwoływał się zaspokajania przez Fundusz roszczeń poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania, w przypadku wyczerpania sumy gwarancyjnej, ustalonej w umowach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i umowach ubezpieczenia OC rolników, jeżeli zdarzenie, z którego wynikła szkoda miało miejsce w okresie od dnia 11 grudnia 2009 r. do dnia 10 czerwca 2012	Uwaga uwzględniona

			r., do sumy gwarancyjnej, o której mowa odpowiednio w art. 36 ust. 1 albo art. 52, ustalonej na dzień roszczenia. Oznaczałoby to tym samym, że Fundusz w przypadku szkód z tego okresu miałby odpowiadać do wysokości obecnie obowiązujących sum gwarancyjnych, tj. kwoty 6 450 000 euro w przypadku szkód na osobie i do kwoty 1 300 000 euro w przypadku szkód w mieniu, podczas gdy kwoty sum gwarancyjnych w danym okresie opiewały zgodnie z regulacjami unijnymi na kwoty odpowiednio 2 500 000 euro oraz 500 000 euro. W związku z powyższym w ocenie Funduszu należy wprost wskazać kwotę, do jakiej winien odpowiadać Fundusz, tak aby nie dopuścić do niejasności i błędnego interpretowania sumy gwarancyjnej do której odpowiadałby Fundusz. Drugim istotnym elementem wynikającym z przedstawionego Projektu ustawy jest rozszerzenie stosowania wskazanych sum gwarancyjnych również o OC rolników. W ocenie Funduszu jest to nieuzasadnione, ponieważ dyrektywa oraz orzecznictwo TSUE, odnosi się wyłącznie do OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i wyłącznie w tym zakresie nowo dodawany przepis powinien regulować odpowiedzialność Funduszu.	
52.	Art. 98 ust. 1b	UFG	Proponuje się przyjęcie następującego brzmienia art. 98 ust. 1b Ustawy: „1b. Do zadań Funduszu należy także zaspokajanie roszczeń poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania, w przypadku wyczerpania sumy gwarancyjnej, ustalonej w umowach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i umowach ubezpieczenia OC rolników, jeżeli zdarzenie, z którego wynikła szkoda miało miejsce w okresie od dnia 11 grudnia 2009 r. do dnia 10 czerwca 2012 r., do wysokości równowartości w złotych następujących sum gwarancyjnych: 1) 2 500 000 euro w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych – w przypadku szkód na osobie,	Uwaga uwzględniona

			2) 500 000 euro w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych – w przypadku szkód w mieniu - ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu wyrządzenia szkody.” Proponowana zmiana wynika z dostrzeżonej wątpliwości interpretacyjnej. Intencją proponowanego przepisu jest zastosowanie podwyższonych sum gwarancyjnych, zgodnie z orzecnictwem TSUE, w stosunku do osób, wobec których obowiązujące umowy ubezpieczenia OC przewidywały sumy gwarancyjne niższe niż przewidziane dyrektywą komunikacyjną. Niemniej, przy dotychczas zaproponowanym brzmieniu istnieje ryzyko interpretacji, zgodnie z którą – zamiast uznać wskazane kwoty za nowe sumy gwarancyjne częściowo skonsumowane przez wypłacone już odszkodowania lub świadczenia w ramach wcześniej obowiązujących sum gwarancyjnych – poszkodowanemu przysługiwałoby dalej idące roszczenie o wypłatę odszkodowania lub świadczenia w dodatkowej względem wcześniej wyczerpanych sum gwarancyjnych wysokości 2,5 mln eur lub 0,5 mln eur odpowiednio. Aby wykluczyć taką interpretację, która jest dalej idąca niż wymagane przez orzecznictwo TSUE zmiany i nie znajduje żadnego innego uzasadnienia, konieczne jest doprecyzowanie charakteru przewidzianych w przepisie kwot.	
53.	Art. 98 ust. 1b	PIU	Odwołanie się w art. 98 ust. 1b do sum gwarancyjnych obowiązujących w dniu zajścia zdarzenia, gdyby dyrektywa była poprawnie implementowana, ewentualnie jednoznaczne wskazanie, że w przypadku szkód na osobie wysokość tej sumy to 2 500 tys. euro., a w przypadku szkód w mieniu 500 tys. euro na jedno zdarzenie bez względu na liczbę poszkodowanych. W projekcie ustawy art. 98 ust. 1b odwołuje się w odniesieniu do sumy gwarancyjnej do art. 36 ust. 1 i art. 52 stanowiących o aktualnych sumach gwarancyjnych. Nie jest to prawidłowe odwołanie bowiem należy się	Uwaga uwzględniona

			odwołać do sum obowiązujących w dniu zajścia zdarzenia, gdyby dyrektywa była poprawnie implementowana.	
54.	Art. 98 ust. 1b	UKNF	Propozycja nałożenia na UFG nowego obowiązku dotyczącego wypłaty odszkodowań po wyczerpaniu sum gwarancyjnych i umiejscowienie tego obowiązku w uuo jest rozwiązaniem niespójnym z dotychczasowymi rozwiązaniami. Funkcjonuje już osobna ustawa o tzw. rentach szczególnych, która wprowadza podobny obowiązek tj. wypłatę rent przez UFG w przypadku wyczerpania sum gwarancyjnych dla umów i roszczeń z innego okresu, również w sytuacji, gdy krajowe wysokości sum gwarancyjnych nie były dostosowane do regulacji unijnych. Rozważenia wymaga czy tego typu obowiązki, odnoszące się do analogicznych <i>de facto</i> sytuacji, powinny być wprowadzone w różnych aktach prawnych. Dodatkowo, proponowany przepis przewiduje, że odpowiedzialność UFG ustalana jest według sumy gwarancyjnej, ustalonej na dzień roszczenia, co powodować będzie, że pomimo zajścia zdarzenia będącego przyczyną szkody w okresie, w którym obowiązywały inne, niższe sumy gwarancyjne, poszkodowani, których będzie dotyczyła proponowana regulacja będą mogli skorzystać z wyższych sum gwarancyjnych, o ile tylko ich roszczenia zostały lub zostaną zgłoszone w okresie obowiązywania wyższych sum gwarancyjnych. Takie rozwiązanie prowadzi do nierównego traktowania poszkodowanych w wyniku zdarzeń, do których doszło w tym samym czasie, a jedynie ich roszczenia zostały zgłoszone w różnych terminach. Aktualna treść art. 36 uuo wskazuje, że wartość należnego odszkodowania i kwotę obowiązującej sumy gwarancyjnej ustala się według zawartej umowy oraz kursu walut obowiązującego w dniu wyrządzenia szkody, a więc zajścia zdarzenia.	Uwaga uwzględniona – przepis został zmieniony.
55.	Art. 98 ust. 2a	UFG	Proponuje się przyjęcie następującego brzmienia art. 98 ust. 2a Ustawy: „2a. Do zadań Funduszu należy, w granicach określonych na podstawie przepisów rozdziału 2, zaspokajanie roszczeń poszkodowanych lub	Uwaga nieuwzględniona – w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych nie posługujemy się pojęciem „stałe

			uprawnionych do odszkodowania, mających stałe miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z tytułu umów obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, wynikających ze zdarzeń, które zaistniały na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i powstały w związku z ruchem pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych z zakładem ubezpieczeń, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne mającym siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej.” Proponuje się wprowadzenie zmian redakcyjnych poprzez dodanie słowa „stałe” w uzupełnieniu sformułowania „miejsce zamieszkania” oraz zmianę szyku końcowej części przepisu. Uzasadnieniem proponowanej zmiany jest uniknięcie przypadków, w których osoba przebywająca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej krótkotrwale, np. w celach turystycznych zostanie uznana za osobę mającą miejsce zamieszkania na terytorium RP.	miejsce zamieszkania”. Ponadto w porządku prawnym występuje pojęcie „stałego pobytu” nie zaś „stałe miejsce zamieszkania”.
56.	Art. 98 ust. 2a	PIU	Biorąc pod uwagę przepisy art. 10a ust. 3 dyrektywy, przepisy Prawa upadłościowego i przepisy udair oraz skutki przyjęcia, że wszczęcie postępowania upadłościowego następuje z chwilą złożenia wniosku o upadłość wnioskujemy, aby chwilą wszczęcia postępowania upadłościowego było postanowienie sądu o ogłoszeniu upadłości. W dodanym ust. 2a w art. 98 UFG przypisano zadania organu, o którym mowa w art. 10a ust. 1 dyrektywy. Decydujące znaczenie ma moment objęcia ubezpieczyciela postępowaniem upadłościowym lub likwidacyjnym. Należy zwrócić uwagę, że art. 10a ust. 3 dyrektywy wskazuje, że każde państwo członkowskie zapewnia, aby w każdym przypadku wydania przez właściwy sąd lub inne właściwe władze nakazu lub decyzji o wszczęciu postępowania, w odniesieniu do zakładu ubezpieczeń, dla którego to państwo członkowskie jest państwem członkowskim siedziby, taki nakaz lub decyzja były podawane do wiadomości publicznej. A zatem wszczęcie postępowania jest powiązane z jakąś decyzją uprawnionego organu.	Uwaga uwzględniona – kwestia pojęcia „wszczęcia postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego” została ostatecznie wypracowana i uzgodniona z przedstawicielami Ministerstwa Sprawiedliwości na etapie KSE.

			W ustawie Prawo upadłościowe wszczęcie postępowania upadłościowego w stosunku do zakładu ubezpieczeń następuje z chwilą złożenia wniosku przez wierzyciela, dłużnika lub organ nadzoru. Sąd nie wydaje w tej kwestii żadnego postanowienia (nakazu, decyzji). Zgodnie z art. 27 ust. 3 Prawa upadłościowego sąd wydaje postanowienie w sprawie ogłoszenia upadłości lub oddalenia wniosku. Każdy może zgłosić wniosek o ogłoszenie upadłości, jeśli zachodzą określone przesłanki, przy czym m. in. stosownie do art. 11a Prawa upadłościowego domniemywa się, że dłużnik utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, jeżeli opóźnienie w wykonaniu zobowiązań pieniężnych przekracza trzy miesiące. Należy zauważyć, że sąd oddali wniosek jeśli dłużnik wykaże, że roszczenie jest sporne. Jednak wszczęcie postępowania upadłościowego tj. samo złożenie wniosku będzie miało istotne skutki przewidziane w projekcie ustawy m.in. stosownie do art. 108a ust. 1 projektu w przypadku zgłoszenia do Funduszu roszczenia, o którym mowa w 98 ust. 2a, Fundusz podejmuje czynności niezbędne do ustalenia zakresu swojej odpowiedzialności, a stosownie do art. 108b zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do niezwłocznego i nieodpłatnego przekazania, w uzgodnionej z Funduszem formie, posiadanych informacji i dokumentów dotyczących zgłoszonego roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, w tym akt ubezpieczeniowych lub akt szkodowych. Do tego dochodzą obowiązki informacyjne m. in. wobec właściwych organów państwa członkowskiego. Odpowiednie do ww. uregulowania, w odniesieniu do zdarzeń mających miejsce na terytorium innego państwa UE, państwa trzeciego lub sygnatariusza Porozumienia Wielostronnego, znajdują się w art. 83e-83 h projektu ustawy. Inaczej jest w przypadku wszczęcia postępowania likwidacyjnego. Zgodnie z art. 318 uduir likwidacja zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, a zatem wszczęcie postępowania likwidacyjnego następuje w przypadku:	
--	--	--	---	--

			1) podjęcia przez walne zgromadzenie zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji uchwały o jego rozwiązaniu (likwidacja dobrowolna); 2) zarządzenia likwidacji przez organ nadzoru (likwidacja przymusowa). Biorąc pod uwagę przepisy art. 10a ust. 3 dyrektywy, przepisy Prawa upadłościowego i przepisy uduir uzasadnione jest, aby chwilą wszczęcia postępowania upadłościowego było postanowienie sądu o ogłoszeniu upadłości.	
57.	Art. 98 ust. 2a	UKNF	Uwaga analogiczna do zgłoszonej przez UKNF do art. 1 pkt 10 (w zakresie art. 83e i art. 83f uuo oraz art. 98 ust. 2a uuo)	Uwaga uwzględniona – j.w. w pkt. 56.
58.	Art. 98e ust. 1	UFG	Proponuje się przyjęcie następującego brzmienia art. 98e ust. 1 Ustawy: „Art. 98e. 1. W celu wykonywania zadania, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, Fundusz współpracuje z równoważnymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej. 2. Fundusz jest uprawniony do negocjowania i zawarcia porozumienia o współpracy w zakresie wymiany informacji oraz wzajemnego spełniania roszczeń z organami, o których mowa w ust. 1.” Zaproponowana zmiana ma na celu doprecyzowanie niniejszego przepisu i zachowanie jego spójności z przepisami Dyrektywy. W ocenie Funduszu, zawarcie odwołania do organu równoważnego jest odpowiednio precyzyjne. W zakresie ust. 2 Fundusz proponuje przyjęcie, że negocjowanie porozumienia jest uprawnieniem, a nie obowiązkiem Funduszu. UFG wyraża oczywiście pełną gotowość do negocjowania porozumienia, jednakże jego negocjowanie i zawarcie jest zależne od wielu czynników, z czego większość z nich jest niezależna od Funduszu. Z tego	Uwaga uwzględniona

			też względu proponuje się nie nakładanie na UFG obowiązku, którego spełnienie nie jest w pełni zależne od Funduszu.	
59.	Art. 98e ust.2	UODO	Art. 1 zmiana 14 projektu przewiduje dodanie art. 98e ust. 2 do ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zgodnie z którym „fundusz negocjuje i zawiera porozumienia o współpracy w zakresie wymiany informacji oraz wzajemnego spełniania roszczeń z organami, o których mowa w ust. 1” (tj. właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej). W związku z tym, że przedmiotowa „wymiana informacji” będzie wiązała się z przetwarzaniem danych osobowych, to przepis ten uznać należy za blankietowy. To ustawodawca w akcie prawnym powinien bowiem określić, jakie procesy przetwarzania danych będą zachodziły z udziałem jakich kategorii danych, nie zaś odrębni administratorzy w przedmiotowych porozumieniach. Należy bowiem mieć na uwadze, że regulowanie powyższych kwestii w „porozumieniach o współpracy” może rodzić ryzyka przetwarzania danych w sposób nieodpowiadający przepisom rozporządzenia 2016/679. Tymczasem – w przypadku gdy przetwarzanie jest niezbędne do wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym lub w ramach sprawowania władzy publicznej powierzonej administratorowi (ww. organom państw) – powinno odpowiadać wymogom art. 6 ust. 32. Wskazać bowiem należy, że wszelkie procesy przetwarzania danych osobowych powinny wprost wynikać z przepisów o odpowiedniej randze, uwzględniających zasady dotyczące przetwarzania danych osobowych (w tym: zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości, minimalizacji danych, ograniczenia celu przetwarzania, retencji danych, rozliczalności). Tak projektowany przepis nie wyraża odpowiadających celom regulacji – „wymiany informacji”, jak również „wzajemnego spełniania roszczeń” - gwarancji dla ochrony praw i wolności osób, których dane dotyczą, co jest konieczne w przypadku przekazywania danych różnych kategorii pomiędzy podmiotami (nie tylko danych zwykłych - art. 6 rozporządzenia 2016/679, ale również szczególnych kategorii danych - art. 9 ust. 1). Udostępnianie, pozyskiwanie i dalsze przetwarzanie danych w	Uwaga uwzględniona – uzasadnienie zostało stosownie rozszerzone.

			opisanym przypadku powinno odpowiadać zdaniu drugiemu motywu 31 rozporządzenia 2016/6793, a mianowicie: mieć formę pisemną, być uzasadnione, mieć charakter wyjątkowy, nie powinno dotyczyć całego zbioru danych ani prowadzić do połączenia zbiorów danych a otrzymane dane osobowe powinny być przetwarzane z zastosowaniem przepisów o ochronie danych oraz zgodnie z celami przetwarzania. Uzupełnienie powyższej regulacji o rozwiązania uszczegóławiające również warunki przekazywania danych osobowych, w tym określające sposób ich ochrony przed naruszeniami ochrony danych osobowych⁴, niewątpliwie sprzyjać będzie poszanowaniu zasad ochrony danych osobowych z art. 5 rozporządzenia 2016/679, w tym zapewniać gwarancje dla zachowania zasad: rzetelności, przejrzystości, celowości, poufności, integralności czy rozliczalności. Tożsama uwaga dotyczy art. 1 zmiana 29 projektu w zakresie zawierania przez Biuro „porozumień o współpracy w zakresie wymiany informacji oraz wzajemnego spełniania roszczeń”.	
60.	Art. 104 ust. 1	PBUK	art. 104 ust.1 ustawy proponowane jest dodanie nowego punktu 16 przewidującego poszerzenie kręgu podmiotów, którym udostępniane mogą być dane, gromadzone w oparciu o art. 102 ust 2-4 przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. Dane, o których mowa w art. 102 dotyczą umów ubezpieczenia zawartych w odniesieniu do pojazdów zarejestrowanych w Polsce. Dzięki dodaniu pkt 16 w art. 104 ust 1 ustawy UFG będzie uprawniony do udostępniania powyższych danych ośrodkom informacji w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej. Zdaniem PBUK zapis taki może powodować niespójność przepisów ustawy. Należy bowiem zwrócić uwagę, że analogiczne uregulowanie, w odniesieniu do pojazdów zarejestrowanych w Polsce jest zawarte w obecnie obowiązującej ustawie – art. 133, na podstawie którego do udostępniania tych danych na rzecz m. in. zagranicznych ośrodków informacji zobowiązane jest PBUK. Przepis ten jest funkcjonalnie	Uwaga nieuwzględniona – w tej sytuacji organy będą mogły pozyskiwać informacje zarówno od PBUK jak i UFG.

		powiązany z art. 78 ustawy, który nadaje poszkodowanym podmiotom polskim prawo żądania od PBUK analogicznej informacji o pojazdach zarejestrowanych za granicą. Odpowiednie dane są przez PBUK pozyskiwane od zagranicznych ośrodków informacji. W praktyce działalność taka wymaga zawarcia stosownych umów z zagranicznymi ośrodkami informacji, którym informacje są udzielane i od których są pozyskiwane. Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych jest stroną takich umów i od lat pełni funkcje Centrum Informacji w zakresie szkód transgranicznych. PBUK obsługuje rocznie ok.13 tys. zapytań, w większości nadsyłanych poprzez opracowaną w tym celu funkcjonalność strony internetowej Biura. W związku z tym stoimy na stanowisku, że konsekwentne byłoby powierzenie wymiany informacji dotyczących pojazdów, o których mowa w art. 15 ust. 1 dyrektywy 2021/2118 Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Dla odpowiedniej implementacji zapisu dyrektywy - znowelizowanego art. 15 bez jednoczesnego zaburzania istniejących i sprawnie działających rozwiązań, wystarczające byłoby nadanie nowego brzmienia art. 133 ust.1 ustawy: „Art. 133. 1. W przypadku szkód będących następstwem wypadków, które miały miejsce na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz za granicą, na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa trzeciego, powstałych w związku z ruchem pojazdów mechanicznych zarejestrowanych w Rzeczypospolitej Polskiej oraz których państwem członkowskim umiejscowienia ryzyka, zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 28 lit. c ustawy o działalności ubezpieczeniowej jest Rzeczpospolita Polska, Biuro, na wniosek osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę za granicą, na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, a także na wniosek ośrodka informacji z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, ustala i udostępnia dane: 1) zakładu ubezpieczeń posiadacza pojazdu mechanicznego, którym spowodowano szkodę;	
--	--	--	--

		2) identyfikujące dokument potwierdzający zawarcie umowy ubezpieczenia posiadacza pojazdu mechanicznego, którym spowodowano szkodę; 3) reprezentanta do spraw roszczeń ustanowionego przez zakład ubezpieczeń, o którym mowa w pkt 1, w państwie członkowskim Unii Europejskiej, w którym poszkodowany lub uprawniony ma miejsce zamieszkania lub siedzibę;" Ewentualnie, jako rozwiązanie alternatywne poddajemy pod rozważenie dodanie nowego art. 133a o treści: „Art. 133a 1. Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych współpracuje z ośrodkami informacji w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w przypadku wyrządzenia szkody w związku z ruchem pojazdu mechanicznego, jeżeli zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 28 lit. c ustawy o działalności ubezpieczeniowej państwem członkowskim umiejscowienia ryzyka jest Rzeczpospolita Polska. 2. W odniesieniu do pojazdów, o których mowa w ust. 1 Biuro, na wniosek ośrodka informacji z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, ustala i udostępnia dane: 1) zakładu ubezpieczeń posiadacza pojazdu mechanicznego, którym spowodowano szkodę; 2) identyfikujące dokument potwierdzający zawarcie umowy ubezpieczenia posiadacza pojazdu mechanicznego, którym spowodowano szkodę; 3) reprezentanta do spraw roszczeń ustanowionego przez zakład ubezpieczeń, o którym mowa w pkt 1, w państwie członkowskim Unii Europejskiej, w którym poszkodowany lub uprawniony ma miejsce zamieszkania lub siedzibę; 3. Biuro ustala dane, o których mowa w ust. 2 – uzyskując je z rejestru, o którym mowa w art. 102 ust. 2, oraz uzyskując je z Funduszu gromadzącego dane, o których mowa w art. 103;"	
--	--	---	--

61.	Art. 104 ust. 1 pkt 16 (wcześniej pkt 14)	PBUK	W art. 104 ust. 1 ustawy planowane jest dodanie pkt. 14. Sugerujemy rezygnację z tego zapisu, natomiast wprowadzenie odpowiedniego do zakresu obowiązków PBUK. Zgodnie z przepisem art. 134 ust. 1 pkt b ustawy, współpraca z zagranicznymi ośrodkami informacji jest już obecnie powierzona PBUK. Dyrektywa wymaga jedynie rozszerzenia zakresu tej współpracy o ustalenia dotyczące pojazdów przewożonych pomiędzy poszczególnymi państwami UE. Nie jest konieczne angażowanie w takie czynności nowego podmiotu.	Uwaga nieuwzględniona – j.w. w pkt.60.
62.	Propozycja dodania nowego ust. 9a do art. 104 oraz zmiany w zakresie art. 104 ust. 7a i 9b	UFG	Proponuje się odstąpić od zmiany w zakresie art. 104 ust. 1 pkt 13 oraz przyjęcie w jego miejsce propozycji dodania ust. 9a. Dodatkowo Fundusz przedstawia propozycję zmiany w zakresie art. 104 ust. 7a oraz dodania ust. 9b, który pozostaje w związku z zaproponowaną zmianą do art. 87 ust. 1a Ustawy. W konsekwencji proponuje się przyjęcie następującego brzmienia art. 104 ust. 7a oraz 9a Ustawy: „7a. Podmiotowi, o którym mowa w ust. 1 pkt 1a, dane udostępnia się w terminie 15 dni od dnia otrzymania przez Fundusz wystąpienia o udostępnienie danych, w formie elektronicznej na formularzu, którego wzór zostanie określony zgodnie z przepisami aktów wykonawczych wydanych na podstawie art. 16 akapit 6 dyrektywy 2009/103/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności (wersja ujednolicona) (Dz. Urz. UE L 263 z 7.10.2009, str. 11, z późn. zm.)); (...) 9a. Fundusz może współpracować z ośrodkami informacji w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej.	Uwaga częściowo uwzględniona - przyjęta propozycja zmiany przepisu art. 104 ust 7a; - propozycja zmiany w zakresie dodania w art. 104 ust. 9b – nie uwzględniona. Powiązana z propozycją zmiany w art. 87 ust. 1a, która pozostaje poza zakresem implementacji.

			9b. Fundusz, w drodze teletransmisji danych, umożliwia weryfikację informacji w zakresie określonym w ust. 9 organom, o których mowa w art. 84 ust. 2.” W zakresie zmiany do ust. 7a UFG rekomenduje uregulowanie wymiany informacji w formie elektronicznej, w miejsce proponowanej dotychczas formy pisemnej. Propozycja brzmienia ust. 9a odpowiada propozycji wyrażonej pierwotnie jako zmiana do art. 104 ust. 1 pkt 13 Ustawy. Dotychczasowa propozycja odnosiła się jednak do udostępniania danych z Ośrodka Informacji, co w ocenie UFG jest nadmiarowe i prowadzi do nieuzasadnionego rozszerzania katalogu podmiotów uprawnionych do korzystania danych bezpośrednio z Ośrodka Informacji UFG. Wobec tego UFG proponuje przyjęcie przepisu, który odpowiada regulacjom Dyrektywy Komunikacyjnej i w myśl której Centra (Ośrodki) Informacji obowiązane są ze sobą współpracować. Dodanie ust. 9b podyktowane jest zaproponowaną zmianą w zakresie art. 87 ust. 1a Ustawy, aby zapewnić spójność rozwiązania i jego odpowiednią użyteczność.	
63.	Art. 104 ust. 7a	PIU	W art. 104 ust. 7a zamianę formy pisemnej na formę elektroniczną.	Uwaga uwzględniona
64.	Propozycja dodania nowego punktu – nowe brzmienie art. 107	UFG	W art. 1 po pkt 15) Projektu ustawy, proponuje się dodanie nowego punktu dotyczącego: Przyjęcia następującego brzmienia art. 107 Ustawy: "Wypłaty z Funduszu, o których mowa w art. 98 ust. 1, 1a i ust. 2 pkt 1, na rzecz poszkodowanych nieposiadających stałego miejsca zamieszkania lub	Uwaga częściowo uwzględniona – przyjęto przepis zaproponowany przez UFG podczas konsultacji roboczych.

			siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i niebędących podmiotami państw, których biura narodowe są sygnatariuszami Porozumienia Wielostronnego, są dokonywane na zasadzie wzajemności." Proponowane zmiany ma charakter porządkowy i jej celem jest ujednolicenie przepisów.	
65.	Propozycja dodania nowego punktu – nowe brzmienie art. 107	UFG	Przyjęcia następującego brzmienia art. 107 Ustawy: "1. Wypłaty z Funduszu, o których mowa w art. 98 ust. 1, 1a, 2 pkt 1, na rzecz poszkodowanych niebędących podmiotami polskimi i podmiotami państw, których biura narodowe są sygnatariuszami Porozumienia Wielostronnego, są dokonywane na zasadzie wzajemności. 2. Wypłaty z Funduszu, o których mowa w art. 98 ust. 2a, na rzecz poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania, nie mających miejsca zamieszkania lub siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ani innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, są dokonywane na zasadzie wzajemności." Proponowana zmiana wynika ze zmiany w zakresie art. 98 ust. 2 pkt 1 Ustawy. Z zakresu tego przepisu wyłącza się odpowiedzialność Funduszu w przypadkach szeroko rozumianej niewypłacalności zakładu ubezpieczeń za szkody z umów ubezpieczenia OC ppm, a odpowiedzialność tę zastępuje się wprowadzaną w ust. 2a tego przepisu odpowiedzialnością względem podmiotów mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium RP, zgodnie z implementacją art. 10a dyrektywy komunikacyjnej. Ze względu na powyższą zmianę osoby nie mające miejsca zamieszkania ani siedziby na terytorium RP, które w aktualnym stanie prawnym mogłyby korzystać z zasady wzajemności, po uchwaleniu projektowanej nowelizacji w obecnym kształcie zostaną pozbawione takiej możliwości. Jednocześnie, ze względu na to, że zawarte w aktualnym przepisie art. 107 ustawy sformułowanie „podmiotów polskich” nie jest pojęciem	Uwaga uwzględniona

			zdefiniowanym ustawą, trudno jednoznacznie określić jego zakres i wskazać relację względem użytego w art. 98 ust. 2a ustawy pojęcia „poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium RP” na potrzeby przyszłego stosowania znowelizowanych przepisów. Z tego powodu proponuje się wyodrębnienie oddzielnego ustępu na potrzeby art. 98 ust. 2a ustawy, zamiast dodania „i ust. 2a” do wyliczenia zawartego w obecnym art. 107 ustawy. <i>Nota bene</i>, choć trudno oszacować istotność występowania takich przypadków, należy podnieść, że przy tak zaproponowanym brzmieniu przepisów obywatele polscy, nie mający miejsca zamieszkania w Polsce, którzy w przypadku szkody na terytorium RP przed nowelizacją byłiby objęci normalnym traktowaniem, tzn. przysługiwałoby im ewentualne roszczenie do Funduszu, w przypadku zmiany przepisów zgodnie z obecnym brzmieniem projektu nie mieliby żadnego roszczenia do Funduszu, a w przypadku przyjęcia do projektu wyżej zaproponowanej zmiany, byłiby traktowani na zasadach wzajemności. W przypadku Polaków mieszkających w państwach członkowskich Unii Europejskiej nie byłby to problem, gdyż zgodnie z dyrektywą mogliby się zwrócić do organu, o którym mowa w art. 25a dyrektywy w państwie ich miejsca zamieszkania, jednakże sytuacja prawna Polaków zamieszkujących na przykład na Ukrainie czy na Białorusi zostałaby pogorszona opisywaną zmianą. Aby zapewnić jednoznaczną podstawę prawną wypłaty dla osób z polskim obywatelstwem, ale mających miejsce zamieszkania poza państwami członkowskimi Unii Europejskiej, należałoby ją dodatkowo uwzględnić.	
66.	Art. 108a ust. 3 i 4	UKNF	Proponujemy rezygnację z niejasnego pojęcia „uznane odszkodowanie lub świadczenie” oraz proponujemy przeformułowanie treści całego ust 3 i 4, tak by zapisy były analogiczne jak dla zakładów ubezpieczeń w uder (vide art. 28 i 29). Dodatkowo proponujemy przeformułować treść poszczególnych ustępów (zgodnie z poniższym brzmieniem), gdyż	Uwaga nieuwzględniona – na ostatniej konferencji uzgodnieniowej wypracowano pojęcie „uznane odszkodowanie lub świadczenie” w miejsce „uzasadnionej oferty”.

			obecne brzmienie jest niepotrzebnie skomplikowane i powoduje trudności w odbiorze. Niepotrzebne jest również odwołanie do ust 2: „ust. 3 Fundusz informuje o zasadności zgłoszonego roszczenia i wysokości odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem, jeżeli stwierdzi, że(...)”.	Ostateczne brzmienie przepisu do ewentualnego wypracowania z RCL.
67.	Art. 108a ust. 4 pkt. 4	UFG	Proponuje się przyjęcie następującego brzmienia art. 108a ust. 4 pkt 4 Ustawy: „4. Fundusz udziela poszkodowanemu lub uprawnionemu do odszkodowania odpowiedzi w zakresie zgłoszonego roszczenia, o którym mowa w ust. 1, wraz z uzasadnieniem, jeśli wskutek czynności, o których mowa w ust. 2, stwierdzi, że: 1) nie jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania lub świadczenia wynikającego ze zgłoszonego roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a; albo 2) roszczenie zostało już zaspokojone; albo 3) odpowiedzialność została zakwestionowana lub nie została stwierdzona; albo 4) szkoda nie została ustalona w całości – w zakresie w jakim nie została ustalona.” W zakresie propozycji dotyczącej art. 108a ust. 4 pkt 4 Ustawy intencją Funduszu jest zapewnienie spójności z dyspozycją zawartą w art. 108a ust. 3 Ustawy. Przewidziano w nim, że w zakresie niezakwestionowanego roszczenia, w którym szkoda została ustalona także w części, Fundusz składa oświadczenie o wysokości uznanego odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem. Jeśli szkoda została ustalona w części, to znaczy, że nie została ustalona w całości, a taka sytuacja została z kolei objęta dyspozycją art. 108a ust. 4 pkt 4 Ustawy, zgodnie z którym Fundusz udziela odpowiedzi wraz z uzasadnieniem (w domyśle jest to odpowiedź	Uwaga uwzględniona

			odmowna, gdyż nie zawiera oświadczenia o wysokości uznanego roszczenia, o którym mowa w ust. 3 tego przepisu). W związku z powyższym zachodzi sytuacja, w której w zakresie tego samego roszczenia Fundusz ma złożyć oświadczenie o uznaniu roszczenia i odpowiedź odmowną. Zdaniem Funduszu wskazane jest doprecyzowanie, że odmowna „odpowiedź wraz z uzasadnieniem” dotyczyć ma części w jakiej roszczenie nie zostało ustalone.	
68.	Art. 108a i 108b	UFG	Proponuje się przyjęcie następującego brzmienia art. 108a i 108b Ustawy: „Art. 108a. 1. Uprawniony do odszkodowania zgłasza roszczenie, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, przez którykolwiek zakład ubezpieczeń wykonujący działalność ubezpieczeniową w grupach obejmujących ubezpieczenia obowiązkowe, o którym mowa w art. 4 pkt 1. 2. Zakład ubezpieczeń nie może odmówić przyjęcia zgłoszenia roszczenia. Zakład ubezpieczeń, po otrzymaniu zgłoszenia roszczenia, przeprowadza postępowanie w zakresie ustalenia zasadności i wysokości dochodzonych roszczeń i niezwłocznie przesyła zebraną dokumentację do Funduszu, powiadamiając o tym osobę zgłaszającą roszczenie. 3. Fundusz składa poszkodowanemu oświadczenie o wysokości uznanego odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem, jeśli wskutek czynności, o których mowa w ust. 2, stwierdzi, że jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania lub świadczenia wynikającego ze zgłoszonego roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, roszczenie nie zostało zakwestionowane, a szkoda została w części lub w całości ustalona. 4. Fundusz udziela poszkodowanemu odpowiedzi w zakresie zgłoszonego roszczenia, o którym mowa w ust. 1 wraz z uzasadnieniem, jeśli wskutek czynności, o których mowa w ust. 2, stwierdzi, że:	Uwaga uwzględniona

			1) nie jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania lub świadczenia wynikającego ze zgłoszonego roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a; albo 2) roszczenie zostało już zaspokojone; albo 3) odpowiedzialność została zakwestionowana lub nie została stwierdzona; albo 4) szkoda nie została ustalona w całości. 5. Fundusz odmawia wypłaty odszkodowania lub świadczenia, jeśli w trakcie likwidacji dobrowolnej zakładu ubezpieczeń doszło do przeniesienia umowy ubezpieczenia, dotyczącej roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a. 6. W przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, przez poszkodowanego lub uprawnionego do odszkodowania, Fundusz nie może uzależnić wypłaty odszkodowania lub świadczenia od wykazania przez poszkodowanego lub uprawnionego do odszkodowania, że sprawca szkody lub odpowiedzialny zakład ubezpieczeń jest niezdolny do wypłaty odszkodowania lub świadczenia lub odmawia jego wypłaty. Art. 108b. 1. Na wezwanie Funduszu, poszkodowany lub uprawniony do odszkodowania udziela wszelkich informacji związanych ze zgłoszonym roszczeniem, o którym mowa w art. 98 ust. 2a. Przepis art. 16 ust. 3 stosuje się odpowiednio. 2. Na wezwanie Funduszu: 1) zakład ubezpieczeń lub podmiot reprezentujący zakład ubezpieczeń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jego syndyk lub likwidator, 2) podmiot pełniący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej funkcję reprezentanta do spraw roszczeń zakładu ubezpieczeń oraz podmiot,	
--	--	--	--	--

		który zakończył pełnienie tej funkcji przed wszczęciem postępowania upadłościowego lub likwidacyjnego – zobowiązani są do niezwłocznego i nieodpłatnego przekazania, w uzgodnionej z Funduszem formie, posiadanych informacji i dokumentów dotyczących zgłoszonego roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, w tym akt ubezpieczeniowych lub akt szkodowych.”” W zakresie propozycji dotyczącej art. 108a intencją Funduszu jest zapewnienie analogicznych zasad zgłaszania roszczeń w związku z zadaniem wynikającym z art. 98 ust. 2a, jak ma to miejsce obecnie w przypadku roszczeń zgłaszanych w związku ze szkodami spowodowanymi przez nieubezpieczonych lub nieznanych/nieustalonych sprawców. Obecnie takie roszczenie można zgłosić za pośrednictwem dowolnego zakładu ubezpieczeń. Jest to rozwiązanie znacznie bardziej przystępne dla poszkodowanych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia. Wskazać bowiem należy, że zakłady ubezpieczeń dysponują szeroką siecią placówek, co tym samym zapewnia większą dostępność zgłoszenia roszczenia dla poszkodowanych lub uprawnionych. Fundusz ma swoją siedzibę w Warszawie i nie posiada żadnych dodatkowych placówek. Poszkodowani lub uprawnieni do świadczeń narażeni byłiby zatem na konieczność dojeżdżania do Warszawy lub załatwiania spraw korespondencyjnie, co nie tylko utrudnia zgłoszenie roszczenia, ale i wydłuża proces likwidacji szkody. Zakłady ubezpieczeń cieszą się natomiast zdecydowanie większą dostępnością, również w małych miejscowościach, za pośrednictwem swoich placówek i oddziałów. Dodatkowo zakłady ubezpieczeń posiadają rozbudowaną infrastrukturę i procesy likwidacyjne, ze względu na wolumen obsługiwanych na co dzień spraw. Skorzystanie w tym zakresie ze wsparcia zakładów ubezpieczeń istotnie przyczyni się do skrócenia czasu likwidacji szkody. Należy przy tym podkreślić, że taki proces funkcjonuje już obecnie i wszelkie szkody zgłaszane do UFG zgłaszane są za pośrednictwem zakładów ubezpieczeń, co wynika wprost z przepisów Ustawy. Nie wydaje się zatem celowe, aby w tym zakresie wprowadzać odmienne zasady	
--	--	---	--

			zgłaszania szkód. Zaproponowana zmiana jest zatem rozwiązaniem jednoznacznie korzystnym dla lub uprawnionych do odszkodowania. W zakresie art. 108a ust. 3 proponuje się zastąpienie sformułowania „uzasadniona oferta” sformułowaniem „oświadczenie o uznaniu odszkodowania lub świadczenia, wraz z uzasadnieniem”, aby uniknąć powiązania oferty w rozumieniu tego przepisu z ofertą w rozumieniu przepisów ogólnych, w tym w szczególności kodeksu cywilnego.	
69.	Art. 108a	PIU	Dodanie w art. 108a, iż roszczenia do Funduszu w przypadku niewypłacalności zakładu ubezpieczeń są zgłaszane za pośrednictwem dowolnego zakładu ubezpieczeń - analogicznie jak w przypadku roszczeń dotyczących nieustalonego lub nieubezpieczonego sprawcy zdarzenia. Nie jest celowe wprowadzanie odrębnej ścieżki zgłaszania i rozpatrywania roszczeń związanych z niewypłacalnością ubezpieczyciela. Poszkodowanemu lub uprawnionemu łatwiej będzie zgłosić roszczenia do zakładu ubezpieczeń niż do UFG.	Uwaga uwzględniona
70.	Art. 108a ust. 2	RF	Tożsama uwaga zgłoszona do art. 83g	Uwaga uwzględniona – pojęcie z dyrektywy „uzasadniona oferta” zastąpione zostało pojęciem „oświadczenie o wysokości uznanego odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem
71.	Art. 109 ust. 1a-1b	UFG	Proponuje się przyjęcie następującego brzmienia art. 109 ust. 1a-1b Ustawy: „1a. Fundusz, w przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, jest obowiązany przedstawić uzasadnioną ofertę odszkodowania lub świadczenia, o której mowa w art. 108a ust. 3, albo udzielić odpowiedzi z uzasadnieniem, o której mowa w art. 108a ust. 4, w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania tego roszczenia.	

			1b. W przypadku przyjęcia uzasadnionej oferty, o której mowa w ust. 1a, Fundusz wypłaca odszkodowanie lub świadczenie niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia przyjęcia tej oferty.” Proponowane zmiany, dotyczą aktualizacji numeracji odwołań przepisów, na skutek wcześniej proponowanych zmian.	
72.	Art. 109 ust. 1a i 1b	RF	Tożsama uwaga zgłoszona do art. 83g	Uwaga uwzględniona – pojęcie z dyrektywy „uzasadniona oferta” zastąpione zostało pojęciem „oświadczenie o wysokości uznanego odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem
73.	Art. 109 ust. 1a-1c	UKNF	Proponujemy rezygnację z niejasnego pojęcia „uznane odszkodowanie lub świadczenie” oraz proponujemy przeformułowanie treści całego ust 1a i 1b, tak by zapisy były analogiczne jak dla zakładów ubezpieczeń w udur (vide art. 28 i 29). Dodatkowo proponujemy przeformułować treść poszczególnych ustępów (zgodnie z poniższym brzmieniem), gdyż obecne brzmienie jest niepotrzebnie skomplikowane i powoduje trudności w odbiorze. Niepotrzebne jest również odwołanie do ust 1. „1a W przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, Fundusz informuje zgłaszającego o zasadności zgłoszonego roszczenia i wysokości odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem albo o braku zasadności zgłoszonego roszczenia wraz z uzasadnieniem, w terminie 3 miesięcy od dnia zgłoszenia roszczenia do zakładu ubezpieczeń, zgodnie z art. 108a ust. 1.” „1b W przypadku akceptacji przez zgłaszającego informacji o wysokości odszkodowania lub świadczenia, o której mowa w ust. 1a, Fundusz	Uwaga nieuwzględniona – na ostatniej konferencji uzgodnieniowej wypracowano pojęcie „uznane odszkodowanie lub świadczenie” w miejsce „uzasadnionej oferty”. Ostateczne brzmienie przepisu do ewentualnego wypracowania z RCL.

			wypłaca odszkodowanie lub świadczenie niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia akceptacji”.	
74.	Art. 110a	UKNF	UKNF zwraca na niespójność pomiędzy art. 110a ust. 1, 2 i 3 uuo i, gdzie w ust. 1 mowa jest o: „zakładzie ubezpieczeń w upadłości albo w likwidacji” (w domyśle zakład ubezpieczeń wobec którego ogłoszono upadłość czy podjęto decyzję albo uchwałę w sprawie likwidacji), a w ust. 2 i 3 mowa jest o: „wszczęciu postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego zakładu ubezpieczeń”, co sugerowałoby z wcześniejszy etap postępowania upadłościowego czy likwidacyjnego.	Uwaga nieuwzględniona - Przepisy te stanowią odzwierciedlenie zapisów dyrektywy. Także Min ds. UE nie zgłosił uwag do tego przepisu.
75.	Art. 110a	UFG	Proponuje się przyjęcie następującego brzmienia art. 110a Ustawy: „Art. 110a. 1. Fundusz, po wypłacie odszkodowania lub świadczenia, gdy zakład ubezpieczeń w upadłości albo w likwidacji miał siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, występuje o zwrot wypłaconego odszkodowania lub świadczenia oraz uzgodnionych kosztów do organu równoważnego w państwie członkowskim Unii Europejskiej siedziby tego zakładu ubezpieczeń. 2. W przypadku, gdy właściwy organ w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej wypłacił odszkodowanie lub świadczenie w związku z wszczęciem postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego wobec krajowego zakładu ubezpieczeń, Fundusz jest obowiązany zwrócić temu organowi, na jego żądanie, wypłacone odszkodowanie lub świadczenie oraz uzgodnione koszty, w terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy od dnia otrzymania roszczenia o zwrot, chyba że organy uzgodnią inny termin. 3. Fundusz, po wypłacie odszkodowania lub świadczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, występuje z roszczeniem o zwrot wypłaconego odszkodowania lub świadczenia oraz poniesionych kosztów do zakładu ubezpieczeń względem którego wszczęto postępowanie upadłościowe lub likwidacyjne lub do masy upadłościowej tego zakładu ubezpieczeń lub do	Uwaga uwzględniona

			zakładu ubezpieczeń, który przejął portfel ubezpieczeń zakładu ubezpieczeń, względem którego wszczęto postępowanie upadłościowe lub likwidacyjne.” W zakresie ust. 1 i 2 Fundusz proponuje ujednolicenie stosowanych pojęć, dotyczących „uzgodnionych kosztów obsługi”. Przedstawiona propozycja zmiany do ust. 3 ma na celu doprecyzowanie i jednoznaczne wskazanie podstawy ustawowej dla UFG umożliwiającej wstąpienie Funduszu w prawa poszkodowanego względem upadającego zakładu ubezpieczeń i zaspokajania tym samym roszczeń Funduszu poprzez zgłoszenie roszczenia do masy upadłościowej. Dodatkowo nowe brzmienie przepisu wskazuje wprost na możliwość dochodzenia przez Fundusz zwrotu wypłaconego odszkodowania lub świadczenia oraz poniesionych kosztów również od zakładu ubezpieczeń przejmującego portfel ubezpieczeń zakładu w stosunku, do którego wszczęto postępowanie likwidacyjne lub upadłościowe.	
76.	Art. 110a ust. 1	UKNF	Art. 110a ust. 1 uuo pozwala na występowanie UFG do funduszy gwarancyjnych w innych państwach członkowskim m.in. o zwrot kosztów poniesionych przez UFG, bez obowiązku ich wcześniejszego uzgadniania z zagranicznymi funduszami gwarancyjnymi, podczas gdy w sytuacji symetrycznej, opisanej w ust. 2, tj. gdy inny fundusz gwarancyjny żąda zwrotu kosztów obsługi roszczeń, UFG jest obowiązany zwrócić uzgodnione koszty takiej obsługi. Zaproponowane rozwiązanie wskazuje na niesymetryczność działania funduszu gwarancyjnego, w zależności czy jest to UFG czy zagraniczny fundusz gwarancyjny.	Uwaga uwzględniona.
77.	Art. 110a ust. 2	UKNF	Uwagi UKNF do sformułowania dot. „wszczęcia postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego wobec krajowego zakładu	Uwaga nieuwzględniona – na tym etapie proponowane jest pozostawienie przepisu w

			ubezpieczeń” są analogiczne do opisanych powyżej w zakresie uwag do art. 83e i art. 83f uuo oraz art. 98 ust. 2a uuo. Dodatkowo UKNF zwraca na niespójność pomiędzy art. 110a ust. 1 uuo i ust. 2 a art. 110a ust. 3, gdzie w ust. 1 i 3 mowa jest o: „zakładzie ubezpieczeń w upadłości albo w likwidacji” (w domyśle zakład ubezpieczeń wobec którego ogłoszono upadłość czy podjęto decyzję albo uchwałę w sprawie likwidacji), a w ust. 2 mowa jest o: „wszczęciu postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego wobec krajowego zakładu ubezpieczeń”, co sugeruje wcześniejszy etap postępowania upadłościowego czy likwidacyjnego.	aktualnym brzmieniu. Dodatkowo Minister ds. UE nie zgłaszał uwag do tego przepisu.
78.	Art. 111 ust. 2 zdanie drugie	UKNF	Projekt ustawy nie uzasadnia przyczyn ograniczenia uprawnień poszkodowanego w zakresie możliwości zgłaszania roszczeń z tytułu ubezpieczenia OC ppm do UFG za pośrednictwem któregośkolwiek zakładu ubezpieczeń (o którym mowa w art. 4 pkt 1 uuo), tak jak to ma miejsce w aktualnym stanie prawnym, ograniczając to uprawnienie do ubezpieczeń OC rolników (o którym mowa w art. 4 pkt 2 uuo). Jest to niekorzystne z punktu widzenia poszkodowanego. Dodatkowo rozwiązanie takie skutkować będzie bezpośrednim kierowaniem roszczeń do UFG, co wymagać będzie po stronie UFG budowy odpowiedniego zespołu likwidatorów i rzeczoznawców w celu obsługi bezpośrednio zgłaszanych roszczeń. W aktualnym stanie prawnym część działań związanych z obsługą zgłaszanych roszczeń wykonują dla UFG zakłady ubezpieczeń. Dotychczasowe brzmienie tego przepisu: „Poszkodowany i uprawniony do odszkodowania zgłasza swoje roszczenia do Funduszu przez którykolwiek zakład ubezpieczeń wykonujący działalność ubezpieczeniową w grupach obejmujących ubezpieczenia obowiązkowe, o którym mowa w art. 4 pkt 1 i 2. Zakład ubezpieczeń nie może odmówić przyjęcia zgłoszenia szkody. Proponowane nowe brzmienie:	Uwaga uwzględniona

			„Poszkodowany i uprawniony do odszkodowania zgłasza swoje roszczenia do Funduszu przez którykolwiek zakład ubezpieczeń wykonujący działalność ubezpieczeniową w grupie obejmującej ubezpieczenie obowiązkowe, o którym mowa w art. 4 pkt 2. Zakład ubezpieczeń nie może odmówić przyjęcia zgłoszenia szkody”.	
79.	Art. 111a	UFG	Proponuje się przyjęcie następującego brzmienia art. 111a Ustawy: „Art. 111a. 1. O wszczęciu postępowania upadłościowego lub otwarciu likwidacji zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, zakład ubezpieczeń lub organ nadzoru niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 7 dni informuje Fundusz. Fundusz udostępnia na swojej stronie internetowej informację o objęciu krajowego zakładu ubezpieczeń postępowaniem upadłościowym lub likwidacyjnym. 2. Fundusz niezwłocznie informuje o wszczęciu postępowania, o którym mowa w ust. 1, w stosunku do zakładów ubezpieczeń mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, równoważne organy państw członkowskich Unii Europejskiej.. 3. W przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w 98 ust. 2a, Fundusz informuje o tym roszczeniu równoważny organ w państwie członkowskim Unii Europejskiej siedziby zakładu ubezpieczeń posiadacza pojazdu mechanicznego, którym spowodowano szkodę oraz ten zakład ubezpieczeń, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe lub likwidacyjne oraz jego syndyka lub likwidatora. 4. Zakład ubezpieczeń, wobec którego wszczęto postępowanie likwidacyjne lub upadłościowe, jego syndyk lub likwidator niezwłocznie, nie później niż w terminie 60 dni od dnia otrzymania informacji o roszczeniu od Funduszu,	Uwaga częściowo uwzględniona – treść przepisu art. 111a została wypracowana i uzgodniona z przedstawicielami Ministerstwa Sprawiedliwości na etapie KSE.

			informują Fundusz o wypłacie lub odmowie wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, względem roszczenia, które zostało zgłoszone również do Funduszu.” Proponowane przez Fundusz zmiany mają charakter porządkowy. Na podkreślenie zasługuje jednak fakt, iż w projektowanym brzmieniu przepisu z ust. 2 zastosowano wadliwe odniesienie do <i>zadania, o którym mowa w art. 98 ust. 2a</i>, albowiem art. 98 ust. 2a odnosi się do wypadków na terenie Rzeczypospolitej Polskiej i dla poszkodowanych zamieszkałych /posiadających siedzibę w Rzeczypospolitej Polskiej.	
80.	Art. 111a	UODO	Tożsama uwaga, jak zgłoszona przez UODO do art. 1 pkt 10 w zakresie informowania właściwych organów Unii Europejskiej o roszczeniach.	Uwaga nieuwzględniona - w projekcie jest ogólne sformułowanie poinformowania o zgłoszonym roszczeniu – zgodnie z art. 10a ust. 5 dyrektywy. Ostateczna treść przepisu art. 111a została wypracowana i uzgodniona z przedstawicielami Ministerstwa Sprawiedliwości na etapie KSE.
81.	Art. 111a ust. 1	UKNF	Art. 111a ust. 1 uuo nakłada na KNF obowiązek informowania UFG o wszczęciu postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC ppm, bez ograniczania tego obowiązku do krajowych zakładów ubezpieczeń. Należy więc domniemywać, że ustawodawcy chodzi również o zagraniczne zakłady ubezpieczeń posiadające zezwolenie (uuo posługuje się np. w art. 97 ust. 2 pojęciem „zagranicznego zakładu ubezpieczeń, działającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z przepisami prawa polskiego, i posiadającego zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupach obejmujących ubezpieczenia obowiązkowe, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2.” lub np. w art. 121 ust. 3 „zakładami	Uwaga nieuwzględniona – należy czytać to łącznie ze zdaniem 2, który mówi o krajowym zakładzie ubezpieczeń. W zakresie zmiany zapisu: „w art. 123 ust. 1 pkt 1” – uwaga uwzględniona. Ostateczna treść przepisu art. 111a została uzgodniona z

			ubezpieczeń z państw członkowskich Unii Europejskiej, wykonującymi działalność ubezpieczeniową za zezwoleniem właściwego organu państwa, w którym mają siedzibę”). Do potwierdzenia czy w tym przepisie chodzi o „krajowy zakład ubezpieczeń” czy również o zagraniczny zakład ubezpieczeń. W opinii UKNF zasadne jest doprecyzowanie brzmienia przepisu, poprzez wskazanie, że obowiązek ten dotyczy nie „zakładów ubezpieczeń posiadających zezwolenie” na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej, a krajowych zakładów ubezpieczeń. Pozostawienie obecnego brzmienia może spowodować wprowadzenie obowiązku trudnego do zrealizowania przez organ nadzoru (po pierwsze aktualnie organ nadzoru pozyskuje informacje o otwarciu likwidacji/ogłoszenia upadłości zagranicznych zakładów ubezpieczeń działających na terytorium RP w przypadku przekazania takich informacji przez państwa macierzyste zagranicznych zakładów ubezpieczeń. Po drugie nie są przekazywane informacje o wszczęciu procedur w ww. sprawach.). W art. 111a ust. 3 powinno być „art. 123 ust. 1 pkt 1”, gdyż zgodnie z pkt 22 lit. a projektu ustawy o zmianie uuo „w art. 123 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1”	przedstawicielami Ministerstwa Sprawiedliwości na etapie KSE.
82.	Art. 111a ust. 1	UKNF	Art. 111 a ust. 1 uuo nakłada na KNF obowiązek informowania UFG o wszczęciu postępowania upadłościowego lub otwarcia likwidacji zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC ppm, bez ograniczania tego obowiązku do krajowych zakładów ubezpieczeń. Należy więc domniemywać, że ustawodawcy chodzi również o zagraniczne zakłady ubezpieczeń posiadające zezwolenie (uuo posługuje się np. w art. 97 ust. 2 pojęciem „zagranicznego zakładu ubezpieczeń, działającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z przepisami prawa polskiego, i posiadającego zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupach obejmujących ubezpieczenia obowiązkowe, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2.” lub np. w art. 121 ust. 3 „zakładami ubezpieczeń z państw członkowskich Unii Europejskiej, wykonującymi	Uwaga uwzględniona

			działalność ubezpieczeniową za zezwoleniem właściwego organu państwa, w którym mają siedzibę”). Ponadto, wydaje się, że symetrycznie KNF powinien mieć obowiązek informowania PBUK (art. 83f) o wszczęciu postępowania upadłościowego lub otwarcia likwidacji zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Uwagi UKNF do sformułowania dot. „wszczęcia postępowania upadłościowego” są analogiczne do opisanych powyżej w zakresie uwag do art. 83e i art. 83f uuo oraz art. 98 ust. 2a uuo. W art. 11a ust.1 pojawia się sformułowanie „otwarcie likwidacji zakładu ubezpieczeń”, które jest kolejnym określeniem etapu postępowania likwidacyjnego, niespójnym jak się wydaje ze stosowanym wcześniej oraz w art. 111a ust. 2, 3 i 4 określeniem o „wszczęciu postępowania likwidacyjnego”.	
83.	Art. 111a ust. 3	UKNF	W art. 111a ust. 3 należy dodać literę „w”: W przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, Fundusz informuje o tym roszczeniu równoważny organ w państwie członkowskim Unii Europejskiej siedziby zakładu ubezpieczeń posiadacza pojazdu mechanicznego, w którym spowodowano szkodę oraz ten zakład ubezpieczeń, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne oraz jego syndyka lub likwidatora, a w przypadku roszczenia wynikłego z wypadku, o którym mowa w art. 123 pkt 1, również Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.	Uwaga nieuwzględniona – ten przepis odnosi się do pojazdu a nie do państwa - analogicznie jest w przypadku PBUK w art. 83f ust. 2.
84.	Art. 111a ust. 3	PBUK	Nowy art. 111a ust. 3 wprowadza dla UFG obowiązek informowania zainteresowanych podmiotów o roszczeniu zgłoszonym na podstawie art. 98 ust. 2a. Niektóre z roszczeń, których przepis ten dotyczy, mogą być zgłoszone również do PBUK na podstawie art. 123 pkt 1 ustawy. Dla	Uwaga uwzględniona. Ostateczna treść przepisu art. 111a została wypracowana i uzgodniona z przedstawicielami

			uniknięcia jednoczesnego opracowania tego samego roszczenia, PBUK powinno być o nim informowane. Proponujemy zapis: „3. W przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w 98 ust. 2a, Fundusz informuje o tym roszczeniu właściwy organ w państwie członkowskim Unii Europejskiej siedziby zakładu ubezpieczeń posiadacza pojazdu mechanicznego, którym spowodowano szkodę oraz ten zakład ubezpieczeń, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe lub likwidacyjne oraz jego syndyka lub likwidatora, a w przypadku roszczenia wynikłego z wypadku, o którym mowa w art. 123 pkt 1 również Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.”	Ministerstwa Sprawiedliwości na etapie KSE.
85.	Art. 1 pkt 20) - w zakresie art. 111a ust. 3	UKNF	Należy dodać wyraz „w”: „3. W przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w 98 ust. 2a, Fundusz informuje o tym roszczeniu właściwy organ w państwie członkowskim Unii Europejskiej siedziby zakładu ubezpieczeń posiadacza pojazdu mechanicznego, w którym spowodowano szkodę oraz ten zakład ubezpieczeń, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe lub likwidacyjne oraz jego syndyka lub likwidatora.”	Uwaga uwzględniona. Ostateczna treść przepisu art. 111a została wypracowana i uzgodniona z przedstawicielami Ministerstwa Sprawiedliwości na etapie KSE.
86.	Art. 117	UFG	Proponuje się przyjęcie następującego brzmienia art. 117 ust. 1, 2 i 6 oraz dodanie w art. 117 ust. 1a, 2c oraz 3a, 3b, 5a, 5b i 6a Projektu ustawy: "1. Koszty działalności Funduszu wynikające z realizacji zadań, pokrywane są z dochodów Funduszu. 1a. W Funduszu wyodrębnia się "Fundusz ds. niewypłacalności", obejmujący dochody i koszty, aktywa i zobowiązania związane z realizacją zadania, o którym mowa w art. 98 ust. 2a. 2. Dochody, o których mowa w ust. 1, są uzyskiwane z następujących źródeł: (...) 7) wpłat uzyskanych tytułem zwrotów kwot wypłaconych z tytułu upadłości zakładu ubezpieczeń;	Uwaga uwzględniona

			(...) 2c. Nadwyżka bilansowa Funduszu, w części nieprzekraczającej 75% jej wysokości może zostać przekazana na fundusz ds. niewypłacalności. (...) 3a. Krajowe zakłady ubezpieczeń posiadające zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, są obowiązane wnieść składkę na rzecz funduszu ds. niewypłacalności, w celu zapewnienia środków na finansowanie zadania, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, z zastrzeżeniem, że składka nie przekroczy wysokości 0,1% składki przypisanej brutto w ubezpieczeniach obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1. 3b. W przypadku wszczęcia postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego względem zakładu ubezpieczeń, prowadzącego działalność w zakresie ubezpieczeń odpowiedzialności, o których mowa w art. 4 ust. 1, jeśli środki zgromadzone w funduszu ds. niewypłacalności okażą się niewystarczające na potrzeby realizacji zadań wynikających z art. 98 ust. 2a w danym roku kalendarzowym, pozostałe krajowe zakłady ubezpieczeń wykonujące działalność ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczeń, o których mowa w art. 4 ust. 1 są obowiązane wносить składkę dodatkową na rzecz funduszu ds. niewypłacalności, na pokrycie szacowanych wypłat odszkodowań i świadczeń, wynikających z art. 98 ust. 2a, w okresie kolejnych 12 miesięcy. (...) 5a. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, na wniosek Funduszu, po zasięgnięciu opinii organu nadzoru określa, w drodze rozporządzenia, wysokość procentu składki, o której mowa w ust. 3a, oraz termin uiszczania tej składki, uwzględniając w szczególności zagwarantowanie płynności finansowej Funduszu ds. niewypłacalności. 5b. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, na wniosek Funduszu, po zasięgnięciu opinii organu nadzoru i Polskiej Izby	
--	--	--	---	--

			Ubezpieczeń, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość procentu składki, o której mowa w ust. 3b oraz termin jej uiszczenia, uwzględniając w szczególności zakres zobowiązań wynikających z umów ubezpieczenia w ramach umów ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.; (...) 6. Wysokość składki, o której mowa w ust. 3 jest wyliczana od składki przypisanej brutto w ubezpieczeniach obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2. 6a. Wysokość składki, o której mowa w ust. 3a i 3b jest wyliczana od składki przypisanej brutto w ubezpieczeniach obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1.” Fundusz przedstawiając polwyższe zmiany proponuje dookreślenie zasad funkcjonowania zadań ustawowych, o których mowa w art. 98 ust. 2a Projektu ustawy. W tym celu Fundusz proponuje, aby w UFG wyodrębnić Fundusz ds. niewypłacalności, na którym gromadzone byłyby środki na realizację zadania, o którym mowa w art. 98 ust. 2a Projektu ustawy. Istotą jest zachowanie rozdzielności pomiędzy UFG, a Funduszem ds. niewypłacalności, tak aby podstawowa działalność UFG mogła być w sposób niezakłócony kontynuowana, nawet w przypadku upadłości zakładu ubezpieczeń. Zapewnienie rozdzielności środków gromadzonych w UFG i Funduszu ds. niewypłacalności pozwoli na zapewnienie większego bezpieczeństwa finansowego instytucji. Wskazać również należy, że wydzielenie Funduszu ds. niewypłacalności pozwoli należycie realizować wymogi Dyrektywy, które przewidują finansowanie tego zakresu działalności wyłącznie przez krajowe zakłady ubezpieczeń. Potencjalna upadłość zakładu ubezpieczeń może spowodować bardzo duże obciążenie finansowe Funduszu ds. niewypłacalności. W związku z tym UFG widzi konieczność zapewnienia odpowiedniego poziomu środków w tym Funduszu, aby w sposób efektywny i niezwłoczny realizować swoje	
--	--	--	---	--

			zadania związane z upadłością zakładu ubezpieczeń lub jego likwidacją, na zasadach określonych w art. 98 ust. 2a. Aby nie obciążać nadmiernie zakładów ubezpieczeń, UFG proponuje wprowadzenie możliwości przekazywania nadwyżki bilansowej UFG, w części nieprzekraczającej 75% jej wysokości na Fundusz ds. niewypłacalności. Tym sposobem, w przypadku osiągnięcia przez UFG dodatnich wyników finansowych, znaczna część nadwyżki bilansowej mogłaby zasilać Fundusz ds. niewypłacalności, aby w możliwie krótkim czasie zgromadzić niezbędne środki finansowe. Niezależnie od powyższego proponuje się utrzymanie zaproponowanego w Projekcie ustawy brzmienia ust. 3a, zgodnie z którym krajowe zakłady ubezpieczeń będą uiszczać na UFG składkę w celu zapewnienia środków na finansowanie zadania, o którym mowa w art. 98 ust. 2a. Z racji tego, że składka miałaby być wnoszona „w celu zapewnienia środków na finansowanie zadania, o którym mowa w art. 98 ust. 2a” tym bardziej uzasadniona zdaje się propozycja UFG dotycząca wydzielenia Funduszu ds. niewypłacalności, aby zapewnić niezależność gromadzonych w UFG środków, zależnie od celu ich przeznaczenia. Fundusz proponuje również przyjęcie mechanizmu składki dodatkowej. Składka dodatkowa byłaby uiszczana przez zakłady ubezpieczeń wyłącznie w przypadku wszczęcia postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego względem krajowego zakładu ubezpieczeń, prowadzącego działalność w zakresie ubezpieczeń odpowiedzialności, o których mowa w art. 4 ust. 1, jeśli środki zgromadzone w funduszu ds. niewypłacalności okazałyby się niewystarczające na potrzeby realizacji zadań wynikających z art. 98 ust. 2a. Składka ta, nie miałaby zatem charakteru stałego, ani cyklicznego. Byłaby uiszczana wyłącznie w sytuacjach nadzwyczajnych, tj. konieczności realizowania przez Fundusz wypłat i jednoczesnego braku środków w Funduszu ds. niewypłacalności. Co istotne UFG proponuje, aby ewentualna składka dodatkowa wnoszona była corocznie na pokrycie szacowanych wypłat odszkodowań i świadczeń, wynikających z art. 98 ust. 2a, w okresie kolejnych 12 miesięcy, a nie jednorazowo. W ocenie UFG mechanizm	
--	--	--	--	--

			corocznej składki dodatkowej stanowiłby mniejsze obciążenie finansowe dla zakładów ubezpieczeń, niż wpłata składki jednorazowej oszacowanej na podstawie wszystkich zobowiązań upadłego lub likwidowanego zakładu ubezpieczeń. Jednocześnie, szacuje się, że składka coroczna byłaby sumarycznie znacznie niższa niż składka jednorazowa, nie tylko z powodu szacowania zobowiązań Funduszu w skali roku, ale również ze względu na to, że każdego roku Fundusz będzie zasilany nowymi środkami ze składki, o której mowa w ust. 3a oraz z ewentualnej nadwyżki bilansowej, o której mowa w proponowanym ust. 1a, jak również Funduszu na bieżąco może dochodzić zwrotu wypłaconych należności. Wszystkie te czynniki wpływałyby na obniżenie potencjalnej corocznej składki dodatkowej. Warto również zauważyć, że podobny mechanizm składki dodatkowej funkcjonuje już od lat i jest wyrażony w art. 112 Ustawy, zatem jest to rozwiązanie dotychczas stosowane w innych obszarach działalności Funduszu. Wobec powyższego wskazać należy, że mechanizm finansowania Funduszu ds. niewypłacalności (organu utworzonego na podstawie art. 10a Dyrektywy), składałby się z trzech elementów: 1. Składki stałej, uiszczanej kwartalnie, przewidzianej w art. 117 ust. 3a, której wysokość byłaby określana rozporządzeniem, na podstawie delegacji określonej w art. 117 ust. 5a. 2. Nadwyżki bilansowej przekazywanej przez UFG na Fundusz ds. niewypłacalności zgodnie z art. 117 ust. 1a. 3. Składki dodatkowej, występującej jedynie w przypadku niedoboru środków w Funduszu ds. niewypłacalności, przewidzianej w art. 117 ust. 3b, której wysokość w razie potrzeby określana będzie rozporządzeniem wydawanym na podstawie delegacji określonej w art. 117 ust. 5b..	
--	--	--	--	--

			Pozostałe uwagi w zakresie art. 117 mają charakter porządkowy i są konsekwencją zaproponowanych zmian.	
87.	Art. 117 ust. 3b	UKNF	W art. 117 ust. 3b – literówka w 3b „e” zamienić na „ę”. W przypadku wszczęcia postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego względem zakładu ubezpieczeń wykonującego działalność ubezpieczeniową w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli środki zgromadzone w funduszu do spraw niewypłacalności okażą się niewystarczające na potrzeby realizacji zadań wynikających z art. 98 ust. 2a w danym roku kalendarzowym, pozostałe krajowe zakłady ubezpieczeń wykonujące działalność ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia, o którym mowa w art. 4 pkt 1, są obowiązane wnieść składkę dodatkową na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności, na pokrycie szacowanych wypłat odszkodowań i świadczeń, wynikających z art. 98 ust. 2a, w okresie kolejnych 12 miesięcy.”	Uwaga techniczna – uwzględniona
88.	Art. 117 ust. 1, 5a i 5b	UKNF	Dotychczasowy art. 117 ust. 1 został zmieniony ustawą z dnia 16 sierpnia 2023 r. (Dz.U.2023.1723) zmieniającą uuo z dniem 29 września 2023 r., więc należy zweryfikować adekwatność aktualnie wprowadzonej zmiany art. 117 ust.1. W art.117 ust. 5a i 5b Zdaniem organu nadzoru bardziej właściwe jest zasięgnięcie opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń w przypadku ust. 5a niż 5b (odwrotnie niż w propozycji MF), co związane jest w faktem, że w przypadku ust. 5b kwota niewystarczających środków zgromadzonych w funduszu do spraw niewypłacalności będzie znana, musi zostać wniesiona do funduszu dodatkowo i nie wymaga naszym zdaniem konsultacji z PIU.	Uwaga uwzględniona poprzez wykreślenie konieczności zasięgnięcia opinii PIU w ust. 5b.
89.	Art. 117 ust. 5	PIU	W art. 117 ust. 5 wątpliwości może budzić określenie w rozporządzeniu dodatkowej składki na realizację zadań UFG i PBUK związanych z wypłatą odszkodowań w przypadku niewypłacalności ubezpieczyciela. Już dziś do UFG i PBUK są przypisane zadania związane z niewypłacalnością ubezpieczyciela. Celowym byłoby, aby wyodrębniona została część składki, która miałaby służyć zaspokojeniu roszczeń w przypadku niewypłacalności.	Uwaga nieuwzględniona – w projekcie ustawy zaproponowano nowe przepisy dotyczące finansowania UFG

			Z tego względu, w odniesieniu do UFG, poza dodaniem do art. 117 ust. 3a, modyfikacji wymaga także ust. 3 tego artykułu, tak aby z ust. 3 jednoznacznie wynikało, że składka uiszczana przez wszystkie działające w Polsce zakłady ubezpieczeń jest przeznaczona na finansowanie innych zadań UFG poza wypłatami odszkodowań w przypadku niewypłacalności ubezpieczyciela. Proponujemy zatem dodanie w ust. 3 na końcu zdania wyrazów „na zaspokojenie roszczeń, o których mowa w art. 98”. W przypadku PBUK dodany art. 138a powinien korespondować z art. 138.	
90.	Art. 123 pkt 1 ustawy w związku z art. 111a ust 3	PBUK	Odpowiednio do obowiązku informacyjnego UFG względem PBUK, opisanego wyżej w komentarzu do pkt 20 projektu, w analogicznych sytuacjach i celu PBUK powinno spełniać obowiązek informacyjny względem UFG. Proponujemy następujące rozwiązanie. Dotychczasową treść art.123 (z uwzględnieniem skreślenia pkt 3 i 4 oraz uzgodnienie z art. 111a ust. 3) oznacza się jako ust.1 i dodaje się ust. 2 o treści: „ 2. W przypadku zgłoszenia roszczenia, wynikającego ze szkody, o której mowa w ust. 1 pkt 1 spowodowanej ruchem pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych z zakładem ubezpieczeń mającym siedzibę za granicą, w państwie członkowskim Unii Europejskiej, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne Biuro informuje o tym roszczeniu Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.”	Uwaga uwzględniona
91.	Art. 125a	UKNF	Proponujemy rezygnację z niejasnego pojęcia „uznane odszkodowanie lub świadczenie” oraz proponujemy przeformułowanie treści całego ust 1 i 2, tak by zapisy były analogiczne jak dla zakładów ubezpieczeń w udur (vide art. 28 i 29). Dodatkowo proponujemy przeformułować treść poszczególnych ustępów (zgodnie z poniższym brzmieniem), gdyż obecne brzmienie jest niepotrzebnie skomplikowane i powoduje trudności w odbiorze:	Uwaga nieuwzględniona – na ostatniej konferencji uzgodnieniowej wypracowano pojęcie „uznane odszkodowanie lub świadczenie” w miejsce „uzasadnionej oferty”. Ostateczne brzmienie przepisu

			„ 1 W przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 83e, Biuro informuje zgłaszającego o zasadności zgłoszonego roszczenia i wysokości odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem albo o braku zasadności zgłoszonego roszczenia wraz z uzasadnieniem, w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania zgłoszenia tego roszczenia.” „ 2 W przypadku akceptacji przez zgłaszającego informacji o wysokości odszkodowania lub świadczenia, o której mowa w ust. 1, Biuro wypłaca odszkodowanie lub świadczenie niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia akceptacji”.	do ewentualnego wypracowania z RCL.
92.	Art. 125a ust. 1 i 2	RF	Tożsama uwaga zgłoszona do art. 83g	Uwaga uwzględniona – pojęcie z dyrektywy „uzasadniona oferta” zastąpione zostało pojęciem „oświadczenie o wysokości uznanego odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem.
93.	Art. 130a	UKNF	Uwagi UKNF do sformułowania dot. „wszczęcia postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego wobec krajowego zakładu ubezpieczeń” są analogiczne do opisanych powyżej w zakresie uwag do art. 83e i art. 83f uuo oraz art. 98 ust. 2a uuo. Ponadto ust. 1 jest niespójny z ust. 2. W ust. 1 mowa jest o: „wszczęciu postępowania upadłościowego lub likwidacyjnego wobec krajowego zakładu ubezpieczeń”, co sugeruje wcześniejszy etap postępowania upadłościowego czy likwidacyjnego niż w ust.2, gdzie mowa jest o: „zakładzie ubezpieczeń w upadłości albo w likwidacji” (w domyśle zakład ubezpieczeń wobec którego ogłoszono upadłość czy podjęto decyzję albo uchwałę w sprawie likwidacji).	Uwaga częściowo uwzględniona - zmiana w końcówce ust. 2: „z zakładem ubezpieczeń, względem którego wszczęto postępowanie upadłościowe lub likwidacyjne”.
94.	Nowy art. 133a	PBUK	W związku z propozycją wykreślenia z projektu pkt 15 i potrzebą rozszerzenia zakresu współpracy między ośrodkami informacji na ustalenia dotyczące pojazdów przewożonych pomiędzy poszczególnymi państwami UE proponujemy dodanie owego art. 133a o treści:	Uwaga nieuwzględniona – w tej sytuacji organy będą mogły pozyskiwać informacje zarówno od PBUK jak i UFG.

			„Art. 133a 1. Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych współpracuje z ośrodkami informacji w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w przypadku wyrządzenia szkody w związku z ruchem pojazdu mechanicznego, jeżeli zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 28 lit. c ustawy o działalności ubezpieczeniowej państwem członkowskim umiejscowienia ryzyka jest Rzeczpospolita Polska 2. W odniesieniu do pojazdów, o których mowa w ust. 1 Biuro, na wniosek ośrodka informacji z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, ustala i udostępnia dane: 1) zakładu ubezpieczeń posiadacza pojazdu mechanicznego, którym spowodowano szkodę; 2) identyfikujące dokument potwierdzający zawarcie umowy ubezpieczenia posiadacza pojazdu mechanicznego, którym spowodowano szkodę; 3) reprezentanta do spraw roszczeń ustanowionego przez zakład ubezpieczeń, o którym mowa w pkt 1, w państwie członkowskim Unii Europejskiej, w którym poszkodowany lub uprawniony ma miejsce zamieszkania lub siedzibę; 3. Biuro ustala dane, o których mowa w ust. 2 – uzyskując je z rejestru, o którym mowa w art. 102 ust. 2, oraz uzyskując je z Funduszu gromadzącego dane, o których mowa w art. 103;”	
95.	Art. 136a	PBUK	Z uwagi na to, że PBUK, stosując art. 124 ustawy dokonuje refundacji odszkodowań wypłaconych w jego ciężar przez podmioty zagraniczne, w oparciu o zawarte z nimi umowy może żądać od nich przedstawienia dowodów na poparcie dokonanych płatności i niejednokrotnie otrzymuje informacje o stanie zdrowia uczestników wypadków, uzasadnione jest uzupełnienie zapisu projektowanego art. 136a. Zapis powinien brzmieć : „Art. 136a. Biuro przetwarza dane osobowe dotyczące zdrowia w zakresie niezbędnym do realizacji zadań, o których mowa w art. 122 ust. 1 pkt 3, 4 i 9, art. 123 pkt 1 i 2 oraz art. 124.”	Uwaga uwzględniona

96.	Art. 136e	UODO	Tożsama uwaga jak zgłoszona przez UODO do dotyczy art. 1 pkt 14 w zakresie zawierania przez Biuro „porozumień o współpracy w zakresie wymiany informacji oraz wzajemnego spełniania roszczeń.	Uwaga uwzględniona
97.	Art. 138a	PBUK	Jak zasygnalizowano na wstępie niniejszego pisma PBUK już obecnie wykonuje znaczną część funkcji, które mają się stać jego ustawowymi zadaniami. Związane z tym koszty są pokrywane przez zakłady ubezpieczeń w ramach składki, o której mowa w art. 138 ustawy. Obecnie trudno ocenić w jakim stopniu zmieni się zapotrzebowanie PBUK na środki finansowe po wejściu w życie ustawy, można jednak założyć, że może być ono zwiększone w stosunku do poziomu aktualnego tylko w przypadku zaistnienia na polskim rynku ubezpieczeniowym problemów z wypłacalnością krajowego zakładu ubezpieczeń. W oparciu o doświadczenia zebrane w trakcie procesów upadłościowych zagranicznych ubezpieczycieli (Gefion, City Insurance, Carpatica, Astra itd.) zapotrzebowanie to będzie ponadto rozłożone w czasie na przestrzeni kilku bądź nawet kilkunastu lat. Należy również uwzględnić to, że w znacznej części przypadków, w których ustawa przewiduje interwencję PBUK na wypadek niewypłacalności ubezpieczyciela, koszty PBUK przeznaczone na likwidację szkód będą refundowane przez równoważne podmioty wyznaczone do pełnienia analogicznych zadań w innych państwach członkowskich UE. Biorąc to pod uwagę stoimy na stanowisku, iż w przypadku PBUK niezasadne jest gromadzenie znacznie większych środków na poczet ewentualnej niewypłacalności, a przyjęcie rozwiązania bardziej elastycznego i jednocześnie zapewniającego możliwość zgromadzenia w odpowiednim czasie środków dostosowanych do rozmiarów przewidywanych zobowiązań. Proponujemy w związku z tym następujący zapis, który w powiązaniu z przepisem art.139 ust. 3 ustawy pozwoli Ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych na weryfikację jakości zapisów Statutu PBUK w odpowiednim zakresie:	Uwaga uwzględniona

			„Art. 138a. 1. Krajowe zakłady ubezpieczeń posiadające zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie obowiązkowe OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, są obowiązane wnieść składkę na rzecz Biura, w celu zapewnienia środków na finansowanie zadań, o których mowa w art. 122 ust. 1 pkt 9 i art. 130a ust.1. 2. Zasady wyliczania i wysokość wnoszonej składki, o której mowa w ust. 1, jest ustalana przez Walne Zgromadzenie Członków w oparciu o postanowienia statutu Biura.” Zdaniem PBUK projekt powinien przewidywać dodatkowo rozwiązania uzupełniające komentowane wyżej zapisy.	
98.	Art. 138a ust. 3	UKNF	W art. 138a ust.3 – analogiczne jak w art.117 ust. 5b Minister właściwy ds. instytucji finansowych powinien zasięgnąć opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń zanim określi, w drodze rozporządzenia, wysokość procentu składki, o której mowa w ust. 1.	Uwaga bezprzedmiotowa – został usunięty ust. 3.
99.	Art. 3 ust. 1 pkt 28) lit. c udur	UKNF	Proponowany art. 3 w ust. 1 w pkt 28 lit. c udur wskazuje, że: „pojazd mechaniczny jest zarejestrowany albo pojazd mechaniczny ma być zarejestrowany, według wyboru posiadacza pojazdu, w przypadku gdy pojazd mechaniczny został nabyty w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż to, w którym ma być zarejestrowany, ale nie dłużej niż przez okres 30 dni od dnia objęcia pojazdu mechanicznego w posiadanie przez jego nabywcę”. Przepis powyższy nie doprecyzowuje, jak należy ustalić umiejscowienie ryzyka i w jaki sposób powinna nastąpić realizacja obowiązku zawarcia umów OC ppm w przypadku pojazdów, dla których minął okres 30 dni od przejęcia przez nabywcę, a nadal nie doszło do zarejestrowania w kraju docelowego użytkowania.	Uwaga nieuwzględniona - zapis zgodny z dyrektywa - <i>uwaga dot. umiejscowienia ryzyka</i> - z przepisu wynika miejsce umiejscowienia ryzyka – wg wyboru posiadacza pojazdu; - <i>w jaki sposób ma nastąpić realizacja zawarcia umowy OC ppm</i> – wydaje się, że tu będą miały zastosowania przepisy o ubezpieczeniach obowiązkowych, ogólne zasady dot. obowiązku zawarcia umów ubezpieczenia.

				Obecnie art. 3 ust. 1 pkt 28 lit. c ustawy o działalności ub. i reas. również nie doprecyzowuje tej kwestii.
100.	Art. 3 – przepis przejściowy		Zwracamy uwagę, że dla umów ubezpieczenia OC rolników, w związku z podniesieniem sum gwarancyjnych dla tych umów ubezpieczenia, nie przewidziano przepisów przejściowych. Tym samym, w przypadku uchwalenia projektowanej ustawy, dojdzie do sytuacji, w której wiele umów ubezpieczenia OC rolników zawiera niższe niż wprowadzane sumy gwarancyjne. Jeśli celem projektodawcy jest zachowanie spójności między sumami gwarancyjnymi dla OC ppm i OC rolników (choć implementacja dyrektywy komunikacyjnej tego nie wymaga, chyba że ze względu na pojazdy wolnobieżne użytkowane w związku z posiadaniem gospodarstwa rolnego), to zdaniem Funduszu należałoby przewidzieć odpowiednią dyspozycję względem trwających w dniu wejścia w życie ustawy umów ubezpieczenia OC rolników w zakresie sum gwarancyjnych, tak jak zostało to przewidziane względem umów ubezpieczenia OC ppm w art. 3 projektu. W przeciwnym razie, odnosząc się do ewentualnej przyczyny wprowadzenia tej zmiany, szkoda spowodowana przez pojazd wolnobieżny użytkowany w związku z posiadaniem gospodarstwa rolnego, ale w chwili spowodowania szkody pełniący funkcję komunikacyjną, będzie objęta niższymi sumami gwarancyjnymi niż przewidziane przez dyrektywę aż do zawarcia nowej umowy ubezpieczenia OC rolników, co w skrajnych przypadkach może oznaczać prawie cały rok kalendarzowy.	Uwaga uwzględniona – przepis przejściowy został zmodyfikowany.
101.	Art. 3 – przepis przejściowy	UFG	Proponuje się następujące brzmienie przepisu: „Art. 3. 1. Do umów ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartych i obowiązujących na dzień wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. 2. Do zdarzeń komunikacyjnych zaistniałych od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, a objętych umowami ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartych i obowiązujących na dzień wejścia w	Uwaga nieuwzględniona – sumy gwarancyjne stosujemy do umów, a nie do zdarzeń.

			życie niniejszej ustawy, stosuje się sumy gwarancyjne, o których mowa w art. 36 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.” Proponowana zmiana wynika z wątpliwości interpretacyjnych dotyczących tego, czy podwyższone sumy gwarancyjne mają być stosowane wyłącznie względem szkód zaistniałych od wejścia w życie ustawy w ramach już obowiązujących umów ubezpieczenia OC ppm czy względem wszystkich szkód objętych ubezpieczeniem obowiązującym na dzień wejścia w życie ustawy. Propozycja nowego brzmienia przepisu zmierza do jednoznacznego określenia, że nowe sumy gwarancyjne są stosowane wyłącznie względem zdarzeń komunikacyjnych, które wystąpią od dnia wejścia w życie ustawy, zgodnie z tym, co wymagane jest przez implementowaną dyrektywę. W ocenie Funduszu uwzględnienie powyższych zmian jest niezbędne w celu zapewnienia możliwości odpowiedniej interpretacji oraz prawidłowego stosowania przepisów, w związku z czym wyrażamy nadzieję, że przedstawione przez Fundusz propozycje zostaną uwzględnione. Jednocześnie, UFG pozostaje do dyspozycji w razie zaistnienia potrzeby przedstawienia ewentualnych dodatkowych wyjaśnień co do zaproponowanych zmian.	
102.	Art. 3 – przepis przejściowy	UKNF	„Do umów ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartych i obowiązujących na dzień wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się sumy gwarancyjne, o których mowa w art. 36 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.” Czy w związku ze zmianą sum gwarancyjnych w art. 52 uuo nie jest zasadne wprowadzenie przepisu analogicznego?	Uwaga uwzględniona

2. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym

Projekt nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

3. Podmioty, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 ust. 1 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. - Regulamin pracy Rady Ministrów z chwilą skierowania projektu ustawy do uzgodnień i konsultacji, przedmiotowy projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. W toku prac nad projektem żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad tym projektem w trybie przewidzianym w ww. ustawie.

TYTUŁ			Ustawa o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej		
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH ¹⁾			DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2021/2118 z dnia 24 listopada 2021 r. zmieniająca dyrektywę 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności		
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ					
Jedn. red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia T/N	Jedn. red.	Treść przepisu / ów ustawy	Uzasadnienie uwzględnienia w ustawie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE
Art. 1	art. 1 pkt. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „pojazd” oznacza: a) każdy pojazd silnikowy poruszający się na lądzie, lecz nieporuszający się po szynach, napędzany wyłącznie siłą mechaniczną, którego: (i) maksymalna prędkość konstrukcyjna jest większa niż 25 km/h; lub (i i) maksymalna masa netto jest większa niż 25 kg a maksymalna prędkość konstrukcyjna jest większa niż 14 km/h;	N			Dla celów implementacji dyrektywy 2021/2118 nie ma potrzeby zawarcia tej definicji w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych. Obecnie obowiązujące przepisy w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych i w ustawie - Prawo o ruchu drogowym definiują pojazd zgodnie z wymogami dyrektywy.

	b) każdą przyczepę przeznaczoną do użytku z pojazdem, o którym mowa w lit. a), niezależnie od tego, czy jest przyłączona. Bez uszczerbku dla lit. a) i b), wózki inwalidzkie przeznaczone wyłącznie do użytku przez osoby z niepełnosprawnością ruchową nie są uznawane za pojazdy, o których mowa w niniejszej dyrektywie;”;				
	W art. 1 dodaje się punkt 1a) 1a) „ruch pojazdu” oznacza każde użycie pojazdu, które w czasie wypadku jest zgodne z funkcją pojazdu jako środka transportu, niezależnie od cech pojazdu i terenu, na którym pojazd mechaniczny jest używany, oraz niezależnie od tego, czy jest on nieruchomy, czy też znajduje się w ruchu;	T	Art. 2 ust. 1 pkt 12b i 14a	„12b) „ruch pojazdu – każde użycie pojazdu mechanicznego, które w czasie zdarzenia jest zgodne z funkcją tego pojazdu jako środka transportu, niezależnie od jego cech i terenu, na którym jest używany, oraz niezależnie od tego, czy jest on nieruchomy, czy też znajduje się w ruchu;” „14a) wprowadzenie pojazdu do ruchu – każde użycie pojazdu mechanicznego zgodne z funkcją tego pojazdu jako środka transportu, niezależnie od jego cech i terenu, na którym jest używany, oraz niezależnie od tego, czy jest on nieruchomy, czy też znajduje się w ruchu;”	Na gruncie obecnych regulacji krajowych, nie ma definicji ruchu pojazdu. Niemniej jednak pojęcie to pojawia się w treści ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (np. w art. 34 ust. 1). Mając na uwadze powyższe oraz konieczność zapewniania jednolitego stosowania przepisów i zapewnienia spójnej wykładni przepisów implementujących dyrektywę 2021/2118 proponuje się ustawową regulację pojęcia „ruchu pojazdu”. W związku z pojawieniem się definicji :ruch pojazdu” konieczna stała się także zmiana w definicji „wprowadzenia pojazdu do ruchu”.
	art. 1 pkt. 2 otrzymuje brzmienie: 2) „osoba poszkodowana” lub „poszkodowany” oznacza osobę, której	N			Zmiana ta ma na celu wyłącznie harmonizację terminologii stosowanej w dyrektywie i ma charakter

	przysługuje odszkodowanie z powodu szkód majątkowych lub szkód na osobie spowodowanych przez pojazdy				redakcyjny (motyw 2 dyrektywy 2021/2118).
	W art. 1 dodaje się punkt 8) w brzmieniu: 8) „państwo członkowskie siedziby” oznacza »państwo członkowskie siedziby« zdefiniowane w art. 13 pkt 8 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE (*).	N			Dla celów implementacji dyrektywy 2021/2118 nie ma potrzeby zawarcia tej definicji w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych.
Art. 3	w art. 3 wprowadza się następujące zmiany: a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie: „Z zastrzeżeniem art. 5 każde państwo członkowskie podejmuje wszelkie stosowne środki w celu zapewnienia, by odpowiedzialność cywilna odnosząca się do ruchu pojazdu mającego zwykle miejsce postoju na jego terytorium była objęta ubezpieczeniem.” b) po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu: „Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do ruchu pojazdu podczas imprez i w ramach działań związanych ze sportem motorowym, w tym w wyścigów, zawodów, szkoleń, testów i pokazów w wyznaczonych strefach ograniczonego dostępu w państwie członkowskim, jeżeli państwo członkowskie zapewnia, aby organizator działań lub jakakolwiek inna strona wykupili ubezpieczenie alternatywne lub gwarancję ubezpieczeniową obejmujące szkody wyrządzone osobom trzecim, w tym widzom i innym osobom postronnym, ale niekoniecznie	N T	Art. 23 ust. 3 i 4	„3. Przepisów dotyczących obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych nie stosuje się do ruchu pojazdu w ramach działań związanych ze sportem motorowym, w tym wyścigów, zawodów, szkoleń, testów i pokazów, organizowanych w wyznaczonych strefach ograniczonego dostępu, jeżeli organizator, uczestnik lub inna strona zawarli umowę innego ubezpieczenia lub umowę gwarancji ubezpieczeniowej	W odniesieniu do zmiany w art. 1 pkt 2 lit. a nie ma potrzeby wdrażania tej regulacji, jest już objęta ustawą o ubezpieczeniach obowiązkowych. Zmiana ma charakter redakcyjny (<i>vehicles/a vehicle</i>). W celu implementacji zmiany w art. 1 pkt 2 lit. b proponuje się dodać ust. 3 i 4 w art. 23 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w celu wyłączenia z obowiązku ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w ramach działań związanych ze sportem motorowym, w tym wyścigów, zawodów, szkoleń, testów i pokazów organizowanych w wyznaczonych strefach ograniczonego dostępu, jeżeli organizator, uczestnik lub inna strona zapewni alternatywne zabezpieczenie finansowe (umowę dobrowolnego ubezpieczenia lub

	pokrywające szkody poniesione przez uczestniczących kierowców i szkody w ich pojazdach.”			obejmującą szkody wyrządzone osobom trzecim, w tym widzom i innym osobom postronnym, która może nie pokrywać szkód poniesionych przez kierujących pojazdami uczestniczących w tych działaniach i szkód w ich pojazdach. 4. Suma gwarancyjna określona w umowie innego ubezpieczenia lub umowie gwarancji ubezpieczeniowej, o których mowa w ust. 3, nie może być niższa niż suma gwarancyjna, o której mowa w art. 36 ust. 1, a zakres ochrony ubezpieczeniowej wynikający z umowy innego ubezpieczenia lub umowy gwarancji ubezpieczeniowej powinien odpowiadać zakresowi ochrony ubezpieczeniowej właściwemu dla umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.”	umowę gwarancji ubezpieczeniowej). Co do zasady chodzi tu o dobrowolne umowy ubezpieczenia, czyli takie które będą zawierane przez organizatora lub uczestników imprezy sportowej i które będą obejmowały szkody wyrządzone osobom trzecim porównywalne swym zakresem i sumą gwarancyjną do obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Jednocześnie suma gwarancyjna określona w alternatywnej umowie ubezpieczenia lub umowie gwarancji ubezpieczeniowej nie może być niższa niż suma gwarancyjna, o której mowa w art. 36 ust. 1, a zakres ochrony ubezpieczeniowej powinien być taki sam, jak wynikający z umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.
Art. 4	art. 4 otrzymuje brzmienie: „Artykuł 4 Kontrola ubezpieczenia 1. Państwa członkowskie odstępują od kontrolowania ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej w przypadku pojazdów, które mają zwykłe miejsce postoju na terytorium innego państwa członkowskiego, oraz w przypadku pojazdów, które wjeżdżają na ich terytorium z terytorium innego państwa członkowskiego i mają zwykłe miejsce postoju na terytorium państwa trzeciego.	N			Art. 4 ust. 1 w brzmieniu nadanym mu dyrektywą 2021/2118 co do zasady odpowiada treści dotychczasowemu art. 4 dyrektywy MID. Obecnie nie funkcjonuje na terytorium kraju ogólny system kontroli, którego elementem byłaby kontrola obowiązku ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych również w odniesieniu do pojazdów mających zwykłe miejsce postoju na terytorium innego państwa członkowskiego, i

	Państwa członkowskie mogą jednak prowadzić takie kontrole ubezpieczenia, pod warunkiem że są one niedyskryminacyjne, konieczne i proporcjonalne do osiągnięcia stawianego celu oraz: a) są dokonywane w ramach kontroli, której wyłącznym celem nie jest sprawdzenie ubezpieczenia; lub b) stanowią element ogólnego systemu kontroli na terytorium danego państwa, prowadzonych również w odniesieniu do pojazdów mających zwykle miejsce postoju na terytorium państwa członkowskiego przeprowadzającego kontrolę, i nie wymagają zatrzymywania pojazdu. 2. W stosownych przypadkach – na podstawie przepisów państwa członkowskiego, któremu podlega administrator – dane osobowe mogą być przetwarzane na potrzeby przeciwdziałania prowadzeniu pojazdów nieubezpieczonych w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie, na którego terytorium pojazd ma zwykle miejsce postoju. Przepisy te muszą być zgodne z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 (*) i muszą również określać odpowiednie środki mające na celu ochronę praw, wolności i uzasadnionych interesów osoby, której te dane dotyczą. Państwa członkowskie określają w tych środkach w szczególności dokładny cel, w jakim dane mają być przetwarzane, podają odniesienie do odpowiedniej podstawy prawnej, przestrzegają odpowiednich wymogów bezpieczeństwa i zasad				który nie wymaga zatrzymywania pojazdu. Wydaje się, że art. 4 ust. 2 dotyczy tych przypadków, w których państwa członkowskie decydują się na utworzenie lub dysponują takim ogólnym systemem kontroli.
--	--	--	--	--	--

	konieczności, proporcjonalności i ograniczenia celu, a także określają proporcjonalny okres przechowywania danych. Dane osobowe przetwarzane zgodnie z niniejszym artykułem wyłącznie w celu kontroli ubezpieczenia są przechowywane tylko tak długo, jak jest to niezbędne do tego celu, a gdy tylko cel ten zostanie osiągnięty, w całości się je usuwa. Jeżeli kontrola ubezpieczeniowa wykazuje, że pojazd objęty jest obowiązkowym ubezpieczeniem na mocy art. 3, administrator natychmiast usuwa te dane. Gdy w drodze kontroli nie uda się ustalić, czy dany pojazd jest objęty obowiązkowym ubezpieczeniem na mocy art. 3, dane są przechowywane przez ograniczony okres nie dłuższy niż liczba dni niezbędnych do ustalenia, czy istnieje ochrona ubezpieczeniowa.				
Art. 5	W art. 5 dodaje się ustępy w brzmieniu: „3. Państwo członkowskie może przewidzieć odstępstwo od art. 3 w odniesieniu do pojazdów czasowo lub na stałe wycofanych z ruchu i objętych zakazem ruchu, pod warunkiem że istnieje formalna procedura administracyjna lub inny możliwy do zweryfikowania środek zgodnie z prawem krajowym. W takim przypadku państwa członkowskie zapewniają, aby pojazdy, o których mowa w akapicie pierwszym, były traktowane w taki sam sposób jak pojazdy, w odniesieniu do których nie spełniono obowiązku ubezpieczenia określonego w art. 3. Funduszowi gwarancyjnemu państwa członkowskiego, w którym miał miejsce wypadek, przysługuje w takiej sytuacji roszczenie wobec funduszu gwarancyjnego w	N			Na gruncie prawa krajowego przewidziano czasowe wycofanie pojazdu z ruchu w rozumieniu art. 78a ustawy - Prawo o ruchu drogowym, które jednak nie skutkuje brakiem obowiązku ubezpieczenia a jedynie proporcjonalnym obniżeniem składki ubezpieczeniowej (art. 8 ust. 4 – 6 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych). Ust. 4-7: Proponowane przepisy dyrektywy umożliwiają państwom członkowskim odstępianie od obowiązku objęcia ubezpieczeniem OC w odniesieniu do: - pojazdów użytkowanych wyłącznie w strefach ograniczonego dostępu zgodnie ze swoim prawem krajowym;

	państwie członkowskim, w którym pojazd ma zwykle miejsce postoju. 4. Państwo członkowskie może przewidzieć odstępstwo od art. 3 w odniesieniu do pojazdów użytkowanych wyłącznie w strefach ograniczonego dostępu zgodnie ze swoim prawem krajowym. W takim przypadku państwa członkowskie zapewniają, aby pojazdy, o których mowa w akapicie pierwszym, były traktowane w taki sam sposób jak pojazdy, w odniesieniu do których nie spełniono obowiązku ubezpieczenia określonego w art. 3. Funduszowi gwarancyjnemu państwa członkowskiego, w którym miał miejsce wypadek, przysługuje w takiej sytuacji roszczenie wobec funduszu gwarancyjnego w państwie członkowskim, w którym pojazd ma zwykle miejsce postoju. 5. Państwo członkowskie może przewidzieć odstępstwo od art. 3 w odniesieniu do pojazdów niedopuszczonych do ruchu na drogach publicznych zgodnie ze swoim prawem krajowym. Państwo członkowskie przewidujące odstępstwo od art. 3 w odniesieniu do pojazdów, o których mowa w akapicie pierwszym, zapewnia, aby pojazdy te były traktowane w taki sam sposób jak pojazdy, w odniesieniu do których nie spełniono obowiązku ubezpieczenia określonego w art. 3. Funduszowi gwarancyjnemu państwa członkowskiego, w którym miał miejsce wypadek, przysługuje w takiej sytuacji roszczenie wobec funduszu gwarancyjnego w państwie członkowskim, w którym pojazd ma zwykle miejsce postoju.				- pojazdów niedopuszczonych do ruchu na drogach publicznych zgodnie ze swoim prawem krajowym. W takich przypadkach pojazdy te należy traktować jakby w ich odniesieniu nie spełniono obowiązku ubezpieczenia. Odszkodowanie będzie musiał wypłacić fundusz gwarancyjny państwa członkowskiego. Koszty te zostałyby finalnie przerzucone na ubezpieczających.
--	--	--	--	--	---

	6. Gdy państwo członkowskie odstępuje na podstawie ust. 5 od stosowania art. 3 w odniesieniu do pojazdów niedopuszczonych do ruchu na drogach publicznych, to państwo członkowskie może również odstąpić od stosowania art. 10 w odniesieniu do odszkodowania za szkody spowodowane przez takie pojazdy w strefach, które nie są publicznie dostępne ze względu na prawne lub fizyczne ograniczenie dostępu do nich, zdefiniowanych w jego prawie krajowym. 7. W odniesieniu do ust. 3–6 państwa członkowskie powiadamiają Komisję o stosowaniu odstępstwa oraz o szczegółowych rozwiązaniach dotyczących jego stosowania. Komisja publikuje wykaz tych odstępstw.”;				
Art. 6	art. 9 otrzymuje brzmienie: Kwoty minimalne 1. Bez uszczerbku dla możliwości ustanowienia przez państwa członkowskie wyższych sum gwarancyjnych każde państwo członkowskie wymaga obowiązkowego ubezpieczenia, o którym mowa w art. 3, w zakresie następujących kwot minimalnych: a) w przypadku szkód na osobie: 6 450 000EUR w odniesieniu do jednego wypadku bez względu na liczbę osób poszkodowanych lub 1 300 000EUR w odniesieniu do jednej osoby poszkodowanej; b) w przypadku szkody majątkowej: 1 300 000EUR w odniesieniu do jednego wypadku bez względu na liczbę osób poszkodowanych. W przypadku państw członkowskich, które nie przyjęły euro, kwoty minimalne przelicza się	T	Art. 36 ust. 1	„1. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, do ustalonej w umowie ubezpieczenia wysokości sumy gwarancyjnej. Suma gwarancyjna nie może być niższa niż: 1) 29 876 400 złotych w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na liczbę poszkodowanych – w przypadku szkód na osobie; 2) 6 021 600 złotych w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte ubezpieczeniem bez względu na	Dyrektywa wskazuje minimalne kwoty sum gwarancyjnych w euro, określając je na wyższym, wspólnym dla wszystkich państw członkowskich poziomie. Dotychczas, dzięki zastosowaniu okresów przejściowych, i różnych momentów, od których dokonywano okresowego przeglądu zgodnie ze zharmonizowanym wskaźnikiem cen konsumpcyjnych (HICP), w poszczególnych państwach członkowskich minimalne kwoty sum gwarancyjnych różniły się. Nowością jest także wskazanie, że w odniesieniu do państw, które nie przyjęły euro, kwoty minimalne przelicza się na ich walutę krajową, stosując kurs wymiany obowiązujący na dzień 22 grudnia 2021 r., opublikowany w <i>Dzienniku</i>

				mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, zawartych przed dniem 23 grudnia 2023 r. i obowiązujących na ten dzień, jeżeli zdarzenie zaistniało od tego dnia, stosuje się przepisy art. 36 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. 3. Do umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego, zawartych przed dniem 23 grudnia 2023 r. i obowiązujących na ten dzień, jeżeli zdarzenie zaistniało od tego dnia, stosuje się przepisy art. 52 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. 4. Do umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, zawartych od dnia 23 grudnia 2023 r., stosuje się sumy gwarancyjne, o których mowa w art. 36 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. 5. Do umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego, zawartych od dnia 23 grudnia 2023 r., stosuje się sumy gwarancyjne, o których mowa w art. 52 ustawy	OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i umów ubezpieczenia OC rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego, będą miały zastosowanie sumy gwarancyjne, o których mowa w art. 36 ust. 1 i art. 52 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą. Wprowadzenie takiej normy jest uzasadnione mając również na uwadze wskazany wcześniej wyrok TSUE w sprawie C-428/20.
--	--	--	--	--	---

				zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.	
Rozdział 4	Tytuł rozdziału 4 otrzymuje brzmienie: „ROZDZIAŁ 4 ODSZKODOWANIE ZA SZKODY SPOWODOWANE PRZEZ NIEZIDENTYFIKOWANY POJAZD LUB POJAZD, W STOSUNKU DO KTÓREGO NIE SPEŁNIONO OBOWIĄZKU UBEZPIECZENIA, O KTÓRYM MOWA W ART. 3, ORAZ ODSZKODOWANIE W RAZIE NIEWYPŁACALNOŚCI”;	N			
Art. 10	art. 10 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie: „Akapit pierwszy nie narusza prawa państw członkowskich do uznawania odszkodowania wypłacanego przez ten organ za pomocnicze lub główne, a także prawa do ustanowienia przepisów regulujących zaspokajanie roszczeń przysługujących temu organowi wobec osoby lub osób odpowiedzialnych za wypadek, i innych ubezpieczycieli lub organów zabezpieczenia społecznego zobowiązanych do wypłaty odszkodowania osobie poszkodowanej w związku z tym samym wypadkiem. Jednakże państwa członkowskie nie mogą zezwolić temu organowi na uzależnienie wypłaty odszkodowania od wykazania w jakikolwiek sposób przez osobę poszkodowaną, że osoba odpowiedzialna jest niezdolna do wypłacenia odszkodowania lub odmawia jego wypłaty.”	N			Zmiany o charakterze redakcyjnym, bez wpływu na treść merytoryczną, związane z wprowadzeniem definicji „osoby poszkodowanej” (“injured party” and “party injured”).

	b) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie: „2. Osoba poszkodowana może w każdym przypadku zwrócić się bezpośrednio do tego organu, który na podstawie informacji udzielonych na jego żądanie przez osobę poszkodowaną jest zobowiązany do udzielenia tej osobie uzasadnionej odpowiedzi dotyczącej wypłaty odszkodowania.”; c) ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie: „Jednakże jeżeli organ ten wypłacił odszkodowanie za znaczącą szkodę na osobie na rzecz jakiegokolwiek osoby poszkodowanej w tym samym wypadku, w którym niezidentyfikowany pojazd spowodował także szkodę majątkową, państwa członkowskie nie mogą wyłączyć obowiązku wypłaty odszkodowania za szkodę majątkową na podstawie tego, że pojazd nie został zidentyfikowany. Państwa członkowskie mogą jednak wprowadzić franszyzę nieprzekraczającą 500 EUR, która obciąża osobę poszkodowaną ponoszącą taką szkodę majątkową.”; d) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Każde państwo członkowskie stosuje swoje przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne w zakresie wypłacania odszkodowania przez ten organ, bez uszczerbku dla dowolnej innej praktyki korzystniejszej dla osoby poszkodowanej.”				
--	--	--	--	--	--

Art. 10a	Ochrona osób poszkodowanych w odniesieniu do szkód wynikających z wypadków drogowych w państwie członkowskim ich miejsca zamieszkania w razie niewypłacalności zakładu ubezpieczeń 1. Każde państwo członkowskie tworzy lub upoważnia organ mający za zadanie wypłatę odszkodowań osobom poszkodowanym mającym miejsce zamieszkania na jego terytorium co najmniej do wysokości kwot obowiązkowego ubezpieczenia w odniesieniu do szkód majątkowych lub szkód na osobie spowodowanych przez pojazd ubezpieczony przez zakład ubezpieczeń, od momentu gdy ten zakład ubezpieczeń: a) został objęty postępowaniem upadłościowym; lub b) został objęty postępowaniem likwidacyjnym zdefiniowanym w art. 268 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2009/138/WE.	T	Art. 98 ust. 2a	„2a. Do zadań Funduszu należy także, w granicach określonych na podstawie przepisów rozdziału 2, zaspokajanie roszczeń poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z tytułu umów obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, wynikających ze zdarzeń, które zaistniały na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i powstały w związku z ruchem pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych z zakładem ubezpieczeń mającym siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne.”	Mając na uwadze systematykę dyrektywy komunikacyjnej zmienianej dyrektywą 2021/2118 oraz dotychczasowe regulacje krajowe w zakresie ochrony na wypadek upadłości zakładu ubezpieczeń proponuje się, aby zadania organu, o którym mowa w art. 10a ust. 1 dyrektywy 2021/2118, zostały przypisane Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu (UFG). Ochrona na wypadek niewypłacalności zakładu ubezpieczeń przewidziana w art. 10a (i odpowiednio art. 25a) dyrektywy 2021/2118 jest przewidziana już od momentu wszczęcia postępowania upadłościowego lub likwidacyjnego (niezależnie od tego, czy jest ono dobrowolne czy przymusowe zgodnie z art. 268 268 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2009/138/WE).
			Art. 43	„Art. 43 Zakładowi ubezpieczeń oraz Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, w przypadkach określonych w art. 98 ust. 2a, przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący [...]”	

			Art. 98 ust. 2 pkt 1 Art. 111 ust. 1-3	„1) umów ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 2 i 3, za szkody powstałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w granicach określonych na podstawie przepisów rozdziałów 3 i 4;” „1. W przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń wykonującego działalność ubezpieczeniową w grupach obejmujących obowiązkowe ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i ubezpieczenia OC rolników, syndyk jest obowiązany przekazać do Funduszu wszystkie akta szkodowe, w odniesieniu do których mogą być zgłoszone roszczenia poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania. Fundusz wypłaca poszkodowanym i uprawnionym do odszkodowania świadczenia z umów ubezpieczeń obowiązkowych OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i OC rolników, po ustaleniu odpowiedzialności i wysokości świadczenia. 2. W sprawach, w których szkody nie zostały zgłoszone do zakładu ubezpieczeń przed ogłoszeniem jego upadłości, Fundusz przyjmuje zgłoszenie szkody oraz wypłaca poszkodowanym i uprawnionym do odszkodowania	Nowe zadanie, o którym mowa w projektowanym art. 98 ust. 2a będzie wymagało wprowadzenia odpowiednich zmian w art. 98 ust. 2 pkt 1, art. 98b, art. 98c, art. 111 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych.
--	--	--	--	--	---

				świadczenia po ustaleniu odpowiedzialności i wysokości świadczenia. Poszkodowany lub uprawniony do odszkodowania zgłasza swoje roszczenie do Funduszu przez którykolwiek zakład ubezpieczeń wykonujący działalność ubezpieczeniową w grupach obejmujących ubezpieczenia obowiązkowe, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2. Zakład ubezpieczeń nie może odmówić przyjęcia zgłoszenia szkody. 3. Świadczenia rentowe, wynikające z realizacji zadań, o których mowa w art. 98 ust. 2 i 2a, Fundusz może wypłacać w formie skapitalizowanej za zgodą poszkodowanego lub uprawnionego.” „Fundusz przetwarza dane osobowe dotyczące zdrowia w zakresie niezbędnym do realizacji zadań, o których mowa w art. 98 ust. 1-2a i 102a.” „2) zaspokojenia roszczeń, o których mowa w art. 98 ust. 1-2a.”	
			Art. 98b	2. Wypłaty z Funduszu na rzecz poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania, niemających miejsca zamieszkania lub siedziby na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, z tytułu umów	
			Art. 98c pkt 2		Proponowana zmiana wynika ze zmiany w zakresie art. 98 ust. 2 pkt 1 Ustawy. Z zakresu tego przepisu

			Art. 107 ust. 2	obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, wynikających ze zdarzeń, które zaistniały na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i powstały w związku z ruchem pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych z zakładem ubezpieczeń mającym siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne, są dokonywane na zasadzie wzajemności.	wyłącza się odpowiedzialność Funduszu w przypadkach szeroko rozumianej niewypłacalności zakładu ubezpieczeń za szkody z umów ubezpieczenia OC ppm, a odpowiedzialność tę zastępuje się wprowadzaną w ust. 2a tego przepisu odpowiedzialnością względem podmiotów mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium RP, zgodnie z implementacją art. 10a dyrektywy komunikacyjnej. Ze względu na powyższą zmianę osoby nie mające miejsca zamieszkania ani siedziby na terytorium RP, które w aktualnym stanie prawnym mogłyby korzystać z zasady wzajemności, po uchwaleniu projektowanej nowelizacji w obecnym kształcie zostaną pozbawione takiej możliwości.
	2. Każde państwo członkowskie podejmuje odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby organ, o którym mowa w ust. 1, dysponował wystarczającymi środkami finansowymi na wypłatę odszkodowań osobom poszkodowanym zgodnie z zasadami określonymi w ust. 10 w przypadku, gdy wypłata odszkodowania jest należna w sytuacjach przewidzianych w ust. 1 lit. a) i b). Środki te mogą obejmować wymogi dotyczące wnoszenia wkładów finansowych, pod warunkiem że nakłada się je wyłącznie na zakłady ubezpieczeń, którym państwo członkowskie nakładające te wymogi udzieliło zezwolenia.	T	Art. 117 ust. 1a i 1 b oraz 2 pkt 7, 2c, 3a, 3b, 5a, 5b, 6 i 6a	„1a. W ramach Funduszu wyodrębnia się fundusz do spraw niewypłacalności, będący rachunkiem obejmującym dochody i koszty oraz aktywa i zobowiązania związane z realizacją zadania, o którym mowa w art. 98 ust. 2a. 1b. Środki funduszu do spraw niewypłacalności gromadzone są na wyodrębnionym rachunku bankowym Funduszu.” „2. pkt 7) wpłat uzyskanych ze zwrotów kwot wpłaconych z tytułu upadłości zakładu ubezpieczeń.”	W celu realizacji zadania wynikającego z art. 98 ust. 2a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, w ramach UFG wyodrębniony zostanie fundusz do spraw niewypłacalności. Będzie on obejmował dochody i koszty, aktywa i zobowiązania związane z realizacją ww. zadania, a środki funduszu do spraw niewypłacalności gromadzone będą na wyodrębnionym rachunku bankowym UFG. Aby nie obciążać nadmiernie zakładów ubezpieczeń, proponuje się wprowadzenie możliwości przekazywania nadwyżki bilansowej

				„2c. Nadwyżka bilansowa Funduszu, w części nieprzekraczającej 75% jej wysokości, może zostać przekazana na fundusz do spraw niewypłacalności.” „3a. Krajowe zakłady ubezpieczeń posiadające zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, są obowiązane wnieść składkę na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności, w celu zapewnienia środków na finansowanie zadania, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, w wysokości nie większej niż 0,1% składki przypisanej brutto w ubezpieczeniu obowiązkowym, o którym mowa w art. 4 pkt 1. 3b. W przypadku wszczęcia postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego względem zakładu ubezpieczeń wykonującego działalność ubezpieczeniową w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli środki zgromadzone w funduszu do spraw niewypłacalności okażą się niewystarczające na potrzeby realizacji zadań wynikających z art. 98 ust. 2a w danym roku kalendarzowym, pozostałe krajowe zakłady ubezpieczeń wykonujące działalność	UFG, w części nieprzekraczającej 75% jej wysokości na fundusz do spraw niewypłacalności. Zgodnie z wymaganiami art. 10a ust. 2 dyrektywy komunikacyjnej ciężar finansowy nowego zadania Funduszu spadnie zostanie nałożony na krajowe zakłady ubezpieczeń, posiadające zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Proponuje się również przyjęcie mechanizmu składki dodatkowej. Składka dodatkowa byłaby uiszczania przez zakłady ubezpieczeń wyłącznie w przypadku wszczęcia postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego względem krajowego zakładu ubezpieczeń, prowadzącego działalność w zakresie ubezpieczeń, o których mowa w art. 4 ust. 1, jeśli środki zgromadzone w funduszu do spraw niewypłacalności okazałyby się niewystarczające na potrzeby realizacji zadań wynikających z art. 98 ust. 2a. Składka ta, nie miałaby zatem charakteru stałego, ani cyklicznego. Byłaby uiszczana wyłącznie w sytuacjach nadzwyczajnych, tj.
--	--	--	--	---	--

			ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia, o którym mowa w art. 4 pkt 1, są obowiązane wnieść składkę dodatkową na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności, na pokrycie szacowanych wypłat odszkodowań i świadczeń, wynikających z art. 98 ust. 2a, w okresie kolejnych 12 miesięcy.” „5a. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Funduszu i organu nadzoru określi, w drodze rozporządzenia, wysokość procentu składki, o której mowa w ust. 3a, oraz termin uiszczania tej składki, uwzględniając w szczególności zagwarantowanie płynności finansowej funduszu do spraw niewypłacalności. 5b. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych po zasięgnięciu opinii Funduszu i organu nadzoru może określić, w drodze rozporządzenia, wysokość procentu składki, o której mowa w ust. 3b, oraz termin uiszczania tej składki, uwzględniając w szczególności zakres zobowiązań wynikających z umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.”	konieczności realizowania przez UFG wypłat i jednoczesnego braku środków w funduszu do spraw niewypłacalności. Projekt przewiduje także, aby ewentualna składka dodatkowa wnoszona była corocznie na pokrycie szacowanych wypłat odszkodowań i świadczeń, wynikających z art. 98 ust. 2a, w okresie kolejnych 12 miesięcy, a nie jednorazowo. Wysokość procentu składki, o której mowa w ust. 3a i składki dodatkowej, o której mowa w ust. 3b oraz termin ich uiszczania zostanie określona rozporządzeniem ministra właściwego do spraw instytucji finansowych.
--	--	--	--	---

				„6. Wysokość składki, o której mowa w ust. 3 jest wyliczana od składki przypisanej brutto w ubezpieczeniach obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt. 1 i 2.” „6a. Wysokość składki, o której mowa w ust. 3b jest wyliczana od składki przypisanej brutto w ubezpieczeniu obowiązkowym, o którym mowa w art. 4 pkt.1.”	
	3. Bez uszczerbku dla jakichkolwiek obowiązków wynikających z art. 280 dyrektywy 2009/138/WE, każde państwo członkowskie zapewnia, aby w każdym przypadku wydania przez właściwy sąd lub inne właściwe władze nakazu lub decyzji o wszczęciu postępowania, o którym mowa w ust. 1 lit. a) lub b), w odniesieniu do zakładu ubezpieczeń, dla którego to państwo członkowskie jest państwem członkowskim siedziby, taki nakaz lub decyzja były podawane do wiadomości publicznej. Organ, o którym mowa w ust. 1, mający siedzibę w państwie członkowskim siedziby zakładu ubezpieczeń zapewnia, aby wszystkie organy, o których mowa w ust. 1, we wszystkich państwach członkowskich zostały niezwłocznie poinformowane o tym nakazie lub decyzji.	T	111a ust. 1-3	„1. W przypadku złożenia skutecznego wniosku o ogłoszenie upadłości sąd lub organ nadzoru niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 7 dni od dnia skutecznego złożenia wniosku, informuje Fundusz. Fundusz udostępnia na swojej stronie internetowej informację o objęciu krajowego zakładu ubezpieczeń postępowaniem upadłościowym lub likwidacyjnym. 2. O wszczęciu postępowania upadłościowego zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, sąd niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 7 dni od dnia wydania postanowienia o ogłoszeniu upadłości, informuje Fundusz. Fundusz udostępnia na swojej stronie internetowej	Obowiązki informacyjne związane z objęciem postępowaniem upadłościowym lub likwidacyjnym danego zakładu ubezpieczeń proponuje się ująć w ramach odrębnego artykułu 111a

				informację o objęciu krajowego zakładu ubezpieczeń postępowaniem upadłościowym. 3. O wszczęciu postępowania likwidacyjnego zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, sąd lub organ nadzoru niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 7 dni od dnia otwarcia likwidacji, informuje Fundusz. Fundusz udostępnia na swojej stronie internetowej informację o objęciu krajowego zakładu ubezpieczeń postępowaniem likwidacyjnym.”	
4. Osoba poszkodowana może ubiegać się o odszkodowanie bezpośrednio od organu, o którym mowa w ust. 1.	T	Art. 19 ust. 2	„2. Poszkodowany może dochodzić roszczeń bezpośrednio od Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w przypadkach, o których mowa w art. 98 ust. 1-2a.”	Regulacje umożliwiające dochodzenie roszczeń bezpośrednio od Funduszu są zawarte obecnie w art. 19 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Proponuje się uzupełnienie tej regulacji o przypadek, o którym mowa w nowo projektowanym art. 98 ust. 2a.	
5. Po otrzymaniu roszczenia organ, o którym mowa w ust. 1, informuje równoważny organ w państwie członkowskim siedziby zakładu ubezpieczeń oraz zakład ubezpieczeń objęty postępowaniem upadłościowym lub likwidacyjnym bądź jego zarządcę lub likwidatora, zdefiniowanych odpowiednio w art. 268 ust. 1. lit. e) i f) dyrektywy	T	Art. 111a ust. 4	„4. Fundusz niezwłocznie informuje o wszczęciu postępowania, o którym mowa w ust. 2 lub 3, w stosunku do zakładu ubezpieczeń mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, równoważne organy państw		

	2009/138/WE, że otrzymał roszczenie od osoby poszkodowanej.			członkowskich Unii Europejskiej, wyznaczone do realizacji równoważnych zadań, o których mowa w art. 98 ust. 2a.”	
	6. Zakład ubezpieczeń objęty postępowaniem upadłościowym lub likwidacyjnym bądź jego zarządca lub likwidator informują organ, o którym mowa w ust. 1, o wypłacie przez ten zakład odszkodowania lub o odmowie przyjęcia odpowiedzialności względem roszczenia, które wpłynęło również do organu, o którym mowa w ust. 1.	T	Art. 111a ust. 5 i 6	W przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, Fundusz informuje o tym roszczeniu równoważny organ w państwie członkowskim Unii Europejskiej siedziby zakładu ubezpieczeń posiadacza pojazdu mechanicznego, którym spowodowano szkodę oraz ten zakład ubezpieczeń, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne, jego syndyka albo likwidatora, a w przypadku roszczenia wynikłego z wypadku, o którym mowa w art. 123 ust. 1 pkt 1, również Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. 6. Zakład ubezpieczeń, wobec którego wszczęto postępowanie likwidacyjne albo upadłościowe, jego syndyk albo likwidator niezwłocznie, nie później niż w terminie 60 dni od dnia otrzymania informacji o roszczeniu od Funduszu, informują Fundusz o wypłacie lub odmowie wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, względem roszczenia, które zostało zgłoszone również do Funduszu.”	

Jeżeli szkoda została ustalona jedynie w części, wymogi dotyczące wypłaty odszkodowania określone w akapicie pierwszym stosuje się do tej ustalonej w części szkody od momentu przyjęcia odpowiadającej jej uzasadnionej oferty odszkodowania.

art. 4 pkt 1. Zakład ubezpieczeń nie może odmówić przyjęcia zgłoszenia roszczenia.

2. Zakład ubezpieczeń, po otrzymaniu zgłoszenia roszczenia, przeprowadza postępowanie w zakresie ustalenia zasadności i wysokości dochodzonych roszczeń i niezwłocznie przesyła zebraną dokumentację do Funduszu, powiadamiając o tym poszkodowanego lub uprawnionego do odszkodowania.

3. Fundusz składa poszkodowanemu lub uprawnionemu do odszkodowania oświadczenie o wysokości uznanego odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem, jeśli wskutek czynności, o których mowa w ust. 2, stwierdzi, że jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania lub świadczenia wynikającego ze zgłoszonego roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, roszczenie nie zostało zakwestionowane, a szkoda została w części lub w całości ustalona.

4. Fundusz udziela poszkodowanemu lub uprawnionemu do odszkodowania odpowiedzi, wraz z uzasadnieniem, jeśli wskutek czynności, o których mowa w ust. 2, stwierdzi, że:

1) nie jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania lub

				świadczenia wynikającego ze zgłoszonego roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, albo 2) roszczenie zostało już zaspokojone, albo 3) odpowiedzialność została zakwestionowana lub nie została stwierdzona, albo 4) szkoda nie została ustalona w całości – w zakresie w jakim nie została ustalona.”	
			Art. 109 ust. 1a – 1c	„1a. Fundusz, w przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, jest obowiązany złożyć oświadczenie o wysokości uznanego odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem, o którym mowa w art. 108a ust. 3, albo udzielić odpowiedzi z uzasadnieniem, o której mowa w art. 108a ust. 4, w terminie 3 miesięcy od dnia zgłoszenia roszczenia do zakładu ubezpieczeń, zgodnie z art. 108a ust. 1. 1b. W przypadku przyjęcia oświadczenia o wysokości uznanego odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem, o którym mowa w ust. 1a, Fundusz wypłaca odszkodowanie lub świadczenie niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia przyjęcia tego oświadczenia.	

	10. Jeżeli osoba poszkodowana ma miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie siedziby zakładu ubezpieczeń, o którym mowa w ust. 1, organ, o którym mowa w ust. 1, mający siedzibę w państwie członkowskim miejsca zamieszkania osoby poszkodowanej, który wypłacił odszkodowanie osobie poszkodowanej zgodnie z art. 8, jest uprawniony do domagania się całkowitego zwrotu wypłaconej tytułem odszkodowania kwoty od organu, o którym mowa w ust. 1, mającego siedzibę w państwie członkowskim siedziby zakładu ubezpieczeń. Po otrzymaniu roszczenia o taki zwrot organ, o której mowa w ust. 1, mający siedzibę w państwie członkowskim siedziby zakładu ubezpieczeń dokonuje wypłaty na rzecz organu, o którym mowa w ust. 1, mającego siedzibę w państwie członkowskim miejsca zamieszkania osoby poszkodowanej, który wypłacił odszkodowanie osobie poszkodowanej zgodnie z ust. 8, w rozsądnym terminie nieprzekraczającym sześciu miesięcy, chyba że organy te uzgodnią inaczej na piśmie. Organ, który wypłacił odszkodowanie na podstawie akapitu pierwszego, wstępuje w prawa osoby poszkodowanej wobec osoby, która spowodowała wypadek, lub jej zakładu ubezpieczeń, z wyjątkiem praw osoby poszkodowanej wobec ubezpieczającego lub innej osoby ubezpieczonej, która spowodowała wypadek, w zakresie, w jakim odpowiedzialność ubezpieczającego lub osoby	T	Art. 110a	Fundusz współpracuje z równoważnymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej.” „1. Fundusz, po wypłacie odszkodowania lub świadczenia, gdy zakład ubezpieczeń w upadłości albo w likwidacji miał siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, występuje o zwrot wypłaconego odszkodowania lub świadczenia oraz uzgodnionych kosztów do organu równoważnego w państwie członkowskim Unii Europejskiej siedziby tego zakładu ubezpieczeń. 2. W przypadku gdy równoważny organ w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej wypłacił odszkodowanie lub świadczenie w związku z wszczęciem postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego wobec krajowego zakładu ubezpieczeń, Fundusz jest obowiązany zwrócić temu organowi, na jego żądanie, wypłacone odszkodowanie lub świadczenie oraz uzgodnione koszty, w terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy od dnia otrzymania roszczenia o zwrot, chyba że organy uzgodnią inny termin. 3. Fundusz, po wypłacie odszkodowania lub świadczenia wynikającego ze zgłoszonego roszczenia o którym mowa w art.	
--	---	---	-----------	--	--

ubezpieczonej zostałaby pokryta przez niewypłacalny zakład ubezpieczeń zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym. Każde państwo członkowskie zobowiązane jest uznać subrogację przewidzianą przepisami innego państwa członkowskiego.				
11.Ust. 1–10 pozostają bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do: a) uznawania odszkodowania wypłacanego przez organ, o którym mowa w ust. 1, za pomocnicze lub główne; b) ustanowienia przepisów regulujących zaspokajanie roszczeń w związku z tym samym wypadkiem pomiędzy: (i) organem, o którym mowa w ust. 1; (ii) osobą lub osobami, które są odpowiedzialne za wypadek; (iii) innymi zakładami ubezpieczeń lub organami zabezpieczenia społecznego zobowiązanymi do wypłaty odszkodowania osobie poszkodowanej.	T	108a ust. 5	98 ust. 2a, występuje z roszczeniem o zwrot wypłaconego odszkodowania lub świadczenia oraz poniesionych kosztów do zakładu ubezpieczeń względem którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne lub do masy upadłościowej tego zakładu ubezpieczeń lub do zakładu ubezpieczeń, który przejął portfel ubezpieczeń zakładu ubezpieczeń, względem którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne.”	
12. Państwa członkowskie nie zezwalają organowi, o którym mowa w ust. 1, na uzależnienie wypłaty odszkodowania od spełnienia jakichkolwiek innych wymogów niż wymogi określone w niniejszej dyrektywie. W szczególności państwa członkowskie nie zezwalają organowi,	T	108a ust. 6	„5. Fundusz odmawia wypłaty odszkodowania lub świadczenia, jeśli w trakcie likwidacji dobrowolnej zakładu ubezpieczeń doszło do przeniesienia portfela ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1 Art. „6. W przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, przez poszkodowanego lub uprawnionego do odszkodowania, Fundusz nie może uzależnić wypłaty odszkodowania lub świadczenia	

o którym mowa w ust. 1, na uzależnienie wypłaty odszkodowania od spełnienia wymogu, zgodnie z którym osoba poszkodowana musi wykazać, że odpowiedzialna osoba prawna lub fizyczna jest niezdolna do wypłaty odszkodowania lub odmawia jego wypłaty.				od wykazania przez poszkodowanego lub uprawnionego do odszkodowania, że sprawca szkody lub odpowiedzialny zakład ubezpieczeń jest niezdolny do wypłaty odszkodowania lub świadczenia lub odmawia jego wypłaty.”
13. Organy, o których mowa w ust. 1 lub podmioty, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, dążą do zawarcia, do dnia 23 grudnia 2023 r., porozumienia w celu wdrożenia niniejszego artykułu dotyczącego ich funkcji i obowiązków oraz procedur zwrotu kwot wypłaconych na podstawie niniejszego artykułu. W tym celu każde państwo członkowskie do dnia 23 czerwca 2023 r.: a) tworzy lub upoważnia organ, o którym mowa w ust. 1 i uprawnia go do wynegocjowania i zawarcia takiego porozumienia; lub b) wyznacza podmiot oraz uprawnia go do wynegocjowania i zawarcia takiego porozumienia, którego organ, o którym mowa w ust. 1 stanie się stroną po jego utworzeniu lub upoważnieniu. O porozumieniu, o którym mowa w akapicie pierwszym, natychmiast powiadamia się Komisję. Jeżeli porozumienie, o którym mowa w akapicie pierwszym, nie zostanie zawarte do dnia 23 grudnia 2023 r., Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z procedurą,	T	Art. 98e ust. 2		„2. Fundusz jest uprawniony do negocjowania i zawarcia porozumienia o współpracy w zakresie wymiany informacji oraz wzajemnego spełniania roszczeń z organami, o których mowa w ust. 1.”

	o której mowa w art. 28b, aktów delegowanych określających zadania i obowiązki proceduralne organów, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do zwrotu wypłaconych kwot.”;				
Art. 11	art. 11 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie: „W razie sporu między organem, o którym mowa w art. 10 ust. 1, a ubezpieczycielem udzielającym ochrony w zakresie odpowiedzialności cywilnej o to, które z nich musi wypłacić odszkodowanie osobie poszkodowanej, państwa członkowskie podejmują właściwe środki w celu wyznaczenia jednej z tych stron jako odpowiedzialnej w pierwszej kolejności za niezwłoczną wypłatę odszkodowania osobie poszkodowanej.”;	N			Zmiana redakcyjna „injured party”
Rozdział 5	tytuł rozdziału 5 otrzymuje brzmienie: „ROZDZIAŁ 5 SZCZEGÓLNE KATEGORIE OSÓB POSZKODOWANYCH, KLAUZULE WYŁĄCZAJĄCE, CAŁOŚCIOWOŚĆ SKŁADKI, POJAZDY WYSYŁANE Z JEDNEGO PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO DO DRUGIEGO”;				
Art. 12	tytuł art. 12 otrzymuje brzmienie: „Szczególne kategorie osób poszkodowanych”;				
Art. 13	w art. 13 wprowadza się następujące zmiany: a) w ust. 1: (i) w akapicie pierwszym wyrażenie wprowadzające otrzymuje brzmienie:	N			Zmiana redakcyjna „victim” na injured party.

	„1. Każde państwo członkowskie podejmuje wszelkie odpowiednie środki w celu zapewnienia uznania za bezskuteczny każdego przepisu prawa lub postanowienia umownego zawartego w polisie ubezpieczeniowej wydanej zgodnie z art. 3 w stosunku do roszczeń poszkodowanych osób trzecich, które zostały poszkodowane w wypadku, jeżeli ten przepis prawa lub ta postanowienie umowne wyłączają z zakresu ubezpieczenia ruch pojazdu lub prowadzenie pojazdu przez:”; (ii) akapit trzeci otrzymuje brzmienie: „Państwa członkowskie mogą w odniesieniu do wypadków, do których doszło na ich terytorium, nie stosować akapitu pierwszego, jeżeli i w zakresie w jakim osoba poszkodowana może uzyskać odszkodowanie za poniesioną szkodę od organu zabezpieczenia społecznego.”; b) ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie: „Państwa członkowskie, które w przypadku pojazdów skradzionych lub uzyskanych w wyniku przemocy przewidują, że odszkodowanie wypłaca organ, o którym mowa w art. 10 ust. 1, mogą ustalić w odniesieniu do szkód majątkowych franszyzę nieprzekraczającą 250 EUR, która obciąża osobę poszkodowaną.”;	N			Zmiana redakcyjna „victim” na „injured party”.
		N			Zmiana redakcyjna „victim” na „injured party”.
Art. 15	art. 15 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. W drodze odstępstwa od art. 13 pkt 13 lit. b) dyrektywy 2009/138/WE jeżeli pojazd został wysłany z jednego państwa członkowskiego do	T	Art. 2	„W ustawie z dnia 11 września 21015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2023 r. poz. 656, 614, 825, 1723, 1843 i	Dyrektywa wprowadza nową regulację w zakresie pojazdu wysłanego z jednego państwa członkowskiego do drugiego. Dotychczas, państwem członkowskim Unii Europejskiej

	drugiego, za państwo członkowskie umiejscowienia ryzyka uważa się – według wyboru osoby odpowiedzialnej za ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej – albo państwo członkowskie zarejestrowania, albo, natychmiast od chwili przyjęcia dostawy przez nabywcę, państwo członkowskie przeznaczenia przez okres trzydziestu dni, nawet jeżeli pojazd nie został jeszcze formalnie zarejestrowany w państwie członkowskim przeznaczenia. Państwa członkowskie zapewniają, aby centrum informacyjne, o którym mowa w art. 23, w państwie, w którym pojazd został zarejestrowany, centrum informacyjne w państwie członkowskim przeznaczenia, jeżeli nie są tożsame, a także centrum informacyjne w każdym innym odnośnym państwie członkowskim, takim jak państwo członkowskie, w którym doszło do wypadku lub w którym osoba poszkodowana ma miejsce zamieszkania, współpracowały ze sobą, aby udostępnić niezbędne informacje o wysłanym pojeździe posiadane przez nie zgodnie z art. 23.”;	T	art. 104 ust. 1 pkt 16	1941) w art. 3 w ust. 1 w pkt. 28 lit. c otrzymuje brzmienie: „c) pojazd mechaniczny jest zarejestrowany albo pojazd mechaniczny ma być zarejestrowany, według wyboru posiadacza pojazdu, w przypadku gdy pojazd mechaniczny został nabyty w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż to, w którym ma być zarejestrowany, ale nie dłużej niż przez okres 30 dni od dnia objęcia pojazdu mechanicznego w posiadanie przez jego nabywcę,”. „16) ośrodkom informacji w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w przypadku wyrządzenia szkody w związku z ruchem pojazdu mechanicznego, jeżeli zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 28 lit. c ustawy o działalności ubezpieczeniowej państwem członkowskim umiejscowienia ryzyka jest Rzeczpospolita Polska.”	umiejscowienia ryzyka było państwo, w którym pojazd mechaniczny ma być zarejestrowany, w przypadku gdy pojazd mechaniczny został nabyty w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż to, w którym ma być zarejestrowany, ale nie dłużej niż przez okres 30 dni od dnia objęcia pojazdu mechanicznego w posiadanie przez jego nabywcę (art. 3 ust. 1 pkt 28 lit. c ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej). Dyrektywa 2021/2118 umożliwia wybór przez ubezpieczającego, czy wykupić polisę ubezpieczeniową w państwie członkowskim, w którym pojazd jest zarejestrowany, czy też, przez okres 30 dni od daty przyjęcia dostawy przez nabywcę, w państwie członkowskim przeznaczenia, nawet jeśli pojazd nie został jeszcze formalnie zarejestrowany w państwie członkowskim przeznaczenia. Ta modyfikacja wymaga odpowiedniej zmiany w ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Jednocześnie, proponuje się rozszerzenie katalogu podmiotów, którym mogą być udostępniane dane (określone w art. 102 ust. 2–4 oraz w art. 103 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych) zgromadzone przez Fundusz pełniący funkcję ośrodka informacji. W celu zapewnienia
--	--	---	------------------------	---	---

					wymiany informacji pomiędzy ośrodkami informacyjnymi państw członkowskich UE w odniesieniu do pojazdów wysyłanych z jednego państwa członkowskiego do drugiego.
Art. 15a	dodaje się artykuł w brzmieniu: <i>„Artykuł 15a</i> Ochrona osób poszkodowanych w wypadkach z udziałem przyczepy ciągniętej przez pojazd 1. W razie wypadku spowodowanego przez grupę pojazdów składającą się z pojazdu ciągnącego przyczepę gdy przyczepę tę obejmuje odrębne ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej, osoba poszkodowana może się ubiegać o odszkodowanie bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń, który ubezpieczył przyczepę, jeżeli: a) można zidentyfikować przyczepę, lecz nie pojazd, który ją ciągnął; oraz b) mające zastosowanie prawo krajowe stanowi, że ubezpieczyciel przyczepy wypłaca odszkodowanie. Zakładowi ubezpieczeń, który wypłacił odszkodowanie osobie poszkodowanej, przysługuje roszczenie regresowe wobec zakładu, który ubezpieczył pojazd ciągnący przyczepę, lub do organu, o którym mowa w art. 10 ust. 1, jeżeli i w zakresie w jakim jest to przewidziane w mającym zastosowanie prawie krajowym. Niniejszy ustęp pozostaje bez uszczerbku dla mającego zastosowanie prawa krajowego	N – ust. 1			Przepisy krajowe nie przewidują, że ubezpieczyciel przyczepy wypłaca odszkodowanie, w przypadku sytuacji o której mowa w art. 15a ust. 1 dyrektywy 2021/2118. Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami odpowiedzialność ubezpieczyciela pojazdu ciągnącego i ubezpieczyciela przyczepy są odrębne i szczegółowo uregulowane w art. 37 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Co do zasady, za szkody spowodowane przyczepą złączoną z ciągnącym ją pojazdem silnikowym lub też wprawioną przez niego w ruch, lecz już odłączoną, odpowiada zakład ubezpieczeń, z którym umowę ubezpieczenia OC zawarł posiadacz pojazdu silnikowego ciągnącego (art. 37 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych). Dotyczy to takich przypadków jak potrącenie samą przyczepą, uderzenia odłączonym jej elementem czy przewożonym ładunkiem. Z kolei szkody spowodowane ruchem samej przyczepy, objęte ubezpieczeniem OC posiadacza przyczepy, występują rzadziej i dotyczą sytuacji, gdy przyczepa była w szeroko rozumianym ruchu, lecz w momencie zdarzenia nie była złączona z pojazdem silnikowym albo odłączyła

	przewidującego zasady korzystniejsze dla osoby poszkodowanej. 2. W razie wypadku spowodowanego przez grupę pojazdów składającą się z pojazdu ciągnącego przyczepę ubezpieczyciel przyczepy – pod warunkiem że mające zastosowanie prawo krajowe nie wymaga od niego wypłaty pełnego odszkodowania – na żądanie osoby poszkodowanej informuje ją bezzwłocznie o: a) danych ubezpieczyciela pojazdu ciągnącego; lub	T	Art. 37 ust. 2a	„2a. Zakład ubezpieczeń posiadacza przyczepy informuje niezwłocznie poszkodowanego lub uprawnionego do odszkodowania, na jego wniosek, o danych zakładu ubezpieczeń pojazdu mechanicznego ciągnącego, o których mowa w art. 102 ust. 2 pkt 1, lub o możliwości dochodzenia roszczenia od	się od ciągnącego pojazdu silnikowego i przestała się już toczyć, np. szkody wynikające z pozostawienia przyczepy na drodze, stoczenia się jej z pochyłej drogi, załadunku lub rozładunku przyczepy odłączonej od pojazdu silnikowego (za K. Niezgoda, Komentarz do Art. 37, w: J. Miaskowski, K. Niezgoda, P. Skawiński, Ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Komentarz, Warszawa 2012, dostęp online Legalis). W przypadku nieustalenia tożsamości posiadacza lub kierującego pojazdem ciągnącym poszkodowany może zgłosić roszczenie do UFG za pośrednictwem dowolnego zakładu ubezpieczeń wykonującego działalność w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych (art. 108 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych). Mając na uwadze dyspozycję art. 15a ust. 2 dyrektywy 2021/2118, proponuje się dodanie regulacji zobowiązującej ubezpieczyciela posiadacza przyczepy do udzielenia informacji o ubezpieczycielu pojazdu ciągnącego lub, w przypadku gdy ubezpieczyciel przyczepy nie jest w stanie ustalić danych ubezpieczyciela pojazdu ciągnącego, o możliwości uzyskania odszkodowania od
--	--	---	-----------------	---	--

	b) w przypadku gdy ubezpieczyciel przyczepy nie jest w stanie ustalić danych ubezpieczyciela pojazdu ciągnącego, o systemie wypłaty odszkodowania przewidzianym w art. 10.”;			Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, w przypadku gdy nie można tych danych ustalić.”	Funduszu (nowo dodany ust. 2a do art. 37 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).
Art. 16	art. 16 otrzymuje brzmienie: „Artykuł 16 Zaświadczenie o roszczeniach odszkodowawczych z tytułu odpowiedzialności cywilnej Państwa członkowskie zapewniają, aby ubezpieczający miał prawo do wystąpienia w dowolnym czasie z wnioskiem o wydanie zaświadczenia o roszczeniach odszkodowawczych z tytułu odpowiedzialności cywilnej dotyczących pojazdów objętych umową ubezpieczenia w okresie co najmniej pięciu ostatnich lat trwania stosunku umownego (zwanego dalej „zaświadczeniem o przebiegu ubezpieczenia”). Zakład ubezpieczeń lub organ wyznaczony przez państwo członkowskie do zawierania obowiązkowych ubezpieczeń lub do wystawiania takich zaświadczeń wydaje ubezpieczającemu takie zaświadczenie o przebiegu ubezpieczenia w ciągu 15 dni od złożenia wniosku. W tym celu korzysta z formularza zaświadczenia o przebiegu ubezpieczenia. Państwa członkowskie zapewniają, aby przy uwzględnianiu zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia wydanych przez inne zakłady ubezpieczeń lub inne organy, o których mowa w akapicie drugim, zakłady ubezpieczeń nie	T	Art. 104 ust. 7a	„7a. Podmiotowi, o którym mowa w ust. 1 pkt 1a, dane udostępnia się w terminie 15 dni od dnia otrzymania przez Fundusz wystąpienia o udostępnienie danych, w formie elektronicznej na formularzu zaświadczenia o przebiegu ubezpieczenia, którego wzór określają przepisy aktów wykonawczych wydanych na podstawie art. 16 akapit 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności (Dz. Urz. UE L 263 z 07.10.2009, str. 11, z późn. zm.¹⁾).”	Dyrektywa 2021/2118 uzupełnia dotychczasowe regulacje w zakresie zaświadczeń o roszczeniach odszkodowawczych objętych umową obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Zasadnicze zmiany dotyczą wprowadzenia jednolitego formularza takich zaświadczeń we wszystkich państwach członkowskich UE. Obecnie kwestia zaświadczeń jest regulowana w art. 104 ust. 1 pkt 1a oraz ust. 7a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Organem wyznaczonym do wydawania zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia jest Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.
		T	Art. 8 ust. 3a i 3b	„3a. Przy ustalaniu wysokości składki ubezpieczeniowej za ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w	Wprowadzony został zakaz dyskryminacji ubezpieczających ze względu na narodowość, jego poprzednie państwo miejsca zamieszkania lub siedziby oraz

¹⁾ Zmiany wymienionej dyrektywy zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 430 z 02.12.2021, str. 1.

	traktowały ubezpieczających w sposób dyskryminujący lub nie stosowały zwyczajki ich składek ze względu na ich narodowość lub wyłącznie ze względu na ich poprzednie państwa członkowskie miejsca zamieszkania. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy przy ustalaniu składek zakład ubezpieczeń uwzględnia zaświadczenia o przebiegu ubezpieczenia, traktował on zaświadczenia wydane w innych państwach członkowskich jako równoważne zaświadczeniom wydanym przez zakład ubezpieczeń lub organy, o których mowa w akapicie drugim, mające siedzibę w tym samym państwie członkowskim, również w przypadku przyznawania zniżek. Państwa członkowskie zapewniają, aby zakłady ubezpieczeń publikowały ogólny zarys swojej polityki w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia przy wyliczaniu wysokości składek. Do dnia 23 lipca 2023 r. Komisja przyjmie akty wykonawcze określające w formie wzorca format i treść zaświadczenia o przebiegu ubezpieczenia, o którym mowa w akapicie drugim. Wzorzec ten obejmie informacje o: a) danych zakładu ubezpieczeń lub organów wydających zaświadczenie o przebiegu ubezpieczenia; b) danych ubezpieczającego, włącznie z jego danymi kontaktowymi; c) ubezpieczonym pojeździe i numerze identyfikacyjnym pojazdu (VIN);			przypadku gdy uwzględnia się zaświadczenia o przebiegu ubezpieczenia, zakazuje się dyskryminacji ze względu na narodowość posiadacza pojazdu mechanicznego, jego poprzednie państwo miejsca zamieszkania lub siedziby. 3b. Zakłady ubezpieczeń udostępniają na swoich stronach internetowych ogólny zarys polityki w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia przy wyliczaniu wysokości składek za ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.”	konieczność równoważnego traktowania zaświadczeń z innych państw członkowskich przez ubezpieczycieli. Zakłady ubezpieczeń będą także zobligowane do udostępniania na swoich stronach internetowych ogólnych zarysów polityki w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o przebiegu ubezpieczenia przy wyliczaniu wysokości składek ubezpieczeniowych.
--	--	--	--	---	---

	d) początkowej i końcowej dacie okresu ochrony ubezpieczeniowej pojazdu; e) liczbie roszczeń z tytułu odpowiedzialności cywilnej uznanych w ramach umowy ubezpieczenia ubezpieczającego w okresie objętym zaświadczeniem o przebiegu ubezpieczenia, w tym o dacie każdego roszczenia; f) dodatkowe istotne informacje wymagane na podstawie przepisów lub praktyk stosowanych w państwach członkowskich. Przed przyjęciem tych aktów wykonawczych Komisja konsultuje się ze wszystkimi zainteresowanymi stronami i ściśle współpracuje z państwami członkowskimi. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 28a ust.2.”				
16a	dodaje się artykuł w brzmieniu: <i>„Artykuł 16a</i> Narzędzia porównywania cen ubezpieczeń komunikacyjnych 1. Państwa członkowskie mogą postanowić o certyfikacji narzędzi umożliwiających konsumentom bezpłatne porównywanie cen, taryf i zakresu ochrony ubezpieczeniowej oferowanych przez podmioty oferujące obowiązkowe ubezpieczenia, o których mowa w art. 3, jako »niezależnych narzędzi porównywania cen ubezpieczeń komunikacyjnych«, o ile spełnione zostaną warunki określone w ust. 2.	N			Dyrektywa 2021/2118 wprowadza regulacje umożliwiające państwom członkowskim UE certyfikację narzędzi umożliwiających konsumentom bezpłatne porównywanie cen, taryf i zakresu ochrony ubezpieczeniowej oferowanych przez podmioty oferujące obowiązkowe ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Przepis ten ma charakter fakultatywny. Z uwagi na możliwe trudności na etapie wdrożenia tych regulacji oraz związane z tym koszt, proponuje się zrezygnowanie z możliwości

	2. Narzędzie porównawcze w znaczeniu ust. 1 musi: a) być funkcjonalnie niezależne od podmiotów oferujących obowiązkowe ubezpieczenia, o których mowa w art. 3, i zapewniać tym podmiotom równe traktowanie w wynikach wyszukiwania; b) wyraźnie wskazywać dane właścicieli narzędzia porównawczego i obsługujących je podmiotów; c) określać jasne i obiektywne kryteria, na których opiera się porównanie; d) używać prostego i jednoznacznego języka; e) dostarczać dokładnych i aktualnych informacji z podaniem czasu ostatniej aktualizacji; f) być dostępne dla każdego podmiotu oferującego obowiązkowe ubezpieczenia, o których mowa w art. 3, udostępniać odpowiednie informacje, oraz uwzględniać szeroki zakres ofert obejmujących znaczącą część rynku ubezpieczeń komunikacyjnych, a gdy przedstawiane informacje nie stanowią pełnego obrazu tego rynku – jasno informować o tym użytkownika przed wyświetleniem wyników; g) zapewniać skuteczną procedurę zgłaszania nieprawidłowych informacji; h) zawierać oświadczenie, że ceny opierają się na dostarczonych informacjach i nie są wiążące dla podmiotów oferujących ubezpieczenia.”				wdrożenia tych regulacji na poziomie krajowym.
Art. 23	w art. 23 wprowadza się następujące zmiany: a) dodaje się ustęp w brzmieniu: „1a. Państwa członkowskie zapewniają, aby zakłady ubezpieczeń lub inne podmioty były	N			Obecnie funkcję ośrodka informacji (OI) pełni zgodni z art. 102 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. Zgodnie z art. 102 ust. 2 i 5 ustawy o

	zobowiązane do dostarczania centrom informacyjnym informacji, o których mowa w ust. 1 lit. a) ppkt (i), (ii) i (iii), i informowały je o tym, że dana polisa ubezpieczeniowa straciła ważność lub że nie obejmuje już pojazdu o danym numerze rejestracyjnym.”; b) ust. 6 otrzymuje brzmienie: „6. Przetwarzanie danych osobowych wynikające z ust. 1–5 odbywa się zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/679.”;	N			ubezpieczeniach obowiązkowych, zakłady ubezpieczeń przekazują do Funduszu dane dotyczące umów ubezpieczenia działu II grupy 3 i 10 załącznika do ustawy o działalności ubezpieczeniowej z wyłączeniem odpowiedzialności przewoźnika, zawierające m.in. - cechy identyfikujące dokument potwierdzający zawarcie umowy ubezpieczenia; - datę zawarcia umowy; - okres ubezpieczenia; a także datę rozwiązania umowy ubezpieczenia przed upływem końcowego terminu odpowiedzialności, określonego w umowie; - dane dotyczące pojazdu mechanicznego i jego posiadacza, w tym numer rejestracyjny pojazdu mechanicznego. Tym samym dane dotyczące danej polisy ubezpieczeniowej są gromadzone w OI. Zmiana związana z wejściem nowej regulacji dotyczącej ochrony danych osobowych, tj. rozporządzeniem 2016/679. Regulację tę stosuje się wprost i nie wymaga implementacji. Przepisy ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych zostały już dostosowane do tej regulacji (art.98c, art. 98d).
25a	dodaje się artykuł w brzmieniu: „Artykuł 25a	T	Art. 122 ust. 1 pkt 9	„9) zaspokajanie roszczeń, o których mowa w art. 83e, w granicach określonych na podstawie przepisów rozdziału 2.”	Mając na uwadze systematykę dyrektywy komunikacyjnej zmienianej dyrektywą 2021/2118 oraz dotychczasowe regulacje krajowe w zakresie organu odszkodowawczego

	2. Każde państwo członkowskie podejmuje odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby organ, o którym mowa w ust. 1, dysponował wystarczającymi środkami finansowymi na wypłatę odszkodowań osobom poszkodowanym zgodnie z zasadami określonymi w ust. 10 w przypadku, gdy wypłata odszkodowania jest należna w sytuacjach przewidzianych w ust. 1 lit. a) i b). Środki te mogą obejmować wymogi dotyczące wnoszenia wkładów finansowych, pod warunkiem że nakłada się je wyłącznie na zakłady ubezpieczeń, którym państwo członkowskie nakładające te wymogi udzieliło zezwolenia.	T	Art. 138a	„W celu realizacji zadań, o których mowa w art. 122 ust. 1 pkt 3, 4 i 9 oraz art. 123 pkt 1 i 2, Biuro może podjąć decyzje w indywidualnych przypadkach w oparciu o zautomatyzowane przetwarzanie danych, w tym profilowanie.” „1. Krajowe zakłady ubezpieczeń posiadające zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie obowiązkowe OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, są obowiązane wnieść składkę na rzecz Biura, w celu zapewnienia środków na finansowanie zadań, o których mowa w art. 122 ust. 1 pkt 9 i art. 130a ust. 1. 2. Zasady wyliczania wysokości wnoszonej składki, o której mowa w ust. 1 oraz terminy uiszczenia tej składki, są ustalane przez Walne Zgromadzenie Członków w oparciu o postanowienia statutu Biura”.	Stosownie do regulacji dyrektywy 2021/2118 (nowo dodany art. 25a ust. 2) ciężar finansowy realizowania tego zadania zostanie nałożony na krajowe zakłady ubezpieczeń, posiadające zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wysokość, zasady wyliczania oraz terminy uiszczenia składki będzie określał Statut Biura.
	3. Bez uszczerbku dla jakichkolwiek obowiązków wynikających z art. 280 dyrektywy 2009/138/WE, każde państwo członkowskie zapewnia, aby w każdym przypadku wydania przez właściwy sąd lub inne właściwe władze nakazu lub decyzji o wszczęciu postępowania, o którym mowa w ust. 1 lit. a) lub b), w odniesieniu do zakładu ubezpieczeń, dla którego to państwo członkowskie jest państwem członkowskim	T	Art. 83f ust. 1-3	„1. W przypadku skutecznego złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, sąd lub organ nadzoru niezwłocznie, jednak nie	Obowiązki informacyjne, określone w art. 25a ust. 3, 5 i 6 zmienionej dyrektywy komunikacyjnej, zostaną uregulowane w nowo dodanym art. 83f ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych.

siedziby, taki nakaz lub decyzja były podawane do wiadomości publicznej. Organ, o którym mowa w ust. 1, mający siedzibę w państwie członkowskim siedziby zakładu ubezpieczeń zapewnia, aby wszystkie organy, o których mowa w ust. 1, oraz wszystkie organy odszkodowawcze, o których mowa w art. 24, we wszystkich państwach członkowskich zostały niezwłocznie poinformowane o tym nakazie lub decyzji.

później niż w terminie 7 dni od dnia jego złożenia, informuje Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

2. O wszczęciu postępowania upadłościowego zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych sąd niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 7 dni od dnia wydania postanowienia o ogłoszeniu upadłości, informuje Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych udostępnia na swojej stronie internetowej informację o objęciu krajowego zakładu ubezpieczeń postępowaniem upadłościowym.

3. O wszczęciu postępowania likwidacyjnego zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych sąd lub organ nadzoru, niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 7 dni od dnia otwarcia likwidacji, informuje Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Polskie Biuro Ubezpieczycieli

4. Osoba poszkodowana może ubiegać się o odszkodowanie bezpośrednio od organu, o którym mowa w ust. 1.	T	Art. 19 ust. 3	Komunikacyjnych udostępnia na swojej stronie internetowej informację o objęciu krajowego zakładu ubezpieczeń postępowaniem likwidacyjnym.”	
5. Po otrzymaniu roszczenia organ, o którym mowa w ust. 1, informuje równoważny organ w państwie członkowskim siedziby zakładu ubezpieczeń, organ odszkodowawczy, o którym mowa w art. 24 w państwie członkowskim miejsca zamieszkania osoby poszkodowanej oraz zakład ubezpieczeń objęty postępowaniem upadłościowym lub likwidacyjnym bądź jego zarządcę lub likwidatora, zdefiniowanych odpowiednio w art. 268 ust. 1 lit. e) i f) dyrektywy 2009/138/WE, że otrzymała roszczenie od osoby poszkodowanej.	T	Art. 83f ust. 4 i 5	„3. Poszkodowany może dochodzić roszczeń bezpośrednio od Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w przypadkach, o których mowa w art. 83e i art. 123.” „4. Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych niezwłocznie informuje o wszczęciu postępowania, o którym mowa w ust. 2 lub 3, w stosunku do krajowego zakładu ubezpieczeń, równoważne organy państw członkowskich Unii Europejskiej, wyznaczone do realizacji równoważnych zadań, o których mowa w art. 83e. 5. W przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 83e, Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych informuje o tym roszczeniu równoważny organ w państwie członkowskim Unii Europejskiej siedziby zakładu ubezpieczeń posiadacza pojazdu mechanicznego, którym spowodowano szkodę, oraz zakład ubezpieczeń, wobec	Uprawnienie poszkodowanego do bezpośredniego dochodzenia roszczeń od PBUK jest regulowane art. 19 ust. 3 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Proponuje się uzupełnienie tej regulacji o nowo projektowane zadanie PBUK na wypadek niewypłacalności ubezpieczyciela.

				którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne, jego syndyka albo likwidatora, a także równoważny organ w państwie miejsca zdarzenia.	
			Art. 123 ust. 1 i 2	„1. Biuro odpowiada za szkody będące następstwem wypadków, które miały miejsce na terytorium: 1) Rzeczypospolitej Polskiej i powstały w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zarejestrowanych w państwach, których biura narodowe są sygnatariuszami Porozumienia Wielostronnego; 2) Rzeczypospolitej Polskiej i powstały w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zarejestrowanych w państwach, których biura narodowe podpisały z Biurem umowy o wzajemnym uznawaniu dokumentów ubezpieczeniowych i zaspokajaniu roszczeń, pod warunkiem istnienia ważnej Zielonej Karty wystawionej przez zagraniczne biuro narodowe. 2. W przypadku zgłoszenia roszczenia, wynikającego ze	

	6. Zakład ubezpieczeń objęty postępowaniem upadłościowym lub likwidacyjnym bądź jego zarządca lub likwidator informują organ, o którym mowa w ust. 1, o wypłacie przez ten zakład odszkodowania lub o odmowie przyjęcia odpowiedzialności względem roszczenia, które wpłynęło również do organu, o którym mowa w ust. 1.		Art. 83f ust .6	szkody, o której mowa w ust. 1 pkt 1, spowodowanej ruchem pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych z zakładem ubezpieczeń mającym siedzibę za granicą, w państwie członkowskim Unii Europejskiej, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne, Biuro informuje o tym roszczeniu Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.” „6. Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych może żądać od zakładu ubezpieczeń, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne, jego syndyka albo likwidatora niezwłocznego informowania o wypłacie lub odmowie wypłaty odszkodowania lub świadczenia, względem roszczenia, które zostało zgłoszone również do Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz niezwłocznego udostępnienia w postaci elektronicznej dokumentów zgromadzonych w związku z badaniem tego roszczenia.”	
	7. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ, o którym mowa w ust. 1, na podstawie między innymi informacji udzielonych na jego żądanie przez osobę poszkodowaną musiał	T	Art. 83g ust. 1-3	„1. W przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 83e, Polskie Biuro Ubezpieczycieli	

złożyć osobie poszkodowanej uzasadnioną ofertę odszkodowania lub udzielić uzasadnionej odpowiedzi, o której mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, w terminie trzech miesięcy od daty zgłoszenia organowi roszczenia o odszkodowanie przez osobę poszkodowaną.

Do celów akapitu pierwszego organ:

a) składa uzasadnioną ofertę odszkodowania, jeżeli stwierdzi, że jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania na podstawie ust. 1 lit. a) lub b), roszczenie nie zostało zakwestionowane, a szkoda została w części lub w całości ustalona;

b) udziela uzasadnionej odpowiedzi na żądania zawarte w roszczeniu, jeżeli stwierdzi, że nie jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania na podstawie ust. 1 lit. a) lub b), odpowiedzialność została zakwestionowana lub nie została wyraźnie stwierdzona bądź szkoda nie została w całości ustalona.

Komunikacyjnych podejmuje czynności niezbędne do ustalenia zakresu swojej odpowiedzialności.

2. Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych składa poszkodowanemu lub uprawnionemu do odszkodowania oświadczenie o wysokości uznanego odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem, jeżeli wskutek czynności, o których mowa w ust. 1, stwierdzi, że jest zobowiązane do wypłaty odszkodowania lub świadczenia wynikającego ze zgłoszonego roszczenia, o którym mowa w art. 83e, roszczenie nie zostało zakwestionowane, a szkoda została w części lub w całości ustalona.

3. Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych udziela poszkodowanemu lub uprawnionemu do odszkodowania odpowiedzi z uzasadnieniem, jeśli wskutek czynności, o których mowa w ust. 1, stwierdzi, że:

- 1) nie jest zobowiązane do wypłaty odszkodowania lub świadczenia wynikającego ze zgłoszonego roszczenia, o którym mowa w art. 83e, albo
- 2) roszczenie zostało już zaspokojone, albo
- 3) odpowiedzialność została zakwestionowana lub nie została stwierdzona, albo

	8. Jeżeli zgodnie z ust. 7 akapit drugi lit. a) odszkodowanie jest należne, organ, o którym mowa w ust. 1, wypłaca osobie poszkodowanej odszkodowanie bez zbędnej zwłoki, a w każdym razie w ciągu trzech miesięcy od przyjęcia przez osobę poszkodowaną uzasadnionej oferty odszkodowania, o której mowa w ust. 7 akapit drugi lit. a). Jeżeli szkoda została ustalona jedynie w części, wymogi dotyczące wypłaty odszkodowania, określone w akapicie pierwszym stosuje się do tej ustalonej w części szkody od momentu przyjęcia odpowiadającej jej uzasadnionej oferty odszkodowania.	T	Art. 125a ust. 1-3	4) szkoda nie została ustalona w całości – w zakresie w jakim nie została ustalona.” „1. Biuro, w przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 83e, jest obowiązane złożyć oświadczenie o wysokości uznanego odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem, o którym mowa w art. 83g ust. 2, albo udzielić odpowiedzi z uzasadnieniem, o której mowa w art. 83g ust. 3, w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania zgłoszenia tego roszczenia. 2. W przypadku przyjęcia oświadczenia o wysokości uznanego odszkodowania lub świadczenia wraz z uzasadnieniem, o którym mowa w ust. 1, Biuro wypłaca odszkodowanie lub świadczenie niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia przyjęcia tego oświadczenia. 3. Jeżeli szkoda została ustalona w części, przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.”	Proponuje się, by terminy wypłaty odszkodowania lub udzielenia odmownej odpowiedzi były regulowane w nowo dodanym art. 125a. Wpisuje się to w obecną systematykę regulacji rozdziału 8 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych.
	9. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ, o którym mowa w ust. 1, posiadał wszystkie niezbędne uprawnienia i kompetencje umożliwiające jego terminową współpracę z innymi takimi organami w innych państwach członkowskich, z organami utworzonymi lub upoważnionymi na mocy art. 10a i organami ustanowionymi lub	T	Art. 83h ust. 1-2	„1. Na wezwanie Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poszkodowany lub uprawniony do odszkodowania udziela wszelkich informacji związanych ze zgłoszonym roszczeniem, o którym mowa w art. 83e. Przepis	

	zatwierdzonymi na mocy art. 24 we wszystkich państwach członkowskich oraz z innymi zainteresowanymi stronami, w tym z zakładem ubezpieczeń objętym postępowaniem upadłościowym lub likwidacyjnym, jego przedstawicielem wyznaczonym do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń bądź jego zarządcą lub likwidatorem, a także z właściwymi władzami krajowymi państw członkowskich na wszystkich etapach postępowań, o których mowa w niniejszym artykule. Współpraca taka obejmuje żądanie, otrzymywanie i dostarczanie informacji, w tym w stosownych przypadkach szczegółowych informacji o konkretnych roszczeniach.			art. 16 ust. 3 stosuje się odpowiednio. 2. Na wezwanie Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych: 1) zakład ubezpieczeń, jego syndyk albo likwidator, 2) podmiot pełniący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej funkcję reprezentanta do spraw roszczeń zakładu ubezpieczeń oraz podmiot, który zakończył pełnienie tej funkcji przed wszczęciem postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego - zobowiązani są do niezwłocznego i nieodpłatnego przekazania, w uzgodnionej z Polskim Biurem Ubezpieczycieli Komunikacyjnych formie, posiadanych informacji i dokumentów dotyczących zgłoszonego roszczenia, o którym mowa w art. 83e, w tym akt ubezpieczeniowych lub akt szkodowych.”	
	10. Jeżeli osoba poszkodowana ma miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim	T	Art. 136e ust. 1	„1. W celu wykonywania zadania, o którym mowa w art. 122 ust. 1 pkt 9, Biuro współpracuje z równoważnymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej, wyznaczonymi do realizacji zadań, o których mowa w art. 98 ust. 2a lub art. 122 ust. 1 pkt 9.”	
			Art. 129 pkt 4	„4) w art. 83e – do równoważnego organu w	

niż państwo członkowskie siedziby zakładu ubezpieczeń, o którym mowa w ust. 1, organ, o którym mowa w ust. 1, mający siedzibę w państwie członkowskim miejsca zamieszkania osoby poszkodowanej, który wypłacił odszkodowanie stronie poszkodowanej zgodnie z art. 8, jest uprawniony do domagania się całkowitego zwrotu wypłaconej tytułem odszkodowania kwoty od organu, o którym mowa w ust. 1, mającym siedzibę w państwie członkowskim siedziby zakładu ubezpieczeń. Po otrzymaniu roszczenia o taki zwrot organ, o którym mowa w ust. 1, mający siedzibę w państwie członkowskim siedziby zakładu ubezpieczeń dokonuje wypłaty na rzecz organu, o którym mowa w ust. 1, mającym siedzibę w państwie członkowskim miejsca zamieszkania osoby poszkodowanej, który wypłacił odszkodowanie osobie poszkodowanej zgodnie z ust. 8, w rozsądnym terminie nieprzekraczającym sześciu miesięcy, chyba że organy te uzgodnią inaczej na piśmie. Organ, który wypłacił odszkodowanie na podstawie akapitu pierwszego, wstępuje w prawa osoby poszkodowanej wobec osoby, która spowodowała wypadek, lub jej zakładu ubezpieczeń, z wyjątkiem praw osoby poszkodowanej wobec ubezpieczającego lub innej osoby ubezpieczonej, która spowodowała wypadek, w zakresie, w jakim odpowiedzialność ubezpieczającego lub osoby ubezpieczonej została pokryta przez niewypłacalny zakład ubezpieczeń zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym. Każde państwo członkowskie zobowiązane jest uznać subrogację przewidzianą przepisami innego państwa członkowskiego.	Art.130a	państwie członkowskim Unii Europejskiej siedziby zakładu ubezpieczeń.” „1. W przypadku, gdy równoważny organ w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej wypłacił odszkodowanie w związku z wszczęciem postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego wobec krajowego zakładu ubezpieczeń, Biuro jest obowiązane zwrócić temu organowi, na jego żądanie, wypłacone odszkodowanie lub świadczenie, a także uzgodnione koszty obsługi roszczeń, w terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy od dnia otrzymania roszczenia o zwrot, chyba że organy uzgodnią inny termin. 2. Biuro, po wypłacie odszkodowania zgodnie z art. 83e, wstępuje w prawa poszkodowanego lub uprawnionego do odszkodowania względem osoby, która spowodowała wypadek w zakresie, w jakim odpowiedzialność ta nie była
--	-----------------	--

	11. Ust. 1–10 pozostają bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do: a) uznawania odszkodowania wypłacanego przez organ, o którym mowa w ust. 1, za pomocnicze lub główne; b) ustanowienia przepisów regulujących zaspokajanie roszczeń w związku z tym samym wypadkiem pomiędzy: (i) organem, o którym mowa w ust. 1; (ii) osobą lub osobami, które są odpowiedzialne za wypadek; (iii) innymi zakładami ubezpieczeń lub organami zabezpieczenia społecznego zobowiązanymi do wypłaty odszkodowania osobie poszkodowanej.	T	Art. 83g ust. 4	objęta umową ubezpieczenia, zawartą z zakładem ubezpieczeń względem którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne.” „4. Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych odmawia wypłaty odszkodowania lub świadczenia, jeżeli w trakcie likwidacji dobrowolnej zakładu ubezpieczeń doszło do przeniesienia portfela ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1.”	
	12. Państwa członkowskie nie zezwalają organowi, o którym mowa w ust. 1, na uzależnienie wypłaty odszkodowania od spełnienia jakichkolwiek innych wymogów niż wymogi określone w niniejszej dyrektywie. W szczególności państwa członkowskie nie zezwalają organowi, o którym mowa w ust. 1, na uzależnienie wypłaty odszkodowania od spełnienia wymogu, zgodnie z którym osoba poszkodowana musi wykazać, że odpowiedzialna osoba prawna lub fizyczna jest niezdolna do wypłaty odszkodowania lub odmawia jego wypłaty.	T	Art. 83g ust. 5	„5. W przypadku zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 83e przez poszkodowanego lub uprawnionego do odszkodowania, Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych nie może uzależnić wypłaty odszkodowania lub świadczenia od wykazania przez poszkodowanego lub uprawnionego do odszkodowania, że sprawca szkody lub odpowiedzialny zakład ubezpieczeń jest niezdolny do wypłaty odszkodowania lub świadczenia lub odmawia jego wypłaty.”	

	13. Organy, o których mowa w ust. 1, lub podmioty, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, dążą do zawarcia, do dnia 23 grudnia 2023 r., porozumienia w celu wdrożenia niniejszego artykułu dotyczącego ich funkcji i obowiązków oraz procedur zwrotu kwot wypłaconych na podstawie niniejszego artykułu. W tym celu każde państwo członkowskie do dnia 23 czerwca 2023 r.: a) tworzy lub upoważnia organ, o którym mowa w ust. 1 i uprawnia go do wynegocjowania i zawarcia takiego porozumienia; lub b) wyznacza podmiot oraz uprawnia go do wynegocjowania i zawarcia takiego porozumienia, którego organ, o którym mowa w ust. 1 stanie się stroną po jego utworzeniu lub upoważnieniu. O porozumieniu, o którym mowa w akapicie pierwszym, natychmiast powiadamia się Komisję. Jeżeli porozumienie, o którym mowa w akapicie pierwszym, nie zostanie zawarte do dnia 23 grudnia 2023 r., Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 28b, aktów delegowanych określających zadania i obowiązki proceduralne organów, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do zwrotu wypłaconych kwot.”	T	Art. 136e ust. 2	„2. Biuro jest uprawnione do negocjowania i zawarcia porozumienia o współpracy w zakresie wymiany informacji oraz wzajemnego spełniania roszczeń z organami, o których mowa w ust. 1.”	
Art. 26	art. 26 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie: „Państwa członkowskie podejmują wszelkie odpowiednie środki w celu ułatwienia osobom poszkodowanym, ich ubezpieczycielom lub ich przedstawicielom prawnym terminowego	N			Zmiana redakcyjna (the injured party v. victim)

	dostępu do podstawowych danych niezbędnych do zaspokojenia roszczeń.”				
Art. 26a	dodaje się artykuł w brzmieniu: <i>„Artykuł 26a</i> Informacje dla osób poszkodowanych Państwa członkowskie, które tworzą lub upoważnią różne organy odszkodowawcze na podstawie art. 10 ust. 1, art. 10a ust. 1, art. 24 ust. 1 i art. 25a ust. 1, zapewniają, aby osoby poszkodowane miały dostęp do podstawowych informacji o możliwych sposobach ubiegania się o odszkodowanie.”	T	Art. 19 ust. 4	„4. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny oraz Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych udostępniają na swoich stronach internetowych informację o możliwych sposobach dochodzenia roszczeń w ramach wykonywania ich ustawowych zadań, w tym o możliwości dochodzenia roszczeń na drodze sądowej.”	Proponuje się wprowadzenie w rozdziale 1 Przepisy ogólne regulacji zobowiązującej do publikowania podstawowych informacji o możliwości uzyskania odszkodowania od UFG albo PBUK. Wprawdzie już obecnie informacje te można znaleźć na stronach internetowych wymienionych instytucji, ale zmiana ta jest wskazana z uwagi na brzmienie dodanego art. 26a dyrektywy komunikacyjnej oraz rozszerzenie zadań tych instytucji.
Art. 28	w art. 28 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu: „Państwa członkowskie mogą wymagać ubezpieczenia komunikacyjnego spełniającego wymogi określone w niniejszej dyrektywie w odniesieniu do wszelkich urządzeń silnikowych użytkowanych na lądzie, które nie są objęte definicją „pojazdu” zawartą w art. 1 pkt 1 i do których nie stosuje się art. 3.”	N			Przepis nie wymaga implementacji.
Art. 28a	dodaje się artykuł 28a w brzmieniu: <i>„Artykuł 28a</i> Procedura komitetowa 1. Komisję wspomaga Europejski Komitet ds. Ubezpieczeń i Emerytur Pracowniczych ustanowiony na mocy decyzji Komisji 2004/9/WE (*). Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (**).	N			Przepis nie wymaga implementacji.

	2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.				
Art. 28b	dodaje się artykuł 28b w brzmieniu: <i>Artykuł 28b</i> Wykonywanie przekazanych uprawnień 1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule. 2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 9 ust. 2, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 22 grudnia 2021 r. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 10a ust. 13 akapit czwarty i w art. 25a ust. 13 akapit czwarty, powierza się Komisji na okres siedmiu lat od dnia 22 grudnia 2021 r. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu. 3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 9 ust. 2, art. 10a ust. 13 akapit czwarty i w art. 25a ust. 13 akapit czwarty, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.	N			Przepis nie wymaga implementacji.

	4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa (***) 5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. 6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 9 ust. 2, art. 10a ust. 13 akapit czwarty i art. 25a ust. 13 akapit czwarty wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.				
Art. 28c	dodaje się artykuł 28c w brzmieniu: <i>Artykuł 28c</i> Ocena i przegląd 1. Nie później niż po upływie pięciu lat od dat rozpoczęcia stosowania odpowiednio art. 10a i 25a, o których mowa w art. 30 akapit drugi, trzeci i czwarty, Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące funkcjonowania i finansowania organów, o których mowa w art. 10a i 25a, oraz współpracy między tymi organami. Do sprawozdania Komisja dołączy w stosownym przypadku wniosek ustawodawczy. W odniesieniu do finansowania tych organów sprawozdanie to musi zawierać co najmniej: a) ocenę zdolności i potrzeb finansowych organów odszkodowawczych w zależności od ich	N			Przepis nie wymaga implementacji.

	potencjalnej odpowiedzialności z uwzględnieniem ryzyka niewypłacalności ubezpieczycieli komunikacyjnych na rynkach państw członkowskich; b) ocenę jednolitości podejścia organów odszkodowawczych do finansowania; c) jeżeli do sprawozdania będzie dołączony wniosek ustawodawczy, ocenę wpływu wkładów finansowych na składki w ramach umów ubezpieczenia komunikacyjnego. 2. Nie później niż dnia 24 grudnia 2030 r .Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie zawierające ocenę wdrożenia niniejszej dyrektywy – z wyjątkiem elementów, których dotyczy ocena, o której mowa w ust. 1 – w szczególności odnoszącą się do: a) stosowania niniejszej dyrektywy w kontekście rozwoju technologicznego, w szczególności jeśli chodzi o pojazdy autonomiczne i półautonomiczne; b) adekwatności zakresu stosowania niniejszej dyrektywy, z uwzględnieniem ryzyka wypadków, które stwarzają poszczególne pojazdy silnikowe; c) w formie przeglądu – skuteczności systemu wymiany informacji do celów kontroli ubezpieczeń w sytuacjach transgranicznych, w tym w razie potrzeby ocenę wykonalności korzystania w takich przypadkach z istniejących systemów wymiany informacji oraz w każdym razie analizę celów systemów wymiany informacji oraz ocenę ich kosztów; oraz d) stosowania przez zakłady ubezpieczeń mechanizmów, w ramach których na wysokość składek wpływa zaświadczenie o przebiegu ubezpieczenia ubezpieczających, w tym systemów bonus-malus lub zniżek za bezszkodowy przebieg ubezpieczenia. Do sprawozdania Komisja dołączy w stosownym przypadku wniosek ustawodawczy.				
--	--	--	--	--	--

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują do dnia 23 grudnia 2023 r. przepisy niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy.

Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję. Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 23 grudnia 2023 r.

T

Art. 3

„1. Do umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów i umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego, zawartych przed dniem 23 grudnia 2023 r. i obowiązujących na ten dzień, jeżeli zdarzenie zaistniało przed tym dniem, stosuje się odpowiednio przepisy art. 36 ust. 1 i art. 52 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

2. Do umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, zawartych przed dniem 23 grudnia 2023 r. i obowiązujących na ten dzień, jeżeli zdarzenie zaistniało od tego dnia, stosuje się przepisy art. 36 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

3. Do umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego, zawartych przed dniem 23 grudnia 2023 r. i obowiązujących na ten dzień, jeżeli zdarzenie zaistniało od tego dnia, stosuje się przepisy art. 52 ustawy zmienianej w art. 1, w

Art. 3 ust. 1 odnosi się do umów ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego zawartych przed dniem 23 grudnia 2023 r. i obowiązujących na ten dzień, jeżeli zdarzenie zaistniało przed tym dniem. Jako zasadę proponuje się, aby do takich umów zastosowanie miały przepisy dotychczasowe. Jednocześnie w związku z opóźnieniem wdrożenia przepisów dyrektywy do polskiego porządku prawnego, które powinny zostać zaimplementowane do dnia 23 grudnia 2023 r, powstała luka czasowa od tego dnia do dnia wejścia w życie przepisów projektowanej ustawy. Dotyczy ona umów ubezpieczenia, które zostały zawarte przed dniem 23 grudnia 2023 roku i obowiązywały w tym dniu, a zdarzenie powodujące szkodę zaistniało od tego dnia. Dlatego też proponuje się wprowadzenie przepisu przejściowego w art. 3 ust. 2 i 3 przewidującego, że do umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów oraz umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego, zawartych przed dniem 23 grudnia 2023 r. i obowiązujących na ten dzień, jeżeli zdarzenie zaistniało od tego dnia,

				brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. 4. Do umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, zawartych od dnia 23 grudnia 2023 r., stosuje się sumy gwarancyjne, o których mowa w art. 36 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. 5. Do umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego, zawartych od dnia 23 grudnia 2023 r. , stosuje się sumy gwarancyjne, o których mowa w art. 52 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.”	stosuje się nowe przepisy (odpowiednio art. 36 ust. 1 i art. 52 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą.). W ust. 4 i 5 art. 3 proponuje się natomiast uregulowanie sytuacji dotyczącej umów ubezpieczenia zawartych od dnia 23 grudnia 2023 roku i szkód zaistniałych po tym dniu. Przepisy te przewidują, że w zakresie umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów oraz umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego, zawartych od dnia 23 grudnia 2023 roku, stosuje się nowe przepisy (odpowiednio art. 36 ust. 1 i art. 52 ustawy zmienianej). Proponuje się, aby przepisy przejściowe odnosiły się nie tylko do umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, ale także do umów ubezpieczenia OC rolników, ponieważ z tego ubezpieczenia likwidowane są szkody wyrządzone ruchem pojazdów wolnobieżnych będących w posiadaniu rolników posiadających gospodarstwo rolne i użytkowanych w związku z posiadaniem tego gospodarstwa.
--	--	--	--	---	--

	Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu, państwa członkowskie przyjmują do dnia 23 czerwca 2023 r. przepisy niezbędne do wykonania przepisów zmieniających określonych w art. 1 pkt 8 i 18 niniejszej dyrektywy, odnoszących się odpowiednio do art. 10a ust. 13 akapit drugi i art. 25a ust. 13 akapit drugi dyrektywy 2009/103/WE. Przyjęte przez państwa członkowskie przepisy, o których mowa w niniejszym ustępie, zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie. 2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.	T	Art. 4. Przypis 1	„1. Do roszczeń poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania, w przypadku postępowań upadłościowych i likwidacyjnych wszczętych i niezakończonych przed dniem 23 grudnia 2023 r., stosuje się przepisy dotychczasowe. 2. Do roszczeń poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania, w przypadku postępowań upadłościowych i likwidacyjnych wszczętych po dniu 22 grudnia 2023 r., stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.” „Niniejsza ustawa wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2118 z dnia 24 listopada 2021 r. zmieniającą dyrektywę 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz. Urz. UE L 430 z 02.12.2021, str. 1).”	
	<i>Artykuł 3</i> Wejście w życie Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>.	N			

	<i>Artykuł 4</i> Adresaci Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N			
--	---	---	--	--	--

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

**w sprawie wysokości procentu składki na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności
wnoszonej przez krajowe zakłady ubezpieczeń**

Na podstawie art. 117 ust. 5a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 2500 oraz z 2024 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wysokość procentu składki, o której mowa w art. 117 ust. 3a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zwanej dalej „ustawą”, oraz termin uiszczania tej składki.

§ 2. Krajowe zakłady ubezpieczeń posiadające zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wnoszą na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności, o którym mowa w art. 117 ust. 1a ustawy, 0,01% składki przypisanej brutto w danym roku kalendarzowym z ubezpieczenia obowiązkowego, o którym mowa w art. 4 pkt 1 ustawy.

§ 3. Składka określona w § 2 jest uiszczana przez zakłady ubezpieczeń w terminie 30 dni od upływu kwartału kalendarzowego, w którym został dokonany przypis składki.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 2023 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 2710).

Uzasadnienie

I. Potrzeba i cel wydania rozporządzenia.

Konieczność podjęcia prac zmierzających do wydania rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie wysokości procentu składki na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności wnoszonej przez krajowe zakłady ubezpieczeń będzie wynikała z uchwalenia ustawy z dnia 2024 r. o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. poz.). Przepisami tej ustawy zostanie dokonana transpozycja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2118 z dnia 24 listopada 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności (Dz. Urz. UE L 430 z 02.12 2021, str. 1), zwanej dalej „dyrektywą”. W wyniku nowelizacji ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 2500) zostaną wprowadzone m.in. regulacje mające na celu zapewnienie wypłaty odszkodowania poszkodowanym w wyniku wypadku w przypadku niewypłacalności zakładu ubezpieczeń.

W przypadku niewypłacalności zakładu ubezpieczeń, ochrona osób poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania w wyniku zdarzeń drogowych przewidziana w dyrektywie jest uregulowana oddzielnie w odniesieniu do wypadków zaistniałych w państwie członkowskim ich miejsca zamieszkania lub siedziby (art. 10a dyrektywy 2009/103/WE) oraz w państwie innym niż państwo członkowskie ich miejsca zamieszkania (art. 25a dyrektywy 2009/103/WE). Projekt ustawy implementującej uwzględnia to rozróżnienie i zadania organu, o którym mowa w art. 10a ust. 1 dyrektywy, przypisuje Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, zwanemu dalej „UFG”, poprzez dodanie ust. 2a w art. 98 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Jednocześnie w celu realizacji zadania wynikającego z tego przepisu, w ramach UFG wyodrębniony zostanie fundusz do spraw niewypłacalności, będący rachunkiem obejmującym dochody i koszty oraz aktywa i zobowiązania związane z realizacją zadania, o którym mowa w art. 98 ust. 2a. Środki funduszu do spraw niewypłacalności będą gromadzone na wyodrębnionym rachunku bankowym UFG.

Fundusz do spraw niewypłacalności zostanie oparty o trzy źródła finansowania, tj. możliwość przekazywania nadwyżki bilansowej UFG, cykliczne wpłaty dokonywane przez określone zakłady ubezpieczeń oraz o składkę dodatkową w przypadku wszczęcia postępowania

upadłościowego albo likwidacyjnego względem określonego zakładu ubezpieczeń, jeśli środki zgromadzone w funduszu do spraw niewypłacalności okazałyby się niewystarczające.

Na podstawie dodanego art. 117 ust. 3a ustawy, krajowe zakłady ubezpieczeń posiadające zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, będą obowiązane wnieść składkę na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności, w celu zapewnienia środków na finansowanie zadania, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, z zastrzeżeniem, że składka nie przekroczy wysokości 0,1% składki przypisanej brutto w ubezpieczeniu obowiązkowym, o którym mowa w art. 4 pkt 1. Jednocześnie w art. 117 ust. 5a zostało zawarte upoważnienie ustawowe, zgodnie z którym minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Funduszu i organu nadzoru określi, w drodze rozporządzenia, wysokość procentu składki, o której mowa w ust. 3a, oraz termin uiszczania tej składki, uwzględniając w szczególności zagwarantowanie płynności finansowej funduszu do spraw niewypłacalności.

W związku z tym powstaje konieczność wydania rozporządzenia Ministra Finansów.

II. Rzeczywisty stan w dziedzinie, która ma być unormowana.

Obecne przepisy ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych nie zawierają regulacji dotyczących wysokości procentu składki na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności wnoszonej przez krajowe zakłady ubezpieczeń posiadające zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

III. Różnica pomiędzy dotychczasowym, a projektowanym stanem prawnym

Z uwagi na brak w obecnym stanie prawnym regulacji dotyczących wysokości procentu składki na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności wnoszonej przez określone krajowe zakłady ubezpieczeń, projektowane rozporządzenie będzie określało ww. wysokość procentu składki oraz termin uiszczania tej składki.

W § 2 projektu wyznaczono wysokość procentu składki wnoszonej na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności. Krajowe zakłady ubezpieczeń posiadające zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych będą wносиły na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności 0,01% składki przypisanej brutto w danym roku kalendarzowym z ubezpieczenia obowiązkowego, o którym mowa w art. 4 pkt 1 ustawy.

Termin uiszczania ww. składki został określony w § 3 projektu. Składka będzie uiszczana przez zakłady ubezpieczeń w terminie 30 dni od upływu kwartału kalendarzowego, w którym został dokonany przypis składki.

IV. Wejście w życie

Projekt zakłada, że rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

V. Oświadczenie o zgodności projektu rozporządzenia z prawem Unii Europejskiej albo oświadczenie, że przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty prawem Unii Europejskiej oraz informacja o przedstawieniu projektu właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej

Projekt rozporządzenia nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Projektowane rozporządzenie nie wymaga przedstawiania organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. WE L 189 z 03.07.1998, str. 42 – Dz. Urz. UE Polskie Wydanie Specjalne rozdz. 1, t. 1, str. 446), projekt rozporządzenia nie podlega konsultacji z Europejskim Bankiem Centralnym.

VI. Podleganie notyfikacji

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

VII. Jawność działalności lobbingsowej.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt zostanie zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych Ministra Finansów.

VIII. Udostępnienie projektu w BIP RCL

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa w związku z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. –

Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

IX. Wpływ na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Zawarte w projekcie regulacje nie będą miały wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców zgodnie z ustawą z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236).

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie wysokości procentu składki na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności wnoszonej przez krajowe zakłady ubezpieczeń Ministerstwo i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pan Jurand Drop Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Piotr Litwiniuk – Departament Rozwoju Rynku Finansowego, tel. 694 32 61 e-mail: piotr.litwiniuk@mf.gov.pl	Data sporządzenia 24 czerwca 2024 r. Źródło Upoważnienie ustawowe zawarte w art. 117 ust. 5a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 2500 oraz z 2024 r. poz. ...) Nr w Wykazie prac legislacyjnych Ministra Finansów
---	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Zasadność podjęcia prac zmierzających do wydania rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie wysokości procentu składki na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności wnoszonej przez krajowe zakłady ubezpieczeń będzie wynikała z uchwalenia ustawy z dnia 2024 r. o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. poz.). Przepisami tej ustawy zostanie dokonana transpozycja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2118 z dnia 24 listopada 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz. Urz. UE L 430 z 02.12 2021, str. 1), zwanej dalej „dyrektywą”. W wyniku nowelizacji ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 2500) zostaną wprowadzone m.in. regulacje mające na celu zapewnienie wypłaty odszkodowania poszkodowanym w wyniku wypadku w przypadku niewypłacalności zakładu ubezpieczeń.

W przypadku niewypłacalności zakładu ubezpieczeń, ochrona osób poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania w wyniku zdarzeń drogowych przewidziana w dyrektywie jest uregulowana oddzielnie w odniesieniu do wypadków zaistniałych w państwie członkowskim ich miejsca zamieszkania lub siedziby (art. 10a dyrektywy 2009/103/WE) oraz w państwie innym niż państwo członkowskie ich miejsca zamieszkania (art. 25a dyrektywy 2009/103/WE). Projekt ustawy implementującej uwzględnia to rozróżnienie i zadania organu, o którym mowa w art. 10a ust. 1 dyrektywy, przypisuje Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, zwanemu dalej „UFG”, poprzez dodanie ust. 2a w art. 98 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Jednocześnie w celu realizacji zadania wynikającego z tego przepisu, w ramach UFG wyodrębniony zostanie fundusz do spraw niewypłacalności, będący rachunkiem obejmującym dochody i koszty oraz aktywa i zobowiązania związane z realizacją zadania, o którym mowa w art. 98 ust. 2a. Środki funduszu do spraw niewypłacalności będą gromadzone na wyodrębnionym rachunku bankowym UFG.

Fundusz do spraw niewypłacalności zostanie oparty o trzy źródła finansowania, tj. możliwość przekazywania nadwyżki bilansowej UFG, cykliczne wpłaty dokonywane przez określone zakłady ubezpieczeń oraz o składkę dodatkową w przypadku wszczęcia postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego względem określonego zakładu ubezpieczeń, jeśli środki zgromadzone w funduszu do spraw niewypłacalności okazałyby się niewystarczające.

Na podstawie dodanego art. 117 ust. 3a ustawy, krajowe zakłady ubezpieczeń posiadające zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, są obowiązane wnieść składkę na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności, w celu zapewnienia środków na finansowanie zadania, o którym mowa w art. 98 ust. 2a, z zastrzeżeniem, że składka nie przekroczy wysokości 0,1% składki przypisanej brutto w ubezpieczeniu obowiązkowym, o którym mowa w art. 4 pkt 1. Jednocześnie w art. 117 ust. 5a zostało zawarte upoważnienie ustawowe, zgodnie z którym minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Funduszu i organu nadzoru określi, w drodze rozporządzenia, wysokość procentu składki, o której mowa w ust. 3a, oraz termin uiszczania tej składki, uwzględniając w szczególności zagwarantowanie płynności finansowej funduszu do spraw niewypłacalności.

W związku z tym powstaje konieczność wydania rozporządzenia Ministra Finansów.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W związku z nowymi regulacjami jakie zostaną wprowadzone do ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, niezbędne będzie wydanie rozporządzenia Ministra Finansów. Przedmiotowe rozporządzenie będzie określało wysokość procentu składki wnoszonej na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności oraz termin uiszczania tej składki.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Brak informacji.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny	1	Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny	Wpłaty na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności prowadzonego przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny
Zakłady ubezpieczeń	27 zakładów ubezpieczeń posiadających zezwolenie na wykonywanie działalności w zakresie ubezpieczeń majątkowych	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Zakłady ubezpieczeń posiadające zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie przekazany do konsultacji publicznych i opiniowania, m.in. Komisji Nadzoru Finansowego, Rzecznikowi Finansowemu, Polskiej Izbie Ubezpieczeń, Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz przedstawicielom branży pośredników ubezpieczeniowych. Przewiduje się 14-dniowy termin na zgłaszanie uwag.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)		Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
		0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Źródła finansowania													

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych, w szczególności nie wystąpi skutek w postaci zwiększenia wydatków lub zmniejszenia dochodów jednostek sektora finansów publicznych.
--	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
Niemierzalne								

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Na obecnym etapie prac nie jest możliwe jednoznaczne oszacowanie potencjalnych kosztów, jakie będą ponosiły zakłady ubezpieczeń. Wynika to z faktu, że wyznaczona w projekcie wysokość procentu składki odnosi się do składki przypisanej brutto w danym roku kalendarzowym a jej ostateczna wysokość będzie znana po zamknięciu roku.
--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☒ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Komentarz:

9. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny oraz pozostałe obszary, o których mowa w pkt 10.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Wykonanie przepisów aktu prawnego nastąpi z dniem jego wejścia w życie.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ewaluacja efektów projektu będzie możliwa po okresie co najmniej 1 roku ich funkcjonowania, ponieważ wyznaczona w projekcie wysokość procentu składki odnosi się do składki przypisanej brutto w danym roku kalendarzowym.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

**w sprawie wysokości procentu składki dodatkowej na rzecz funduszu do spraw
niewypłacalności wnoszonej przez krajowe zakłady ubezpieczeń**

Na podstawie art. 117 ust. 5b ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 2500 oraz z 2024 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wysokość procentu składki dodatkowej, o której mowa w art. 117 ust. 3b ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zwanej dalej „ustawą”, oraz termin uiszczania tej składki.

§ 2. Krajowe zakłady ubezpieczeń wykonujące działalność ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia, o którym mowa w art. 4 pkt 1 ustawy, wnoszą na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności, o którym mowa w art. 117 ust. 1a ustawy, składkę dodatkową w wysokości% składki przypisanej brutto z ubezpieczenia obowiązkowego, o którym mowa w art. 4 pkt 1 ustawy, wykazanej w ostatnim sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, zatwierdzonym przez organ zatwierdzający.

§ 3. Składka określona w § 2 jest uiszczana w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 2023 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 2710).

Uzasadnienie

I. Potrzeba i cel wydania rozporządzenia.

W związku z fakultatywnym charakterem projektu rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie wysokości procentu składki dodatkowej na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności wnoszonej przez krajowe zakłady ubezpieczeń, konieczność podjęcia prac zmierzających do jego wydania będzie uzależniona od zaistnienia określonych okoliczności.

Przepisami uchwalonej ustawy z dnia 2024 r. o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. poz.) zostanie dokonana transpozycja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2118 z dnia 24 listopada 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności (Dz. Urz. UE L 430 z 02.12 2021, str. 1), zwanej dalej „dyrektywą”. W wyniku nowelizacji ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 2500) zostaną wprowadzone m.in. regulacje mające na celu zapewnienie wypłaty odszkodowania poszkodowanym w wyniku wypadku w przypadku niewypłacalności zakładu ubezpieczeń.

W przypadku niewypłacalności zakładu ubezpieczeń, ochrona osób poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania w wyniku zdarzeń drogowych przewidziana w dyrektywie jest uregulowana oddzielnie w odniesieniu do wypadków zaistniałych w państwie członkowskim ich miejsca zamieszkania lub siedziby (art. 10a dyrektywy 2009/103/WE) oraz w państwie innym niż państwo członkowskie ich miejsca zamieszkania (art. 25a dyrektywy 2009/103/WE). Projekt ustawy implementującej uwzględnia to rozróżnienie i zadania organu, o którym mowa w art. 10a ust. 1 dyrektywy, przypisuje Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, zwanemu dalej „UFG”, poprzez dodanie ust. 2a w art. 98 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Jednocześnie w celu realizacji zadania wynikającego z tego przepisu, w ramach UFG wyodrębniony zostanie fundusz do spraw niewypłacalności, będący rachunkiem obejmującym dochody i koszty oraz aktywa i zobowiązania związane z realizacją zadania, o którym mowa w art. 98 ust. 2a. Środki funduszu do spraw niewypłacalności będą gromadzone na wyodrębnionym rachunku bankowym UFG.

Fundusz do spraw niewypłacalności zostanie oparty o trzy źródła finansowania, tj. możliwość przekazywania nadwyżki bilansowej UFG, cykliczne wpłaty dokonywane przez określone zakłady ubezpieczeń oraz o składkę dodatkową w przypadku wszczęcia postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego względem określonego zakładu ubezpieczeń, jeśli środki zgromadzone w funduszu do spraw niewypłacalności okazałyby się niewystarczające.

Na podstawie dodanego art. 117 ust. 3b ustawy, w przypadku wszczęcia postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego względem zakładu ubezpieczeń wykonującego działalność ubezpieczeniową w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli środki zgromadzone w funduszu do spraw niewypłacalności okażą się niewystarczające na potrzeby realizacji zadań wynikających z art. 98 ust. 2a w danym roku kalendarzowym, pozostałe krajowe zakłady ubezpieczeń wykonujące działalność ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia, o którym mowa w art. 4 pkt 1, są obowiązane wnieść składkę dodatkową na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności, na pokrycie szacowanych wypłat odszkodowań i świadczeń, wynikających z art. 98 ust. 2a, w okresie kolejnych 12 miesięcy.

Jednocześnie w art. 117 ust. 5b zostało zawarte upoważnienie ustawowe, zgodnie z którym minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Funduszu i organu nadzoru może określić, w drodze rozporządzenia, wysokość procentu składki, o której mowa w ust. 3b, oraz termin uiszczania tej składki, uwzględniając w szczególności zakres zobowiązań wynikających z umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych

W związku z tym, w przypadku gdy zgromadzone w funduszu do spraw niewypłacalności środki okażą się niewystarczające, powstanie konieczność wydania rozporządzenia Ministra Finansów.

II. Rzeczywisty stan w dziedzinie, która ma być unormowana.

Obecne przepisy ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych nie zawierają regulacji dotyczących wysokości procentu składki dodatkowej na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności wnoszonej przez krajowe zakłady ubezpieczeń posiadające zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

III. Różnica pomiędzy dotychczasowym, a projektowanym stanem prawnym

Z uwagi na brak w obecnym stanie prawnym regulacji dotyczących wysokości procentu składki dodatkowej na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności wnoszonej przez określone krajowe zakłady ubezpieczeń, projektowane rozporządzenie będzie określało ww. wysokość procentu składki dodatkowej oraz termin uiszczania tej składki.

W § 2 projektu wyznaczono wysokość procentu składki dodatkowej wnoszonej na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności.

Krajowe zakłady ubezpieczeń wykonujące działalność ubezpieczeniową w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych będą wносиły na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności składkę dodatkową w wysokości.....% składki przypisanej brutto z ww. ubezpieczenia obowiązkowego, wykazanej w ostatnim sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, zatwierdzonym przez organ zatwierdzający.

Termin uiszczania ww. składki został określony w § 3 projektu. Składka zostanie uiszczona przez zakłady ubezpieczeń w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

IV. Wejście w życie

Projekt zakłada, że rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

V. Oświadczenie o zgodności projektu rozporządzenia z prawem Unii Europejskiej albo oświadczenie, że przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty prawem Unii Europejskiej oraz informacja o przedstawieniu projektu właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej

Projekt rozporządzenia nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Projektowane rozporządzenie nie wymaga przedstawiania organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

W szczególności, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. WE L 189 z 03.07.1998, str. 42 – Dz. Urz. UE Polskie Wydanie Specjalne rozdz. 1, t. 1, str. 446), projekt rozporządzenia nie podlega konsultacji z Europejskim Bankiem Centralnym.

VI. Podleganie notyfikacji

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

VII. Jawność działalności lobbingowej.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt zostanie zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych Ministra Finansów.

VIII. Udostępnienie projektu w BIP RCL

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa w związku z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

IX. Wpływ na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Zawarte w projekcie regulacje nie będą miały wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców zgodnie z ustawą z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236).

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie wysokości procentu składki dodatkowej na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności wnoszonej przez krajowe zakłady ubezpieczeń Ministerstwo i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pan Jurand Drop Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Piotr Litwiniuk – Departament Rozwoju Rynku Finansowego, tel. 694 32 61 e-mail: piotr.litwiniuk@mf.gov.pl	Data sporządzenia 24 czerwca 2024 r. Źródło Upoważnienie ustawowe zawarte w art. 117 ust. 5b ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 2500 oraz z 2024 r. poz. ...) Nr w Wykazie prac legislacyjnych Ministra Finansów
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W związku z fakultatywnym charakterem projektu rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie wysokości procentu składki dodatkowej na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności wnoszonej przez krajowe zakłady ubezpieczeń, konieczność podjęcia prac zmierzających do jego wydania będzie uzależniona od zaistnienia określonych okoliczności.

Przepisami uchwalonej ustawy z dnia 2024 r. o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. poz.) zostanie dokonana transpozycja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2118 z dnia 24 listopada 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności (Dz. U. UE L 430 z 02.12 2021), zwanej dalej „dyrektywą”. W wyniku nowelizacji ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 2500) zostaną wprowadzone m.in. regulacje mające na celu zapewnienie wypłaty odszkodowania poszkodowanym w wyniku wypadku w przypadku niewypłacalności zakładu ubezpieczeń.

W przypadku niewypłacalności zakładu ubezpieczeń, ochrona osób poszkodowanych lub uprawnionych do odszkodowania w wyniku zdarzeń drogowych przewidziana w dyrektywie jest uregulowana oddzielnie w odniesieniu do wypadków zaistniałych w państwie członkowskim ich miejsca zamieszkania lub siedziby (art. 10a dyrektywy 2009/103/WE) oraz w państwie innym niż państwo członkowskie ich miejsca zamieszkania (art. 25a dyrektywy 2009/103/WE). Projekt ustawy implementującej uwzględnia to rozróżnienie i zadania organu, o którym mowa w art. 10a ust. 1 dyrektywy, przypisuje Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, zwanemu dalej „UFG”, poprzez dodanie ust. 2a w art. 98 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Jednocześnie w celu realizacji zadania wynikającego z tego przepisu, w ramach UFG wyodrębniony zostanie fundusz do spraw niewypłacalności, będący rachunkiem obejmującym dochody i koszty oraz aktywa i zobowiązania związane z realizacją zadania, o którym mowa w art. 98 ust. 2a. Środki funduszu do spraw niewypłacalności będą gromadzone na wyodrębnionym rachunku bankowym UFG.

Fundusz do spraw niewypłacalności zostanie oparty o trzy źródła finansowania, tj. możliwość przekazywania nadwyżki bilansowej UFG, cykliczne wpłaty dokonywane przez określone zakłady ubezpieczeń oraz o składkę dodatkową w przypadku wszczęcia postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego względem określonego zakładu ubezpieczeń, jeśli środki zgromadzone w funduszu do spraw niewypłacalności okazałyby się niewystarczające.

Na podstawie dodanego art. 117 ust. 3b ustawy, w przypadku wszczęcia postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego względem zakładu ubezpieczeń wykonującego działalność ubezpieczeniową w grupie obejmującej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli środki zgromadzone w funduszu do spraw niewypłacalności okażą się niewystarczające na potrzeby realizacji zadań wynikających z art. 98 ust. 2a w danym roku kalendarzowym, pozostałe krajowe zakłady ubezpieczeń wykonujące działalność ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia, o którym mowa w art. 4 pkt 1, są obowiązane wnieść składkę dodatkową na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności, na pokrycie szacowanych wypłat odszkodowań i świadczeń, wynikających z art. 98 ust. 2a, w okresie kolejnych 12 miesięcy.

Jednocześnie w art. 117 ust. 5b zostało zawarte upoważnienie ustawowe, zgodnie z którym minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Funduszu i organu nadzoru może określić, w drodze rozporządzenia, wysokość procentu składki, o której mowa w ust. 3b, oraz termin uiszczania tej składki, uwzględniając w szczególności

W związku z nowymi regulacjami jakie zostaną wprowadzone do ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, w przypadku zaistnienia określonych okoliczności, niezbędne będzie wydanie rozporządzenia Ministra Finansów. Przedmiotowe rozporządzenie będzie określało wysokość procentu składki dodatkowej wnoszonej na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności oraz termin uiszczania tej składki.

Brak informacji.

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny	1	Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny	Wpłaty składki dodatkowej na rzecz funduszu do spraw niewypłacalności prowadzonego przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny
Zakłady ubezpieczeń	27 zakładów ubezpieczeń posiadających zezwolenie na wykonywanie działalności w zakresie ubezpieczeń majątkowych	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Zakłady ubezpieczeń wykonujące działalność ubezpieczeniową w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych

Projekt rozporządzenia zostanie przekazany do konsultacji publicznych i opiniowania, m.in. Komisji Nadzoru Finansowego, Rzecznikowi Finansowemu, Polskiej Izbie Ubezpieczeń, Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz przedstawicielom branży pośredników ubezpieczeniowych.

Przewiduje się 14-dniowy termin na zgłaszanie uwag.

[illegible]

pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych, w szczególności nie wystąpi skutek w postaci zwiększenia wydatków lub zmniejszenia dochodów jednostek sektora finansów publicznych.										
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)				
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe											
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe											
Niemierzalne												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Na obecnym etapie prac nie jest możliwe oszacowanie potencjalnych kosztów, jakie będą ponosiły zakłady ubezpieczeń, w związku z wpłatą składki dodatkowej. Wynika to z faktu, że wyznaczona w projekcie wysokość procentu składki będzie uzależniona od wysokości zobowiązań zakładu ubezpieczeń wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe albo likwidacyjne.										
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu												
☒ nie dotyczy												
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).						☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy						
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:						☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...						
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.						☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy						
Komentarz:												
9. Wpływ na rynek pracy												
Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.												

10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny oraz pozostałe obszary, o których mowa w pkt 10.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Wykonanie przepisów aktu prawnego nastąpi z dniem jego wejścia w życie.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ewaluacja efektów projektu będzie możliwa po okresie co najmniej 1 roku ich funkcjonowania, ponieważ wyznaczona w projekcie wysokość procentu składki odnosi się do składki przypisanej brutto w danym roku kalendarzowym.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		

Minister do spraw Unii Europejskiej

Adam Szłapka

DPUE.720.250.2024.RS(11)
Warszawa, 15 lipca 2024 r.
Dot: RM-0610-47-24

Pani Joanna Knapieńska
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia

Agnieszka Bartol-Saurel
Sekretarz Stanu
/dokument podpisany elektronicznie/